

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/93/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121012243
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2121012243.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovince a JUDr. Mgr. Martina Floriša, PhD., v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX, pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného a prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14.07.2025, č.k. 10Tk/1/2021-2863, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.12.2025 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom B. D. E. XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov,

podľa § 166 Trestného poriadku poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. marca 2025, č. k. 5To/75/2024 - 2636, vo výroku o vine v bode 1) vo vzťahu k obžalovanému: A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C., trvale bytom B. D. E. XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona,

uznáva za vinného, že
v bode 2)

dňa 21.12.2020 v čase cca o 8.30 hod. v meste B. F. G. B., na parkovisku za obytným domom č. XX, potom čo poškodená H. I. nastúpila do osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, evidenčné číslo I. XXX J., šedej metalízy, v ktorom ako vodič sedel A. B., tento so slovami, že zabila ich nenarodené dieťa, tým že podstúpila interrupciu, nezaslúži si žiť, lebo ani jeho decko nežije, ju v úmysle usmrtiť, ju začal bodat doposiaľ neustáleným nožom spôsobilým spôsobiť smrteľné poranenia, avšak po dobrovoľnom prepravení poškodenej do areálu nemocnice Myjava A. B. a po včasnom lekárskom zákroku sa podarilo jej smrti zabrániť, pričom poškodená H. I. utrpela zranenia, a to povrchovú reznú ranu na pravom líci, bodnú ranu hrudníka v oblasti hrudnej kosti asi 1,5 cm dlhú, 3 rezné rany na krku vzadu, 23 bodných rán v hornej časti chrbta obojstranne, 2 bodné rany na pravom ramene, bodnú ranu na ľavom ramene, 2 rezné rany na pravej ruke, 2 rezné rany na II. prste ľavej ruky, reznú ranu na III. prste s poškodením šľachy natáhovača III. prsta a vyklbením v základnom medzičlánkovom kĺbe III. prsta ľavej ruky, pneumothorax obojstranne, hlavne vľavo, haemothorax vľavo, zlomeninu VI. rebra vľavo s minimálnym posunom kostných úlomkov; jedná sa o zranenie ťažké s ohrozením a zranením životne dôležitého orgánu - pľúc, s dobou liečenia najmenej 6 týždňov, čím bola poškodená H. I. obmedzená v bežnom spôsobe života tým, že u nej prišlo k obmedzeniu pohybu, chôdze, výkonu manuálnej práce a bežných činností spojených s fyzickou aktivitou, v pooperačnom období mala sťažené dýchanie, taktiež zranenia jej spôsobili a zanechali psychickú traumu

t e d a

v bode 2)

- inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čin spáchal z osobitného motívu - z pomsty,

č í m s p á c h a l

v bode 2)

- zločin ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom od 06.08.2024 (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa mu

u k l a d á :

Podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody:

a) oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať,

b) osobne sa hlásiť jedenkrát za kalendárny mesiac u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho trvalého bydliska, a

c) vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Podľa § 77 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona ukladá obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu poškodenej H. I., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v F., trvale bytom K. L. XXX v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami.

Podľa § 77 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej H. I., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v F., trvale bytom K. L. XXX na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov.

Podľa § 77 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. i) Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa psychologickému poradenstvu.

Podľa § 77 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. k) Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa poškodená H. I., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom K. L. XXX, s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Ul. P. O. Hviezdoslavova 26, Žilina, IČO: 35937874, škodu vo výške 1.283,- Eur (tisíc dvestoosemdesiattri eur).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava, so sídlom ul. V. Clementisa 24/A, Trnava, IČO: 30807484, škodu vo výške 1.470,10 Eur (tisíc štyristosedemdesiat eur a desať centov).

III. Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava, zamietá.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj len ako „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„Podľa § 166 Trestného poriadku súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. marca 2025, č. k. 5To/75/2024 - 2636, vo výroku o vine v bode 1) vo vzťahu k obžalovanému: A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C., trvale bytom B. D. E. XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona,

obžalovaný A. B., nar. XX. XXXX XXXX v C., trvale bytom B. D. E. XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Leopoldov, sa uznáva za vinného, že
v bode 2)

dňa 21.12.2020 v čase cca o 8.30 hod. v meste B. F. G. B., na parkovisku za obytným domom č. XX, potom čo poškodená H. I. nastúpila do osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, evidenčné číslo I. XXX J., šedej metalízy, v ktorom ako vodič sedel A. B., ktorý so slovami, že zabila ich nenarodené dieťa, tým že podstúpila interrupciu, nezaslúži si žiť, lebo ani jeho decko nežije, ju v úmysle usmrtiť ju začal bodat' doposiaľ neustáleným nožom spôsobilým spôsobiť smrteľné poranenia, avšak po dobrovoľnom prepravení poškodenej do areálu nemocnice Myjava A. B. a po včasnom lekárskom zákroku sa podarilo jej smrti zabrániť, pričom poškodená H. I. utrpela zranenia, a to povrchovú reznú ranu na pravom líci, bodnú ranu hrudníka v oblasti hrudnej kosti asi 1,5 cm dlhú, 3 rezné rany na krku vzadu, 23 bodných rán v hornej časti chrbta obojstranne, 2 bodné rany na pravom ramene, bodnú ranu na ľavom ramene, 2 rezné rany na pravej ruke, 2 rezné rany na II. prste ľavej ruky, reznú ranu na III. prste s poškodením šlachy naťahovača III. prsta a vyklbením v základnom medzičlánkovom kĺbe III. prsta ľavej ruky, pneumothorax obojstranne, hlavne vľavo, haemothorax vľavo, zlomeninu VI. rebra vľavo s minimálnym posunom kostných úlomkov, jedná sa o zranenie ťažké s ohrozením a zranením životne dôležitého orgánu - pľúc, s dobou liečenia najmenej 6 týždňov, čím bola poškodená H. I. obmedzená v bežnom spôsobe života, tým, že u nej prišlo k obmedzeniu pohybu, chôdze, výkonu manuálnej práce a bežných činností spojených s fyzickou aktivitou, v pooperačnom období mala sťažené dýchanie, taktiež zranenia jej spôsobili a zanechali psychickú traumu

teda

v bode 2)

- inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe a z osobitného motívu - z pomsty,

čím spáchal

v bode 2)

- zločin ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, § 140 písm. b) Trestného zákona.

Za to sa mu ukladá:

Podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona je obžalovaný povinný po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody:

a) oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať,

b) osobne sa hlásiť jedenkrát za kalendárny mesiac u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho trvalého bydliska, a

c) vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu.

Podľa § 77 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona ukladá obžalovanému obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktu poškodenej H. I., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v F., trvale bytom K. L. XXX v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami.

Podľa § 77 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze nepriblížiť sa k poškodenej H. I., nar. XX. XXXXXXXX XXXX v F., trvale bytom K. L. XXX na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov.

Podľa § 77 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. i) Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa psychologickému poradenstvu.

Podľa § 77 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 51 ods. 4 písm. k) Trestného zákona ukladá obžalovanému povinnosť spočívajúcu v príkaze zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku sa poškodená H. I., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom K. L. XXX, s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému A. B. povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Ul. P. O. Hviezdoslavova 26, IČO: 35937874, škodu vo výške 1.283,- Eur (tisíc dvestoosemdesiat tri eur).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému A. B. povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava, so sídlom ul. V. Clementisa 24/A, Trnava, IČO: 30807484, škodu vo výške 1.470,10 Eur (tisíc štyristosedemdesiat eur a desiat centov).“

2. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor aj obžalovaný.

3. Prokurátor podal odvolanie voči výroku o vine a treste, ktoré odôvodnil nasledovne (citácia):

„S výrokom o vine a treste, v rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 14.06.2025, sp. zn. 10Tk/1/2021 sa nie je možné stotožniť, preto bolo dňa 14.06.2025 podané zo strany tunajšej prokuratúry odvolanie voči výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného.

V poradí prvým odsudzujúcim rozsudkom súd dňa 02.12.2022 uznal obžalovaného A. B. za vinného v bode 1) pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a v bode 2) pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu - vo vzťahu k trestu odňatia slobody - uložil podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) rokov a 8 (osem) mesiacov a podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Voči v poradí prvému rozsudku podal odvolanie obžalovaný A. B., o ktorom odvolací súd dňa 07.12.2023 rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku tak, že napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, č. k. 5To/36/2023 zo dňa 07.12.2023, bol oboznámený aktualizovaný odpis z registra trestov obžalovaného, z ktorého bolo zistené, že obžalovaný A. B. má od posledného rozhodnutia okresného súdu zo dňa 02.12.2022 v registri trestov ďalšie dva záznamy, a to konkrétne trestný rozkaz Okresného súdu Senica zo dňa 25.01.2023, sp. zn. 2T 64/2022, právoplatný 10.02.2023, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie Okresného súdu Senica, sp. zn. 2T 15/2020 a posledné odsúdenie - rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 14.02.2023, sp. zn. 4T/66/2017, právoplatný 12.04.2023, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 8 mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia.

S poukazom na skutočnosť, že vo vzťahu k poslednému odsúdeniu obžalovaného prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu odňatia slobody s poukazom na ustanovenia § 42 Trestného zákona, bol cestou Okresného súdu Trenčín zabezpečený a pripojený súdny spis 4T/66/2017 a oboznámený podstatný obsah tohto spisu, teda súvisiace rozsudky.

V poradí druhým odsudzujúcim rozsudkom súd dňa 23.02.2024 teda uznal obžalovaného A. B. za vinného v bode 1) pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (po odvolacím súdom načrtnutej úprave skutku a súvisiacej kvalifikácii), a v bode 2.) pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu súd uložil podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) rokov a 8 (osem) mesiacov a podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods.

2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu súd zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov nepodmienečne, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 14.02.2023, sp. zn. 4T/66/2017, právoplatným dňa 12.04.2023 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Voči v poradí druhému rozsudku podal obžalovaný A. B., ako i prokurátor odvolanie, o ktorom odvolací súd dňa 13.03.2025 rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku tak, že napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu, podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku uznal obžalovaného za vinného v bode 1./ pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a zároveň podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil vo vzťahu k výroku o vine v bode 2/, výroku o treste, ochrannom opatrení a náhrade škody okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Ako vyplýva z rozhodnutia krajského súdu, v ďalšom konaní bolo potrebné sa vysporiadať s otázkou, či prišlo alebo neprišlo k zániku trestnosti pokusu trestného činu vraždy v zmysle § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

Po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Trnave, a to výsluchom obžalovaného A. B., boli oboznámené pripojené spisové materiály v rozsahu ich oboznámenia z aktuálneho odpisu z registra trestov obžalovaného, rozhodol Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 14.06.2025, sp. zn. 1 OTk/1 /2021, tak, že podľa § 166 Trestného poriadku zachoval vinu uznanú krajským súdom v bode 1/, zároveň v bode 2/ uznal obžalovaného A. B. za vinného (rozdielne od obžaloby Krajskej prokuratúry Trnava sp. zn. Kv 133/20/2200 - 156 zo dňa 25.10.2021) zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, § 140 písm. b) Trestného zákona, následne uložil vyššie uvedený úhrnný nepodmienečný trest vo výmere 16 rokov.

Súd svoje rozhodnutie oprel o dôkazy vykonané na jednotlivých hlavných pojednávaniach, jednotlivé dôkazy dopodrobna rozobral a následne vyhodnotil. Ako vyplýva zo záverov uvedených v rozsudku Okresného súdu Trnava, č. k. 10Tk/1/2021 - 2863 zo dňa 14.07.2025, na základe vykonaného dokazovania dospel súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaný je vinným v bode 2) zo zločinu ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, § 140 písm. b) Trestného zákona. Pokiaľ ide o formu zavinenia obžalovaného, súd je toho názoru, že obžalovaný konal v nepriamom úmysle v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, keď inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe a z osobitného motívu z pomsty. Svojím konaním obžalovaný naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty (aj kvalifikovanej) tohto trestného činu. Vykonaným dokazovaním bola vina obžalovaného v plnom rozsahu preukázaná za skutok uvedený v tomto rozsudku, ktorý súd modifikoval oproti obžalobe. Súd na podklade výsledkov vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, a tiež v zmysle právneho názoru Krajského súdu v Trnave uvedeného v rozsudku zo dňa 13. marca 2025, č. k. 5To/75/2024 v bode 56 a 57 spisu oproti podanej obžalobe pozmenil skutkovú vetu tým, že v skutkovej vete zmenil popis skutku tak, že premietol z vykonaného dokazovania časti skutkových zistení do skutkovej vety vo vzťahu k tým okolnostiam, pre ktoré nedošlo k dokonaniu trestného činu vraždy, teda smrti poškodenej. Z vykonaného dokazovania však súd nemal za preukázané, že by ďalšie životne dôležité orgány poškodenej nezasiahol z dôvodu obrany poškodenej, nakoľko zo znaleckého posudku vyplynulo, že ktorákoľvek z rán mohla zasiahnuť dôležitý orgán, pričom obrana poškodenej spočívala len v jej predklonení a zakrytí si rukami hlavy a nie v aktívnom konaní, ktoré by reálne mohli zabrániť obžalovanému v spôsobení jej toľkých bodných poranení. Ďalej súd poukazuje na to, že modifikovaním skutku nedošlo ani k porušeniu zákazu reformatio in peius, keďže uvedený postup súdu mal v konečnom dôsledku za následok zmenu právnej kvalifikácie v prospech obžalovaného.

Ako ďalej vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia súdu, o bezprostredné smerovanie k dokonaniu trestného činu, a teda o pokus trestného činu ide, ak páchatel vykonal celé konanie, ktoré je obligatórnym znakom objektívnej stránky danej skutkovej podstaty trestného činu, neprišlo však k následku daného trestného činu. Tu mal súd z vykonaného dokazovania za preukázané, že obžalovaný vykonal celý útok voči poškodenej momentom, keď jej zasadil cestou autom ešte posledné dve rany nožom, dohromady 23 bodných rán (teda vykonal všetko pre dokonanie trestného činu), ktoré podľa znaleckého posudku MUDr. Pamulu boli spôsobilé prívodiť poškodenej smrť vzhľadom na intenzitu a miesta kam smerovali. Väčšina týchto rán, nezasiahla priamo hrudnú dutinu, ale jedna z rán vľavo a jedna z rán vpravo do hrudnej dutiny prenikli. Tie mali za následok prepichnutie pľúc, pretože pľúca vľavo boli na polovičku skolabované. Znalec uviedol, že za najzávažnejšie považuje zranenie ľavých pľúc, čo je zranenie životne dôležitého orgánu. Prebodnutie pľúc bolo možné hodnotiť ako akútny a náhly stav.

V zmysle právneho názoru odvolacieho súdu bolo potrebné sa zaoberať otázkou zániku trestnosti pokusu trestného činu vraždy. V zmysle § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona musí páchatel kumulatívne: a) upustiť od ďalšieho konania potrebného na dokonanie trestného činu, a zároveň b) odstrániť nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému Trestným zákonom z podniknutého pokusu. Upustenie od ďalšieho konania potrebného na dokonanie trestného činu znamená, že páchatel ďalej nepodniká žiadne kroky (ani jeden krok), ktoré by viedli k tomu, aby sa podniknutý pokus dostal do štádia dokonaného trestného činu. Odstránenie nebezpečenstva, ktoré vzniklo záujmu chránenému Trestným zákonom z podniknutého pokusu predstavuje odstránenie nebezpečenstva objektu pokusu trestného činu, teda predstavuje aktívne kroky, ktoré vedú k tomu, že už existujúcemu nebezpečenstvu je zamedzené.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že obžalovaný vykonal celý útok voči poškodenej momentom, keď jej zasadil cestou autom posledné dve rany nožom (dohromady 23 rán), ktoré podľa znaleckého posudku MUDr. Pamulu boli spôsobené privodiť poškodenej smrť vzhľadom na intenzitu a miesta kam smerovali, pričom prebodnutie pľúc bolo možné hodnotiť ako akútny a náhly stav, ktoré mohli u nej spôsobiť smrť. Na základe uvedeného bol súd toho názoru, že išlo o ukončený pokus trestného činu, kedy obžalovaný vykonal všetko, čo podľa jeho predstáv vedie k dokonaniu činu, ale k dokonaniu nedošlo ihneď po ukončení bodania poškodenej, následok páchatelovho konania - smrť poškodenej, sa nedostavila. Medzi konaním obžalovaného a spôsobením zamýšľaného následku - možnej smrti poškodenej, ostávala teda ešte určitá doba, v ktorej obžalovaný mohol následku - možnej smrti poškodenej zabrániť. Aj znalec MUDr. Pamula potvrdil, že nebolo možné presne určiť v akom časovom úseku od ich vzniku musí byť poskytnutá lekárska pomoc, je to veľmi individuálne, môže to byť niekedy hodiny, alebo hodina, je to ťažko posúdiť, lebo nevíete predpokladať vývin. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že poškodená sa s obžalovaným nachádzala sama v zamknutom aute, kde ju pobodal na parkovisku v B. následne sa viezli v aute, kde jej zasadil ďalšie dve rany, pričom z výpovede poškodenej mal súd za preukázané, že táto obžalovaného prosila, aby ju nechal žiť a zaviezol ju do nemocnice, pričom obžalovaný skutočne po tých dvoch posledných ranách upustil od svojho protiprávneho konania a viac už poškodenú nebodal, pričom sa rozhodol, že túto vyloží v areáli nemocnice na Myjave, čo skutočne urobil. Tu súd poukazuje na tú skutočnosť, že keď poškodenú poslednýkrát bodol, nachádzali sa niekde na ceste a bolo výslovne na jeho uvážení, čo s ňou ďalej urobí, bola výslovne jemu vydaná na „milosť/nemilosť“ a bolo na ňom, či ju nechá v aute, vyloží ju niekde v lese, avšak obžalovaný sa sám rozhodol a previezol ju v aute do areálu nemocnice na Myjavu, teda dobrovoľne a aktívne sa obžalovaný podieľal na odstránení nebezpečenstva prevozom do nemocnice, kde poškodenej prostredníctvom tretej osoby - lekára, bola poskytnutá adekvátne zdravotná pomoc, pričom pokiaľ by ju on svojím aktívnym konaním - nedoviezol do nemocnice, vtedy by nebolo možné ani uvažovať o aplikácii ustanovenia § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v tomto konkrétnom prípade.

Ďalej súd poukazuje aj na tú skutočnosť, že obžalovaný sa dobrovoľne rozhodol, že upustí od protiprávneho konania a dobrovoľne aktívne prispel k odvráteniu nebezpečenstva, teda neurobil tak pod vplyvom vonkajších okolností, ktoré buď objektívne dokonaniu trestného činu prekážali napr. že by ho pri trestnom čine niekto spozoroval, vyrušil, alebo by ho prenasledovala polícia a bál by sa odhalenia a pod., teda nevstúpili do toho iné okolnosti, ktoré by ho k takémuto konaniu prinútili, pričom takéto okolnosti z vykonaného dokazovania ani zistené neboli. Na základe uvedeného tak súd dospel k záveru, že v tomto prípade boli naplnené zákonom požadované podmienky pre zánik pokusu trestného činu vraždy podľa § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Následne teda súd postupoval v zmysle § 14 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého aplikáciou ustanovenia § 14 ods. 3 Trestného zákona nie je dotknutá trestnosť obžalovaného za iný trestný čin, ktorý už konaním vykazujúcim znaky pokusu trestného činu vraždy spáchal. Ak teda obžalovaný už svojím pokusom dokonil iný trestný čin (prípadne spáchal prípravu na iný zločin alebo pokus iného trestného činu), za dokonaný trestný čin (či vývinové štádia iného trestného činu, ak samostatne nespĺňajú podmienky § 13 ods. 3 Trestného zákona alebo § 14 ods. 3 Trestného zákona, bude trestne zodpovedať bez ohľadu na zánik pokusu trestného činu vraždy.

Na základe vykonaného dokazovania tak súd ustálil, že na jednej strane zanikla trestnosť pokusu trestného činu vraždy, avšak nezanikla jeho trestnosť k dokonanému trestnému činu - zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, § 140 písm. b) Trestného zákona.

Objektom trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona je ľudské zdravie. Z výpovede poškodenej mal súd za preukázané, že obžalovaný jej spôsobil zranenia aktívnym konaním, a to udretím päťou do rebier a dobodaním nožom, pričom tieto zranenia boli objektivizované znaleckým posudkom MUDr. Pamulu. Pri ublížení na zdraví nie je rozhodujúci spôsob konania. Následkom trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona musí byť vždy ťažká ujma na zdraví

v zmysle § 123 ods. 3 Trestného zákona. Z výpovede poškodenej a zo znaleckého posudku MUDr. Pamulu mal súd za preukázané, že poškodená utrpela konaním obžalovaného zranenia, a to povrchovú reznú ranu na pravom líci, bodnú ranu hrudníka v oblasti hrudnej kosti asi 1,5 cm dlhú, 3 rezné rany na krku vzadu, 23 bodných rán v hornej časti chrbta obojstranne, 2 bodné rany na pravom ramene, bodnú ranu na ľavom ramene, 2 rezné rany na pravej ruke, 2 rezné rany na II. prste ľavej ruky, reznú ranu na III. prste s poškodením šľachy naľahovača III. prsta a vyklbením v základnom medzičlánkovom kĺbe III. prsta ľavej ruky, pneumothorax obojstranne, hlavne vľavo, haemothorax vľavo, zlomeninu VI. rebra vľavo s minimálnym posunom kostných úlomkov. Tieto zranenia vznikli v priamej súvislosti s fyzickým napadnutím poškodenej obžalovaným dňa 21. decembra 2020, kedy došlo k ohrozeniu, ale i zraneniu životne dôležitého orgánu ľudského tela, pľúc, pričom ide o zranenie, ktoré spôsobuje dlhšiu dobu trvajúcu poruchu zdravia. Celková doba práceneschopnosti pri spôsobených zraneniach poškodenej pri nekomplikovanom priebehu liečenia sa podľa znalca pohybuje v období cca 2 mesiacov. Poškodená pre zranenia bola obmedzená v bežnom spôsobe života, tým, že u nej bolo obmedzenie v zmysle pohybu, chôdze, v manuálnej práci a činnosti, fyzickej aktivite, po zranení a pooperačnom období bolo sťažené dýchanie, psychickú trauma, čo zranenie určite spôsobilo a zanechalo. Najzávažnejšie bolo zranenie ľavých pľúc, čo je zranenie životne dôležitého orgánu. Uvedené zranenia objektivizované znaleckým posudkom potom zodpovedajú ťažkej ujme na zdraví v zmysle § 123 ods. 3 písm. e) Trestného zákona ale i § 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona poruche zdravia trvajúcej dlhší čas, keďže znalec určil minimálnu dobu práceneschopnosti v dôsledku liečenia 2 mesiace, počas ktorých tieto zranenia ovplyvňovali obvyklý spôsob života poškodenej.

K subjektívnej stránke trestného činu súd uvádza, že vo vzťahu k tomuto trestnému činu išlo o úmysel nepriamy (priamy úmysel obžalovaného smeroval k tomu, že poškodenej chcel svojim konaním spôsobiť smrť) vedel, že svojim konaním - udretím poškodenej do rebier a zasadením poškodenej 23 bodných rán môže porušiť jej zdravie vo forme ťažkej ujmy na zdraví, a pre prípad, že jej takúto poruchu zdravia chránenú Trestným zákonom spôsobí, bol s tým uzrozumený. Trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) Trestného zákona s poukazom § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, § 140 písm. b) Trestného zákona bol dokonaný okamihom posledného bodnutia poškodenej, teda tu neprichádzalo ani len do úvahy uplatnenie § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

S týmto záverom okresnému súdu čo do výroku o vine v bode 2/ rozsudku a následne ido výroku o výške trestu, sa však nie je možné stotožniť, a to z nasledujúcich dôvodov.

Čo sa týka dokazovania, na jednotlivých hlavných pojednaniach na súde boli vykonané výsluchy obžalovaného A. B., poškodenej H. I., svedkov E. B., E. I., H. J. I., I. D., znalcov MUDr. Pamulu, PhDr. Tóthpetiovej, MUDr. Gregorovej, boli prečítané znalecké posudky a listinné dôkazy zabezpečené počas prípravného konania.

Z výpovede obžalovaného A. B. na hlavnom pojednávaní zo dňa 04. júna 2025 (vykonanej po vrátení vecí odvolacím súdom na ďalšie konanie) ku skutku pod bodom 2) vyplýva, že po útoku poškodenu ošetroval pomocou posadenia, keďže bola na zemi v aute a kázal jej zaprieť nohy o palubovku s tým, aby tlačila do operadla sedadla, pretože základná pomoc pri pneumotoraxe z bodnej rany je v prekrytí a tlaku na bodnú ranu, poškodenu odviezol až do areálu nemocnice, vystúpil z auta a poškodenej na aute otvoril dvere spolujazdca, chcel jej poskytnúť doprovod aj napriek tomu, že bola aktívne mobilná, ale poškodená bola po jeho útoku vystrašená, a nemalo zmysel naliehať na jeho prítomnosť, pretože oveľa dôležitejšie bolo odborné ošetrenie poškodenej. Keď došiel do nemocnice, otvoril poškodenej dvere, mala chvíľku problém vystúpiť, lebo už počas toho odvozu bolo jasné, že ten strach bol u nej prítomný na dosť vysokej úrovni, a preto mal jednoducho za to, že bude lepšie, keďže sa vedela aktívne pohybovať, aby na to ošetrenie prešla sama, a preto jej aj predtým ukázal, kde je vlastne urgent. Počas odvozu poškodenej uviedol, aby nezabudla policajtom povedať, že odišiel do českej republiky a tiež povedal, že „nezabudni sa mi ozvať“ a odišiel. Pre poškodenu v deň skutku prišiel za tým účelom, že deň pred skutkom dal poškodenej 200 Eur a následný deň sa stretli len preto, lebo mal poškodenej ponechať vozidlo na B. XX za obytným blokom, kde býva jej sestra. Nedošlo k odovzdaniu vozidla, lebo skôr než k tomu došlo, sa pohádali. Ona mu v ten deň 21. decembra 2020 povedala, že ona drobné nechce a jednoducho povedala tam ešte iné veci, hádali sa aj tam. Na otázku, kedy došlo k hádke uviedol, že on by na túto otázku zareagoval tak, že ťažko povedať, keďže ich dialógy neboli cukríkové, čo vlastne pri takom temperamente, aký majú znamená pojem hádka. Ďalej sa vo vozidle dialo, že poškodená ho dokázala vytáčať takým spôsobom, on jej hovoril vŕtačka, že sa často musel premáhať, aby ju neprehol cez koleno a on si ten samotný moment nevie ani poriadne vybaviť a musel byť tak vytočený, že keby mal v aute mrkvu, tak by ani nevie prečo, zobral aj tú mrkvu a dobil by poškodenu tou mrkvou. Môže povedať iba jednoducho, na základe toho ako ho vyprovokovala, poškodenu dobodol a pýtal sa jej prítom alebo kričal, či chce ešte peniaze, alebo či už stačí. Potom ju prestal bodat' a odviezol ju do nemocnice. Na otázku,

keď vyštartoval z B. v tom vozidle, kam mal namierené, kam chcel ísť uviedol, že jednoznačne chcel ísť do nemocnice - na Myjavu. Pretože poškodenú dobodol a bolo na ňom, aby jej následne poskytol pomoc a napravil to, čo sa stať určite nemalo. Myslí si, že nespáchal žiadny zločin tým, že poškodenú odniesol úplne logicky do nemocnice. K dobodaniu poškodenej nevie kedy došlo, v aute musela nastať nejaká akcia, na ktorú nasledovala reakcia, niečo, čo na pár sekúnd vyradilo jeho ovládaciú schopnosť. Je impulzívna osobnosť, je to jeho dominantná črta a je presvedčený, že pri temperamente poškodenej a samozrejme aj jeho, bolo umenie znášať tieto ich vzájomné kvalitné provokácie. Na otázku, kedy došlo k tomu, že jej poradil, že si má sadnúť, zaprieť nohy uviedol, že bolo to v momente keď sa v prvom rade poškodená sťažovala na bolesť v ľavom boku, pretože tá diskomfortná poloha v aute bola taká, že tým zlomeným rebrom bola opretá o hranu sedadla, on vtedy samozrejme nevedel, že má zlomené rebro od jeho úderu päšťou, no a vtedy sa vlastne sťažovala na to, že sa jej ťažšie dýcha. Prvá časť cesty bola cez diaľnicu, ďalšia časť bežná cestná komunikácia a poškodená mala problémy, tie bolestivé, keď sa brzdilo, keď bol rýchlejší prejazd cez železničné priecestie, alebo v nejakej zákrute.

Z výpovede poškodenej, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prehratá v súlade so zákonom podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 134 ods. 4 Trestného poriadku ako obzvlášť zraniteľnej osoby, vyplýva ku skutku v bode 2), že po podaní trestného oznámenia (ku skutku v bode 1), jej stále obžalovaný nedal pokoj, chcel, aby okamžite išla svoju výpoveď odvolať, inak prejde autom jej mamu, preto podané trestné stíhanie išla stiahnuť. Obžalovaný ju neustále kontaktoval prostredníctvom telefonátov a správ. Po týždni ju navštívil pred prácou, doniesol jej ruže, že ľutuje, čo sa stalo, že jej nechcel ublížiť. Obžalovaného sa bála, pretože ju neustále kontaktoval formou emailov, potom chcel, aby to všetko vymazala a potvrdila, chcel si získať jej dôveru naspäť (potom čo ju škrtil). Hovoril, že by jej neublížil, že toho nie je schopný. Dva dni pred 21. decembrom 2020 si podpísala dovolenku, povedal, že jej príde vrátiť peniaze za auto. V sobotu prišiel do K., ale peniaze nepriniesol. Dňa 21. decembra 2020 jej obžalovaný povedal, že buď sa nahlási na výkon trestu alebo pôjde do Anglicka. Fotil peniaze, ktoré jej mal vrátiť, tak si myslela, že jej peniaze vráti. Ráno o ôsmej išla s malou na autobus do B., išla ju zaniest' k sestre na B. XX E. B., kde na ňu čakal švagor. Povedala mu, že si ide kúpiť cigarety, lebo mu nechcela povedať, že sa má stretnúť s obžalovaným. Videla ho, ako prichádza autom, tak si k nemu nasadla, odviezol ju na parkovisko na B. XX, za činžiak, kde býva sestra. Boli tam dvaja ľudia, ktorých sledoval, nevedela však, prečo. Zapálili si v aute cigaretu. Potom tí dvaja ľudia odišli, zamkol auto zvnútra, nechápala, čo sa deje. Povedala mu, aby jej dal peniaze a nech sa rozlúčia ako ľudia. Chytil jej vlasy zozadu, vytiahol nôž, bol strieborný ako dýka. Začal ju bodáť do chrbta, chytila si hlavu, aby jej do hlavy nedal, chytila to jej ľavá ruka. V kuse ju bodal, pokiaľ nepadla pod sedadlo. Surovo ju bodal, hovoril, že keď to dieťa dala preč, nemá právo žiť. Prosila ho, aby ju odviezol do nemocnice do Trnavy. Zdalo sa jej, že ju vezie veľmi dlho, prosila ho, aby ju nechal žiť, keď jej dcéru aspoň trochu ľúbil. Upadala do spánku, niečo jej hovorilo, aby nezaspala. Obžalovaný stále šoféroval a počas jazdy si začal mokrymi utierkami utierať ruky aj volant. Išli hlbšie do lesa, povedal, že schová nôž a „tu ťa vyhodím“. Prosila ho „A., nechaj ma žiť“. Potom povedal, že dobre, že má povedať, že ju uniesli dvaja cudzinci, že ju omámili a dopichali a že ju potom nechá žiť. Tak mu to potom sľúbila. Obžalovaný však chytil nervy a ešte jej dal dve rany nožom nad prsia. Hovoril, že si nezaslúži žiť. Potom jej povedal, že ju zavezie do nemocnice do Myjavy, sľúbila mu, že povie verziu, na ktorej sa dohodli. S autom išiel dovnútra do nemocnice, kde ju vysadil a povedal, že má povedať tú verziu. Videla detskú ambulanciu a zabúchala im na dvere. Vyšla sestrička, prosila ju o pomoc, že je dopichaná. Volali chirurgické oddelenie, došli pre ňu s vozíkom. Lekár sa jej pýtal, ako sa to stalo, lekár hneď volal políciu, potom urobili vyšetrenia, došli policajti, pýtali sa, kto to spravil, povedala, že im to nemôže povedať, že sa bojí o život, že to dokoná. Bola hospitalizovaná v nemocnici na Myjave vyše týždňa. Na kontroly chodí každých 14 dní k chirurgovi, mesačne psychiatrické z dôvodu, že nemôže spať, bojí sa, bojí sa ísť niekde sama.

Ako vyplynulo z výpovedí svedkov E. B., E. I., H. J. I., I. D. (rodinných príslušníkov poškodenej H. I.), obžalovaný jej počas ich spolužitia stále robil zle a ona mlčala, že vraj ju týral, videli to na nej všetci z rodiny, avšak ona mlčala, všetci z rodiny videli, že je týraná od obžalovaného, ktorý bol manipulát, poškodená vždy prikývla na to, čo chcel obžalovaný. Poškodená z tohto vzťahu odišla, vrátila sa bývať naspäť mame, kde sa priznala, že obžalovaný sa jej vyhrážal, uviedla to mame, otcovi a následne sa to dozvedeli všetci. Obžalovaný sa jej vyhrážal, že keď od neho odíde alebo si dá vziať dieťa, že ju zabije, aj celú ich rodinu, že im podpáli dom, stále ju obťažoval, vyvolával jej, prenasledoval ju do práce, kde ju pred prácou aj napadol. Poškodená ohľadom napadnutia aj volala na políciu, obžalovaný ju v aute škrtil, kde potom išla aj tak do práce a volala na políciu. Obžalovaný neustále poškodenej vyvolával, vyhrážal sa jej aj sms-správami.

Z výpovede znalca z odboru zdravotníctvo MUDr. Mariána Pamulu na hlavnom pojednávaní vyplýva, že poškodená utrpela zranenia, a to povrchovú reznú ranu na pravom líci, bodnú ranu hrudníka v

oblasti hrudnej kosti asi 1,5 cm dlhú, 3 rezné rany na krku vzadu, 23 bodných rán v hornej časti chrbta obojstranne, 2 bodné rany na pravom ramene, bodnú ranu na ľavom ramene, 2 rezné rany na pravej ruke, 2 rezné rany na II. prste ľavej ruky, reznú ranu na III. prste s poškodením šľachy natáhovača III. prsta a vyklbením v základnom medzičlánkovom kĺbe III. prsta ľavej ruky, pneumothorax obojstranne, hlavne vľavo, haemothorax vľavo, zlomeninu VI. rebra vpravo s minimálnym posunom kostných úlomkov, zranenia vznikli v priamej súvislosti s fyzickým napadnutím zo dňa 21. decembra 2020, pri vedení násillia danou intenzitou, do daných oblastí došlo ku vzniku ťažkého zranenia; došlo k ohrozeniu, ale i zraneniu životne dôležitého orgánu ľudského tela, pľúc, zranenie spôsobuje dlhšiu dobu trvajúcu poruchu zdravia. Celkovo však zranenia popisované na poškodenej svedčia o fyzickom násillí vedenom inou osobou voči poškodenej, predmetom ktorých je možné spôsobiť nielen ľahké a ťažké zranenia, ako i zranenie životne dôležitého orgánu, ale i jednorazovým útokom vedeným do oblasti, kam smeroval útok - hlavne predná hrudná stena, môže dôjsť k usmrteniu. Väčšina týchto rán, nezasiahla priamo hrudnú dutinu, ale jedna z rán vľavo a jedna z rán vpravo do hrudnej dutiny prenikli. Tie mali za následok prepichnutie pľúc, pretože pľúca vľavo boli na polovičku skolabované.

Ako vyplýva zo záverov posudku znalkyne z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých PhDr. Henriety Tóthpetiovej, osobnosť obvineného A. B. je disharmonicky štruktúrovaná, s nadhodnoteným sebavedomím, egocentrická, ľahkovážna, v správaní sa môžu objaviť výbušnosť, robenie scén, až exaltovanosť, teatralita, zvýšená miera kritiky na adresu druhých, pri zníženej schopnosti sebareflexie. Adaptabilita na nižšej úrovni, aj keď dokáže rýchlo preberať a dobre udržiavať zvyky skupiny, v ktorej však musí mať post udávajúceho tón, pri presadzovaní sa v inej sa dá ľahko zlákať k antisociálnej činnosti. Sociabilita zhoršená kvôli jeho nekompromisnosti v interpersonálnych vzťahoch, ktoré sú formálne. V prípade väzieb sú tieto nedostatočne citovo sytené, málo vrelé, nie je citlivý voči morálnym problémom, záujmy sú orientované na predmet a perfekcionizmus. V životnom štýle dominuje uspokojovanie vlastných potrieb, záujmov. Schopnosť sebaovládania je nestála, narúša ju neistota, agresívne napätie. U vyšetrovaného boli zistené patologické rysy osobnosti, ktoré sa prejavili pri spáchaní trestného činu, z ktorého je podozrivý, keďže v aktuálnom klinickom obraze sú prítomné symptomaticky hypertrofované prvky narcizmu, disociability a emočnej lability. U A. B. nie je dostatočne zastúpené vyrovnané sebavedomie, citová a sociálna zrelosť, čo ho podnecuje k ireálnemu, agresívne ladenému konaniu. Jeho správanie priamo súvisí s osobnostnou výbavou, kedy pri akomkoľvek pocite nepochopenia, prehry, ranenia svojho Ega má on - ako narcista - pri prejave svojho hnevu alebo zlosti tendenciu reagovať disharmonickými postojmi a správaním, ktoré zvyčajne zahŕňujú niekoľko funkčných oblastí, napr. afektivitu, vzrušivosť, kontrolu impulzivity, spôsoby vnímania, myslenia a štýl vzťahov k ostatným ľuďom. S najväčšou pravdepodobnosťou motiváciou činu bol veľký afektívny náboj, v ktorom už agresivita nebola vyvažovaná úzkosťou a prežívaná formou výčitiek svedomia ako doteraz, ale pod vplyvom pocitu raneného Ega sa pretavil do aktívne agresívneho správania vo forme vyhrážok, devalvovania, znevažovania a násilného konania voči poškodenej. A. B. má aj v bežných situáciách tendenciu konať impulzívne, v záťaži sa to násobí až k preexponovaným reakciám. V kritických situáciách sa u neho objavujú regresné prejavy, neúmerne reakcie, v dôsledku čoho môžeme počítať aj s viac uvoľnenou, menej brzdenou agresivitou (verbálnou aj brachiálnou), hlavne pri paranoidnom podfarbení situácie a pod vplyvom zmeneného vedomia, napr. intoxikácia psychoaktívnou látkou, sa to môže znásobiť. Intelektové a pamäťové schopnosti sú celkovo v pásme priemeru, poruchy myslenia nie sú prítomné. Úroveň kognitívnych schopností nie je v priamej úmere so spáchaním trestného činu, hlavnou determinantou je osobnostná výbava obvineného. Motiváciou nehovoriť pravdu je predovšetkým vyfarbiť sa v krajšom svetle. V prípade nevedomého skreslenia reprodukovanych udalostí prispievajú mechanizmy osobnosti (bagatelizácia, projekcia, racionalizácia). Spomenuté faktory môžu výrazne prispieť ku zníženiu objektivity výpovedí. Obvinený je schopný chápať potrebu a zmysel právnych zákonov. Zhrnutím psychologických faktorov participujúcich na predikcii resocializácie a rizika recidívy (chýbanie trvalých pozitívnych citových a sociálnych vzťahov, absentovanie trvalejšej pracovnej kvalifikácie, protispoločenská motivácia konania, gradácia trestnej činnosti, stupňovanie závažnosti deliktov, v kriminálnej anamnéze trestný čin podobného charakteru tiež spáchaný na bývalej partnerke (nebezpečné vyhrážanie), abnormne štruktúrovaná osobnosť s tendenciou k parazitickému životnému štýlu, egocentrizmus, atrofia vyšších citov, citový chlad, anetickosť, chýbanie schopnosti empatie, neschopnosť odolať príležitosti využiť okamžitú výhodu, nezdržanlivosť konania, ľahká ovplyvniteľnosť, ... u posudzovaného je pravdepodobnosť prognózy recidívy vyššia a úspešnosť resocializácie tým pádom nižšia.

Ako vyplynulo zo záverov posudku znalkyne z odboru zdravotníctva a farmácia - odvetvie psychiatria MUDr. Moniky Gregorovej, správanie obvineného A. B. rezultuje z jeho abnormne štruktúrovanej osobnosti, kedy sú v klinickom obraze prítomné anetickosť, egoizmus, manipulatívnosť, klamanie,

bezohľadnosť, senzitivna vzťahovačnosť, sugestibilita, sugestívnosť, extrapunitívne tendencie, neschopnosť sebareflexie, nízka frustračná a konfliktová tolerancia, impulzivita, agresivita, neuznávanie predpisov, noriem, narušený hodnotový rebríček, v popredí egoistické uspokojovanie vlastných potrieb. Jeho pobyt na slobode je potenciálne nebezpečný pre spoločnosť a je prítomný predpoklad páchania trestnej činnosti.

Záverom boli prečítané listinné dôkazy zabezpečené počas prípravného konania, ako i pripojené súvisiace súdne spisy obžalovaného A. B., a to s poukazom na jeho trestnú minulosť v zmysle oboznámeného odpisu z registra trestov.

Tunajšia prokuratúra na základe vyhodnotenia produkovaných dôkazov má za to, že skutok uvedený v obžalobe pod bodom 2) sa stal a že tento skutok spáchal obžalovaný A. B. tak, ako sa mu kladie za vinu v obžalobe Krajskej prokuratúry v Trnave pod sp. zn. Kv 133/20/2200 - 156 zo dňa 21.10.2021.

Obžalovaný skutočnosť, že dobdal poškodenú, nepopieral, svoje konanie zľahčoval, dokonca tvrdil, že ho sama provokovala a preto to spravil. Ako sa vo svojej výpovedi vyjadril „poškodená ho dokázala vytáčať takým spôsobom, on jej hovoril vŕtáčka, že sa často musel premáhať, aby ju neprehol cez koleno a on si ten samotný moment nevie ani poriadne vybaviť a musel byť tak vytočený, že keby mal v aute mrkvu, tak by ani nevie prečo, zobral aj tú mrkvu a dobil by poškodenú tou mrkvou“.

Poškodená H. I. k útoku dňa 21.12.2020 potvrdila, že obžalovaný potom, čo ju dopichal nožom, a opustili B., ju viezol hlbšie do lesa, povedal, že schová nôž a „tu ťa vyhodím“. Prosila ho „A., nechaj ma žiť“. Potom povedal, že dobre, že má povedať, že ju uniesli dvaja cudzinci, že ju omámili a dopichali a že ju potom nechá žiť. Tak mu to potom sľúbila. Obžalovaný však chytil nervy a ešte jej dal dve rany nožom nad prsia. Pritom hovoril, že si nezaslúži žiť. Stupňujúce agresívne správanie voči poškodenej H. I. dokazuje aj jeho predošlý útok na poškodenú, ktorý je predmetom obžaloby pod bodom 1) a kde vina už bola právoplatne potvrdená rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.03.2025, č. k. 5To/75/2024-2636, kde bol obžalovaný uznaný vinným v bode 1/ z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona, ako aj závery znaleckých posudkov znalkyň z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria, a z odboru psychológia, z ktorých v súhrne vyplýva, že u obžalovaného A. B. sa v rámci disociality manifestujú príznaky ako egoizmus, bezcitnosť, bezohľadnosť, absencia vyšších citov, medzi ktoré patrí hlavne empatia, neuznávanie žiadnych predpisov, noriem, zákonov, narušený hodnotový rebríček, kedy u neho prím hrá uspokojovanie základných potrieb, nízka frustračná a konfliktová tolerancia. Obžalovaný ma naštrbené sebavedomie, potrebuje sa pomstiť tomu druhému, mať navrch.

Aj po vypočutí rodinných príslušníkov poškodenej H. I. bolo ich výpoveďami ustálené, že obžalovaného A. B. vnímali ako manipulanta, ktorého poškodená poslúchala, voči poškodenej sa správal agresívne, túto napadol, vyhrážal sa zabitím poškodenej a aj celej jej rodine, podpálením ich domu. Výsledky vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní bez najmenších pochybností preukázali, že obžalovaný A. B. sám vylákal dňa 21.12.2020 (po predchádzajúcom napadnutí poškodenej dňa 04.12.2020) poškodenú von tak, že po nastúpení do vozidla ju so slovami, že zabila ich nenarodené dieťa, tým že podstúpila interrupciu, a nezaslúži si žiť, lebo ani jeho decko nežije, ju v úmysle usmrtiť ju začal bodat' nožom spôsobilým spôsobiť smrteľné poranenia, tak, že poškodená H. I. utrpela zranenia, a to povrchovú reznú ranu na pravom líci, bodnú ranu hrudníka v oblasti hrudnej kosti asi 1,5 cm dlhú, 3 rezné rany na krku vzadu, 23 bodných rán v hornej časti chrbta obojstranne, 2 bodné rany na pravom ramene, bodnú ranu na ľavom ramene, 2 rezné rany na pravej ruke, 2 rezné rany na II. prste ľavej ruky, reznú ranu na III. prste s poškodením šľachy naťahovača III. prsta a vyklbením v základnom medzičlánkovom kĺbe III. prsta ľavej ruky, pneumothorax obojstranne, hlavne vľavo, haemothorax vľavo, zlomeninu VI. rebra vľavo s minimálnym posunom kostných úlomkov, jedná sa o zranenie ťažké s ohrozením a zranením životne dôležitého orgánu - pľúc, následne po opustení mesta B. smerom do mesta Myjava po ceste odbočil do lesa, kde chcel poškodenú s bodnými poraneniami vyhodiť z vozidla, pričom až potom, ako ho poškodená začala prosiť, aby ju nechal žiť, ju ešte bodol dvoma ranami a uviedol, že si nezaslúži žiť, až následne ju zaviezol do mesta Myjava, kde ju v areáli nemocnice nechal vystúpiť z vozidla s tým, že ju nechá žiť, že má povedať, že ju uniesli dvaja cudzinci, že ju omámili a dopichali. Následne bez toho, aby sa presvedčil, či poškodenej bola poskytnutá pomoc, odišiel do českej republiky, nakoľko vedel, že v prípade, že ho bude hľadať slovenská polícia, tak bude musieť postupovať cestou vydania jeho osoby na Slovensko, čo celý proces iba predĺži.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti sa nemožno so závermi súdu pri hodnotení dôkazov stotožniť.

V zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku: „Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány

činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie."

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku: „Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán."

Rozhodujúci význam pri hodnotení dôkazov má predovšetkým tzv. vnútorné presvedčenie hodnotiaceho subjektu, teda orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu. Hodnotenie smeruje k nadobudnutiu vnútorného presvedčenia, t. j. subjektívnej istoty o pravde v konkrétnom prípade. Neznamená to však, že tieto subjekty hodnotia dôkazy len na základe nejakej ľubovôle, dôkazy sa hodnotia z hľadiska ich pravdivosti, teda či obsah vykonaného dôkazu jednotlivo aj v súhrne s ostatnými dôkazmi je pravdivý. Zhodnotením dôkazov v uvedenej trestnej veci spolu s ďalšími dôkazmi, ktoré boli produkované tak v prípravnom konaní, ako i v konaní pred súdom jednotlivo i spoločne, možno dôjsť k nepochybnému záveru, že vykonané /priame a nepriame/ dôkazy v súhrne tvoria logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti žalovaného skutku.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný A. B. sa dopustil konania tak, ako je to rozpísané v obžalobe krajskej prokuratúry, ktorá bola na Okresný súd Trnava doručená dňa 25.10.2021. Trestná činnosť obžalovaného bola preukázaná jednak výpoveďou poškodenej H. I., podporne výpoveďami rodinných príslušníkov poškodenej, ako i vykonaným vyššie uvedeným znaleckým dokazovaním.

Pokiaľ ide o obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, objektívna stránka tohto trestného činu je charakterizovaná usmrtením človeka (objekt), čím sa rozumie zbavenia života živého človeka, bez ohľadu na použité prostriedky. Usmrtenie človeka možno spáchať konaním, ako aj opomenutím takéhoto konania, na ktoré bol páchatel' podľa okolností a svojich pomerov povinný. Páchatel'om tohto trestného činu môže byť ktokoľvek. Ide o úmyselný trestný čin a úmysel páchatel'a, hoci nepriamy, musí smerovať k usmrteniu človeka.

Vzhľadom k prezentovaným výsledkom dokazovania na hlavnom pojednávaní a ich právneho posúdenia bolo preukázané, že obžalovaný A. B. sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle iného úmyselne usmrtiť, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Obžalovaný konal (s poukazom na všetky vyššie uvedené okolnosti – jeho majetnícky vzťah k poškodenej, osobnostná charakteristika obžalovaného, spôsob vykonania skutku s nožom na oblasť životne dôležitých orgánov, bez bezodkladného poskytnutia pomoci poškodenej bezprostredne po skutku) minimálne vo forme nepriameho úmyslu podľa § 15 písm. b) Trestného zákona, t. j. vedel, že svojím konaním môže porušenie alebo ohrozenie (záujmu chráneného Trestným zákonom) spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. Páchatel' musí konať s úmyslom usmrtiť. Nestačí len emocionálne rozhodnutie; musí ísť o premyslené, aj keď čiastočne spracované rozumom, rozhodnutie zabiť.

Podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona je pokus trestného činu konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, ktorého sa páchatel' dopustil v úmysle spáchať trestný čin, ak nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Zákonnými znakmi pokusu teda sú:

- a) úmysel spáchať trestný čin,
- b) konanie, ktoré bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu,
- c) nedošlo k dokonaniu trestného činu.

Pokiaľ ide o časovú spojitosť konania páchatel'a s následkom predpokladaným skutkovou podstatou trestného činu, v prospech posúdenia skutku ako pokusu trestného činu svedčí bezprostredné očakávanie dokonania trestného činu.

Pri pokuse trestného činu páchatel' už koná s úmyslom trestný čin bezprostredne dokonať, teda naplniť všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu vrátane spôsobenia následku predpokladaného skutkovou podstatou príslušného trestného činu. K dokonaniu trestného činu bezprostredne smeruje skutok páchatel'a, pri ktorom uskutočňoval konanie predpokladané konkrétnou skutkovou podstatou trestného činu uvedenou v osobitnej časti Trestného zákona, no následok potrebný na naplnenie tejto skutkovej podstaty trestného činu nevznikol. Páchatel' mohol pritom iba začať s konaním potrebným na dokonanie úmyselného trestného činu alebo mohol uskutočniť celé konanie, ktoré je všeobecne

spôsobilé zapríčiniť následok predpokladaný konkrétnym ustanovením osobitnej časti Trestného zákona.

Pre posúdenie, či určité konanie bezprostredne smeruje k dokonaniu trestného činu, sa do úvahy môžu brať rôzne hľadiská, ktoré je potrebné brať do úvahy len vo vzájomnej súvislosti. Do úvahy sa pritom berie, či ide o konanie, ktoré má priamy význam pre dokonanie trestného činu, je v najtesnejšej časovej spojitosti s následkom, ktorý má nastať (existuje bezprostredné nebezpečenstvo, že nastane následok, ktorý je znakom skutkovej podstaty), a v niektorých prípadoch môže byť významné, či sa konanie rozvíja na mieste, kde má dôjsť k následku trestného činu.

Podľa § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, trestnosť pokusu trestného činu zaniká, ak páchatel dobrovoľne upustil od ďalšieho konania potrebného na dokonanie trestného činu a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému týmto zákonom z podniknutého pokusu.

Na zánik trestnosti pokusu trestného činu je v zmysle § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona potrebné kumulatívne splnenie podmienok zo strany páchatel'a, ktorými sú:

- a) dobrovoľné upustenie od ďalšieho konania potrebného na dokonanie trestného činu a
- b) odstránenie nebezpečenstva, ktoré vzniklo záujmu chránenému Trestným zákonom z podniknutého pokusu.

V prípade tzv. ukončeného pokusu, teda keď páchatel' učiní všetko, čo pokladá za nevyhnutné k dokonaniu trestného činu, no k jeho dokonaniu napriek tomu nedôjde, páchatel' spravidla nemá možnosť splniť podmienky zániku trestnosti uvedené v § 14 ods. 3 písm. a), resp. b) Trestného zákona. Možnosť splniť tieto podmienky pri ukončenom pokuse má páchatel' len v tých prípadoch, keď medzi jeho konaním a spôsobením zamýšľaného následku podľa povahy použitého prostriedku a podľa zámeru páchatel'a zostáva určitá doba, počas ktorej možno následku zabrániť. V takých prípadoch nestačí len zdržanie sa ďalšieho konania, ale treba dobrovoľný aktívny zásah páchatel'a na odvrátenie nebezpečenstva, ktoré vzniklo záujmu chránenému Trestným zákonom z podniknutého pokusu. Mieru aktivity páchatel'a v takom prípade nemožno stanoviť všeobecne. Treba posudzovať individuálne so zreteľom na okolnosti a pomery páchatel'a, či páchatel' urobil všetko potrebné, aby zabránil následku, a či to, čo učinil, za daných okolností postačovalo k zabráneniu vzniku následku. Rozhodnutie páchatel'a upustiť od dokonania trestného činu musí trvať až do konečného odvrátenia nebezpečenstva vzniku následku.

So záverom súdu, že pokiaľ sa obžalovaný dobrovoľne a aktívne podieľal na odstránení nebezpečenstva prevozom do nemocnice, kde poškodenej prostredníctvom tretej osoby - lekára, bola poskytnutá adekvátna zdravotná pomoc, pričom pokiaľ by ju on svojím aktívnym konaním - nedoviezol do nemocnice, vtedy by nebolo možné ani uvažovať o aplikácii ustanovenia § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v tomto konkrétnom prípade, teda na základe uvedeného tak súd dospel k záveru, že v tomto prípade boli naplnené zákonom požadované podmienky pre zánik pokusu trestného činu vraždy podľa § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona a preto následne teda súd postupoval v zmysle § 14 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého aplikáciou ustanovenia § 14 ods. 3 Trestného zákona nie je dotknutá trestnosť obžalovaného za iný trestný čin, ktorý už konaním vykazujúcim znaky pokusu trestného činu vraždy spáchal, sa nie je možné absolútne stotožniť.

S poukazom na výpoveď poškodenej H. I. bolo preukázané, že úmyslom obžalovaného bolo jednoznačne usmrtenie poškodenej, po tom, ako ju vylákal do vozidla, ju dopichal nožom, bodnutia smerovali na chrbát, krk a hlavu, tým, že sa poškodenej snažila chrániť si hlavu a krk, obžalovaný zasiahol jej ruky, ale i tvár, krk, čo je však najpodstatnejšie, obžalovaný bodal na oblasť hrudníka s tým, že v takomto prípade musel byť uzrozumený s tým, že bocianím nožom v hornej polovici chrbta môže poraniť vnútorné orgány ako srdce a pľúca, čo sa napokon aj stalo v počte 23 bodných rán boli aj 2 bodné rany, ktoré prepichli pľúca a spôsobili bezprostredné ohrozenie života poškodenej. Bezprostredne po útoku obžalovaný neupustil od ďalšieho konania a nevyhľadal lekársku pomoc, aby poškodenej pomohol, ale z B., kde k útoku obžalovaného na poškodenú došlo, sa s vozidlom začal presúvať smerom von z mesta B., po ceste – podľa vyjadrenia poškodenej - ju zaviezol do lesa, kde ju chcel vyložiť. Ťažko zranená poškodenej s prepichnutými pľúcami na dvoch miestach, po tom ako zistila, že by ju obžalovaný mal vyložiť v lese, kde by ju nikto nenašiel s poukazom na závažné zranenia živú - aj znalec z odboru zdravotníctva potvrdil, že po zlyhaní pľúc by mohla nastať smrť - poškodenej uprosila obžalovaného, aby ju nechal žiť, načo obžalovaný zareagoval tak, že jej povedal, že si nezaslúži žiť, zároveň napriek tomu, že s bocianím poškodenej skončil ešte v meste B. po útoku na poškodenú, s odstupom času ju opätovne pichol s týmto nožom ešte dvakrát. Následne sa presunuli do mesta Myjava, kde poškodenú vyložil v areáli nemocnice a následne na vozidle odišiel smerom do českej republiky.

Konštatovanie súdu, že obžalovaný sa dobrovoľne a aktívne podieľal na odstránení nebezpečenstva prevozom do nemocnice, teda podľa záverov súdu v tomto prípade boli naplnené zákonom požadované

podmienky pre zánik pokusu trestného činu vraždy podľa § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, je absolútne nesprávne.

V konaní obžalovaného nemožno vzhľadom na konanie definované súdom ako aktívne a dobrovoľné, nakoľko obžalovaný tak začal konať až ako reakciu na „uprosenie“ poškodenej potom, čo ju mal vyložiť v lese na neznámom mieste bez možnosti akejkoľvek pomoci takto ťažko zranenej poškodenej H. I., pričom reakciou obžalovaného na poškodenú bolo uštedrenie ďalších dvoch bodných rán poškodenej. Až následne ju zaviezol do nemocnice, ktorá bola od miesta, kde došlo k dohodaniu poškodenej v B., vzdialené približne 55 kilometrov. V areáli nemocnice, kde poškodenú vyložil z vozidla, neprejavil žiadne aktívne konanie smerujúce v pomoci poškodenej, či už sprievodom k lekárovi, alebo zavolaním pomoci poškodenej, teda sa absolútne nepresvedčil, či poškodenej bude lekárska pomoc poskytnutá, a z miesta odišiel s úmyslom opustiť republiku a ukryť sa na území českej republiky s tým, že popritom zároveň vyhrážkami a vydieraním nútil poškodenú k tomu, aby ľživo vypovedala o tom, ako k zraneniam prišla, aby on ako páchatel nebol zistený a usvedčený.

Pokiaľ ustanovenie o upustení od dokonania trestného činu jasne definuje, že „rozhodnutie páchatela upustiť od dokonania trestného činu musí trvať až do konečného odvrátenia nebezpečenstva vzniku následku“, odchodom obžalovaného z nemocnice bez presvedčenia sa, že poškodenej bola pomoc poskytnutá, obžalovaného jednoznačne diskvalifikuje z možnosti uvažovania o zvažovaní upustenia od dokonania trestného činu.

Jeho úmysel od počiatku jednoznačne smeroval k usmrteniu poškodenej, ktorú dopichal 23 bodnými ranami, z toho dve rany mohli bezprostredne spôsobiť smrť poškodenej, pričom následné konanie obžalovaného, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, nemožno v danom prípade subsumovať pod ustanovenia § 14 ods. 3 Trestného zákona. Uvedené ustanovenia možno zvažovať napr. v prípade domáceho násillia, kedy pri partnerskej hádke jeden z partnerov v kuchyni siahne v návale emócií po noži, bodne druhého partnera, následne ihneď upustí od konania a poškodenému bezodkladne poskytne pomoc. V prípade útoku s desiatkami bodných rán, kedy ešte s odstupom času obžalovaný pokračuje v bodnutí poškodenej a až s odstupom času hodiny odvezie poškodenú do nemocnice bez ďalšieho aktívneho konania smerujúceho k pomoci poškodenej, sa toto zákonné ustanovenie, podľa názoru prokuratúry, nevzťahuje.

S vyššie uvedenými úvahami súdu o aplikácii ustanovenia § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, s tým súvisiaci motív obžalovaného a v konečnom dôsledku i následok konania, sa preto nie je možné žiadnym spôsobom stotožniť. Obžalovaný A. B. svojím konaním naplnil znaky obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa 14 ods. 1 k § 145 odsek 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 140 písm. b) Trestného zákona, nakoľko sa dopustil konania, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, ktorého sa dopustil v úmysle iného úmyselne usmrtiť a čin spáchal z osobitného motívu - pomsty, avšak k dokonaniu trestného činu nedošlo. Vzhľadom ku skutočnosti, že priamo pri skutku nebol okrem obžalovaného A. B. a poškodenej H. I. žiaden iný svedok, je z rozhodnutia súdu evidentné, že okresný súd sa pri svojom rozhodovaní priklonil iba k verzii obžalovaného bez toho, aby dôsledne vyhodnotil aj výpoveď poškodenej a túto zohľadnil pri svojej analýze priebehu skutku.

Dodávam, že ak chcel súd prihliadnuť na vyššie popísané konanie obvineného spočívajúce v prevoze poškodenej do nemocnice, mohol tak urobiť aplikáciou ustanovenia § 36 písm. k) Trestného zákona (príčinnosť sa o odstránenie škodlivých následkov trestného činu) vo forme poľahčujúcej okolnosti, a nie aplikáciou § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody považujem rozsudok Okresného súdu v Trnave č. k. 10Tk/1/2021 zo dňa 14.07.2025 za nesprávny a preto navrhujem, aby Krajský súd v Trnave podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 1 0Tk/1 /2021 zo dňa 14.07.2025 a aby podľa § 322 ods.1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu Trnava na nové prejednanie a rozhodnutie, prípadne podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám.“

4. Obžalovaný podal odvolanie proti výroku o vine a treste, ktoré odôvodnil sám aj prostredníctvom svojho obhajcu. V odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu ten uviedol nasledovné (citácia):

„I. Podľa skutkovej vety v rozsudku som mal poškodenú „začať bodat“ a táto „utrpená zranenia“ „s dobou liečenia minimálne 6 týždňov“.

Skutková veta nepoukazuje na žiadny príčinný súvis medzi „začatím bodania“ a „utrpenými zraneniami“ a pri takejto formulácii, ani nemôže byť podkladom pre právnu kvalifikáciu skutku, za ktorý by mal ísť páchatel na 16 rokov do väzenia. Začatie bodania, ani utrpenie zranení nie je trestné podľa právneho poriadku SR.

Doba liečenia, ako v skutkovej vete, tak aj v odôvodnení rozsudku je len hypotetická. Znalec sa vyjadroval len k novej dobe liečenia pri daných zraneniach. Nazdávam sa, že štyri a pol roka po utrpení zranení, je možné objektívne zistiť reálnu dobu liečenia, resp. obmedzenia v bežnom spôsobe života. Tieto okolnosti však v konaní zisťované neboli, preto nemohla byť v konaní týmto spôsobom preukázaná ťažká ujma na zdraví. V skutkovej vete ustálená 6-týždňová doba liečenia nemá podklad vo vykonanom dokazovaní. Fakultatívny znak trestného činu ublíženia na zdraví v dotknutom konaní nebol v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty s poukazom na § 140 písm. b) (z pomsty) preukázaný. Súd naplnenie tohto znaku založil len na tvrdeniach poškodenej. Ak som ako páchatel mal konať z pomsty, z akého dôvodu, by som v danom prípade upustil od pokračovania v konaní, ak predmetné slová, ktoré uvádza poškodená mali zaznieť pri posledných bodnutiach a nemali byť prvotnou motiváciou ku skutku. Poškodená podstúpila v novembri 2020 umelé prerušenie tehotenstva. V predmetný deň, som bol prítomný na tomto zákroku spoločne s poškodenou. Tento fakt potvrdzujú aj výpovede viacerých svedkov, pričom k uvedenému rozhodnutiu dospela poškodená spoločne so mnou. Po tomto zákroku som na poškodenú počkal a odviezol ju odtiaľ preč. Nie je mi zrejmé, z akého dôvodu by som mal konať z pomsty, ktorá mala vyplynúť z vyššie uvedenej skutočnosti, keďže ku skutku kladenému mi za vinu malo dôjsť dňa 21.12.2020, t. j. viac než mesiac od kedy podstúpila poškodená umelé prerušenie tehotenstva. Nad rámec uvedeného uvádzam, že osoba znalca je osobou rozdielnou od orgánu činného v trestnom konaní či súdu, a preto v tomto smere nie je možné považovať vyjadrenie znalkyne z odboru psychológia, PhDr. Henriety Tóthpetiovej, vo vzťahu k novej motivácii môjho len domnelého činu, ktorému mala predchádzať podľa znalkyne pomsta, za zákonný. V zmysle R 14/1978 platí, že „znalcovi neprislúcha vykonávať hodnotenie dôkazov a riešiť právne otázky.“ Posúdenie, či ide o konanie z pomsty, je otázkou rýdzo právnou, priamo súvisiacou s kvalifikačným znakom osobitného motívu obsiahnutého v ust. § 140 písm. b) TZ. Z uvedeného dôvodu ani záver o motíve pomsty podporený konštatovaním zmienenej znalkyne (prekrytý doplnením v otázke z hľadiska psychologického), nie je možné považovať za relevantný, čo ešte osobitne podčiarkuje formulácia otázky nerešpektujúca prezumpciu neviny a na to nadväzujúca odpoveď uvedenej znalkyne.

Znalecký posudok MUDr. Pamulu bol vypracovaný len na podklade prepúšťacej správy zo dňa 28.12.2020, a to bez osobného vyšetrenia poškodenej. Napriek tomu, že som predmetný znalecký posudok namietal a súčasne som žiadal o pribratie ďalšieho znalca, môj návrh bol taktiež bez bližšieho odôvodnenia zamietnutý. Znalecký posudok bol navyše vypracovaný v čase, keď ešte nebolo proti mne vedené trestné stíhanie a nemal som možnosť jeho vypracovanie žiadnym spôsobom ovplyvniť (vyjadriť, resp. sťažovať sa proti uzneseniu o pribratí znalca).

Poukazujem na to, že znalecký posudok je založený z väčšej časti na hypotézach a predpokladoch, a nie na znaleckých zisteniach. Citáty z bodu 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku (teda zo znaleckého posudku):

- „nevie potvrdiť, či boli všetky rany totožné“,
- „pri jeho vyšetrení poškodená ležala na chrbte“,
- „predpokladá, že... jedna z rán vľavo a jedna z rán vpravo do hrudnej dutiny prenikli“
- „čo sa týka pravých pľúc netvrdí, že boli pľúca pravá strana zranená“

Z uvedených tvrdení znalca vyvstáva otázka, či závery znaleckého posudku sú znaleckými zisteniami alebo (len) znaleckými hypotézami. Súd však všetky predpoklady znalca nekriticky transformuje do skutkových zistení(!).

V bode 71 odôvodnenia rozsudku súd konštatuje, že celý útok bol vykonaný „momentom, keď jej zasadil cestou autom ešte posledné dve rany nožom“. Útok (či už uvažujeme o úmysle usmrtiť alebo ublížiť na zdraví) mal byť teda dokonaný v časovom momente, ktorý presahuje rámec skutkovej vety (podľa skutkovej vety som bol odsúdený za skutok, ktorý sa stal v čase 8:30 hod. na parkovisku v B.). Mohlo dôjsť teda k dokonaniu skutku v časovom rámci skutkovej vety, keď sám súd konštatuje, že k ukončeniu útoku došlo až neskôr? V odôvodnení rozsudku chýba logické zdôvodnenie tejto nezrovnalosti.

Úmyselné zavinenie, kladené mi za vinu bolo v danom prípade odôvodnené len tým, že úmysel má byť dostatočne zrejмый z okolností a intenzity vykonaného útoku. Pričom v danom prípade sa súd uspokojil len s argumentáciou o tom, že v predchádzajúcom prípade išlo o kvalifikáciu podľa § 145 TZ, t. j. trestný čin vraždy, ktorý zakladá úmyselné konanie páchatel'a. Súd bližšie neskúmal subjektívnu stránku trestného činu, za ktorý som bol odsúdený.

Rovnako, nepovažujem za primerané, aby mi s ohľadom na uvedené okolnosti skutku, bol uložený taký vysoký trest. Výšku mne uloženého trestu považujem za rozpornú so základnými zásadami na ukladanie trestu v podobe zásady primeranosti (úmernosť výšky sadzby ku konaniu resp. (ne)spôsobenému následku), a zásady spravodlivosti. Súd v tomto prípade nepostupoval ani s ohľadom na zásadu individualizácie trestu a uložil mi trest vo výške najvyššej novej hornej hranice sadzby s odôvodnením,

že v danom prípade zohľadnil odpis z registra trestov a závery znaleckého dokazovania znalkyne PhD. Henriety Tóthpetiovej pričom postupoval v súlade s § 41 ods. 1, ods. 2 o zásadách- asperačnej zásade. Súd uložil pri kombinácii prečin + zločin trest na najvyššej (po zvýšení) hranici trestnej sadzby pre ukladanie úhrnného trestu. Aký vysoký trest by potom súd uložil ak by išlo o kombináciu zločin + zločin? (napr. súbeh dvoch trestných činov podľa § 155 ods. 2 TZ). Z uvedených dôvodov považujem uložený trest za neprimerane vysoký.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

V prejednávanom prípade malo dôjsť k spáchaniu skutkov v decembri 2020. Z vykonaného dokazovania a oboznámených spisov z iných konaní, je zrejmé, že po decembri 2020 bolo vo vzťahu k mojej osobe vydaných niekoľko odsudzujúcich rozsudkov po decembri 2020. Je teda jednoznačné, že v tejto veci ma súd odsudzuje za trestný čin, ktorý som spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin (resp. iné trestné činy). Nie je zrejmé, z čoho prameňa úvahy súdu o tzv. viacčinnom súbehu, prezentované v bode 99 odôvodnenia rozsudku. V každom prípade by však podkladom pre úvahy súdu malo byť len vykonané dokazovanie (z ktorého je následnosť odsudzujúcich rozsudkov po decembri 2020 zrejma) a právny poriadok (ust. § 42 ods. 1 TZ je napísané jednoznačne). V ustanoveniach Trestného zákona nie je ani zmienka o „viacčinnom súbehu“ a takéto úvahy (snažiace sa o odklon od jednoznačného zákonného ustanovenia), jednoznačne v neprospech obvineného, sú neprípustné.

Namietam zákonnosť zloženia senátu okresného súdu. Dňa 14.07.2025, pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní bol jeden z členov senátu, M. H. D., oblečený v uniforme policajného zboru (čierne tričko so žltými hviezdikami).

Na jednej strane, považujem za neprípustné aby členom senátu bol člen policajného zboru – kolega príslušníkov OČTK, z dôvodu možné konfliktu záujmov a z dôvodu, že takýto člen senátu sa nemôže javiť ako nestranný.

Na druhej strane, predpokladám, že v uniforme je policajt oblečený len pri výkone služby. Pokiaľ bol v čase konania HP tento člen senátu vo výkone služby v policajnom zbore, je vylúčené (s poukazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), aby vykonával činnosť člena senátu.

II. „Trestné činy vraždy sa líšia od trestných činov ublíženia na zdraví iba formou zavinenia. Podobne z hľadiska posúdenia, či ide o pokus trestného činu vraždy, alebo o dokonaný trestný čin ublíženia na zdraví, je rozhodujúca subjektívna stránka, totiž k akému následku smeroval úmysel páchatela. Zavinenie páchatela v takýchto prípadoch je teda určujúcim kritériom pre použitie právnej kvalifikácie, a tým aj pre použitie trestnej sadzby, ktorá je u trestného činu vraždy a trestných činov ublíženia na zdraví výrazne rozdielna.“ R 62/1973

„Záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatela môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu. Z toho vyplýva, že keď bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatelovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivým je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste. Pri rešpektovaní uvedených princípov krajský súd považoval trest odňatia slobody uložený obžalovanému rozsudkom súdu prvého stupňa vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za neprimeraný.“ 3To/57/2019 z 19.09.2019 m.m.1To/102/2018 z 04.12.2018.

III. Vychádzajúc z mnou uvedených skutočností žiadam, aby Krajský súd v Trnave po prejednaní odvolania podľa § 320 a nasl. TP zrušil výrok o vine a treste a rozhodol vo veci sám a to tak, že ma oslobodí spod obžaloby vo vzťahu ku skutku v bode 2) obžaloby.“

5. Obžalovaný odôvodnil podané odvolanie aj sám, a to početnými podaniami. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (ďalej aj len ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) môže reprodukovať a následne sa vysporiadať len s tými námietkami obžalovaného, ktoré boli v jeho rukou písaných podaniach formulované aspoň do istej miery zrozumiteľne, určito, a bolo možné z nich pochopiť, čo je konkrétnou odvolacou námietkou, akej konkrétnej skutočnosti sa týka, čo obžalovaný vytyka napadnutému rozhodnutiu. Obžalovaný totiž formuloval svoje podania spôsobom, z ktorého nebolo vždy zrejmé

podstata odvolacej námietky, obžalovaný často rozvíjal svoje úvahy široko v tom zmysle, že uvádzal skutočnosti, z ktorých nebola zrejماً priama či nepriama súvislosť s prejednávanou trestnou vecou a zložito až nezrozumiteľne a to do tej miery, že nie je možné očakávať reakciu odvolacieho súdu na úplne celý a „doslovný“ obsah takýchto podaní obžalovaného, pre nejasnosť obsahu a zložitosť vetných konštrukcií obžalovaného. Krajský súd sa vysporiadal s tými námietkami, ktorých forma aj obsah umožňovali identifikovať vzťah k napadnutému rozsudku.

6. Krajský súd zhrnie odvolacie námietky obžalovaného z dôvodu prehľadnosti nasledovne, aj s citovaním doslovného znenia časti obsahu podaní obžalovaného, kvôli preukázateľnosti vyššie uvedeného (teda skutočností týkajúcich sa reálnych možností reagovať na podania obžalovaného formulované ako odôvodnenie odvolania, tak ako je uvedené v odseku 5 tohto rozhodnutia) – bez zásahu v podobe gramatických opráv:

- vina v právnej kvalifikácii je v bode 2 duplicitné vyjadrenie znaku pomsta a blízka osoba, je to dvakrát v tej istej veci

- znak blízka osoba nie je v obsahu skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia, ani obžaloby, ani skutkovej vety rozsudku, a preto skutková veta nesúhlasí s právnou vetou ani právnou kvalifikáciou, nie je zrozumiteľný jeho vzťah k veci

- iba domnienky k blízkej osobe a pomste, špekulácie

- zákaz reformatio in peius, nebol ani upozornený na rozšírenie kvalifikácie o znak blízka osoba, nebola preukázaná existencia spoločnej domácnosti, aj pobyt na chate v B. hradila len pošk., nemožno hovoriť o blízkej osobe len preto, že spolu asi mesiac bývali na byte v B., len existencia typického komkubiátu a domácnosť pošk. u ktorej som asi mesiac parazitoval, nestačí len intímny kontakt, každej žene sľubuje spoločný život, svadbu, všeličo to, čo potrebuje počuť aj cítiť, nemôže za to, že pošk. tomu uverila, kúpila mu auto, vzala ďalší úver, chcela spoločné bývanie, ktoré platila, potom robila cirkus, keď chcel odísť do Írska za inou, neverila že jej 2300 pošle z Írska, keby to s ňou myslel vážne, tak ju nedá na potrat a poslúchal by ju

- pošk. auto kúpila peknému motýlovi

- povedal som na HP: pomocou obrátenej metamorfózy sa vyvolala schopnosť pošk. na separáciu od zárodka plodu v rómskej komunite žena plní príkazy opačného pohlavia, ak nie sú v rozpore so zákonom

- nezákonnosť úkonu s poškodenou, čo preukazuje aj samotný videovýsluch aj prepisy z úkonu, komplexné poučenie sa podpisuje pred úkon, musí byť súčasťou prepisu z úkonu a dokumentácia takého postupu sa fixuje videovýsluchom, ktorý je obrazom úkonu, vyhotovenie obr.zvuk. záznamu vyžaduje správu o spôsobe a autorovi získania a vyhotovenia záznamu, argument že obeť nemusí mať pri výsluchu psychológa je v rozpore s TP, nebola pred výsluchom poučená, v obraz. zázname to nie je, poučenie podpísala až po výsluchu

- poškodená predkladala OP prítomnej pri úkone lek. správy psychiatra o traume po skutku, čo bol dôvod navyše, aby OČTK pribral k úkonu s pošk. psychológa

OS sa nevyjadril, nezaoberal k mechanickým prijatím nezákonnej obžaloby a nezákonným začatím tr. stíhania v rozpore s §206 ods. 1 TP

- za rozhodujúci dôkaz viny sa považuje výpoveď pošk. vo vzťahu k pomste, z nezákonne vykonaného dôkazu vychádza nezákonný znak pomsta (zo spoločnej interrupcie), znak pomsta nebola preukázaná zákonným spôsobom, odôvodnenie znaku pomsta nie je v rozsahu ako stanovuje zákon, iba verifikovanie tvrdenia jediného priameho svedka, len osamotené tvrdenie, OS sa zaoberal pomstou len povrchne až svojvoľne, ani jeden člen rodiny nepotvrdil verziu pošk. k napadnutiu z pomsty za potrat

- išlo len o konflikt pre peniaze, po spoločnej hádke, pošk. si dala predpísať Lexaurín, čo sa nepreverilo, skutok je dôkazom katarzného efektu pre dlhší spor pre úverovú ťarchu

laxné konštatovanie, že liečba pošk. psychiatrom pred skutkom, bola na psych. klinike Zálužie pre traumu z interrupcie, na ktorú pošk. nasunul ex partner, ktorý ju aj fin. zneužil

- ani z jedného rozsudku sa nedá zistiť na základe kt. konkrétnych dôkazov je preukázaný kvalifikačný znak pomsta, R je nepreskúmateľný aj preto lebo ani súd nesporuje preukázanú spoločnú interrupciu, tá zakladá pochybnosť o pomste; pomsta vychádza len z optiky vzťahu od rodiny pošk. resp. od matky pošk. ktorá prirodzene tradične nebola spokojná s partnerom dcéry, ide o súkromnú úvahu súdu že k pomste nemuselo prísť krátko po interrupcii

- Raven hodnotí celkovú neutralitu svedka aj ako pošk. osobu, aj reakcie svedka ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz, musí byť jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený

- bola evidovaná nenávisť pošk. voči obž., dôkazmi v spise, nenávisť je aj nelogická, keďže jej nástup je v čase po interrupcii, spoločnú interrupciu zatajila, hoci bola poučená

ZP Pamulu prevažujú ľahké zranenia, preto by mala byť kvalifikácia § 156 ods. 3 písm. c) TZ, pretože poškodenie dôležitého orgánu ešte nevyklučuje zavinenie v zmysle konania podľa § 156 TZ, podstata skutku je zachovaná, ak je zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo následku

- OS robil chyby procesného charakteru- nezákonné zloženie senátu zistené 14.7.2025, čomu predchádza nezákonné rozhodovanie o väzbe z 4.6.2025 nezákonným senátom, členom bol stále aktívny policajt ŽSR D., zrejme agent KP, ktorá túto anomáliu vedome ignorovala
- tr. oznámenie konkretizovalo páchatel' ale napriek tomu sa trestné stíhanie začalo len vo veci, je nezákonné tr. stíhanie iba vo veci, mali hneď vzniesť obvinenie, už mali indície o konkrétnej osobe z tr. oznámenia
- hoci mali pátranie po konkrétnej osobe, začalo sa tr. konanie proti ušlému, kde je povinná obhajoba, právo na obhajobu pre podozrivé osoby
- berie späť námietku že nemal obhajcu v konaní proti ušlému (dňa 17.10.2025)
- nezákonný výsluch pošk. ako svedka 22.12.2020 spôsobil formuláciu motivácie v sk. vete, nemôže vychádzať z tr. oznámenia, výsluch bol pred oznámením obv., pred poučením o jeho právach, pred umožnením uplatniť jeho práva, bez upovedomenia obhajoby o výsluchu svedka, bez možnosti realizovať obhajobu
- výsluchy pošk. ako svedka boli po vznesení obvinenia od začiatku namietané, boli v rozpore s TP, nezákonný senát ustálil vinu na základe dôkazu vykonaného nezákonne bez kontradiktórnej previerky, bez odstránenia pochybností o psych.liečbe pre traumu z interrupcie,
- rozpory vo výpovediach poškodenej
- teória plodov z otráveného stromu, dôkazy získané nezákonne musia byť vylúčené
- OS poprel existenciu oboznámenej komunikácie, že pošk. žiadal o pokoj medzi nimi
- neprispôsobuje výpoveď a neopiekňuje sa ako tvrdí OS, nemôže zato, že PZ ignorovala písomné informácie k veci aj návrhy, ak by nevedeli jeho písomnú obhajobu prečítať, ako to súd tvrdí, sotva by ju vložili do spisu s odpoveďou že podania sú súčasťou obhajoby, opis ošetrovania pošk. cestou do nemocnice obsahujú už jeho podania ako aj inú a pravdivú verziu skutkového deja s odkazom na dôkazy, jeho profil, z ktorého je jasné, že keby chcel, tak pošk. by rodila nonstop
- prieťahy vznikli opakovaným rušením R, chybami, nesústredená činnosť súdu
- súd notoricky ochraňuje každú nezákonnosť, žiada oslobodiť
- obžaloba nebola odmietnutá
- nezákonný senát nevidel a nepočul poškodenú, obeť musí byť vypočutá v zásade znovu novým zložením senátu
- sám neviem čo som vlastne chcel, ako sa mám teraz brániť, keď je tu teraz rozpor o úmysle, pošk. som nemienil zabiť, ale vytrestať, lebo mi furt robila nervy, premáhal sa aby ju neprehol cez koleno, brzdl ho cíť k pošk., nevie prečo dobil pošk. aj mrkvou
- kvalifikácia skutku je svojvoľná, keby ju chcel zabiť, použil by hneď cestou z interrupcie orezávač na krčnú tepnu pošk.
- pri uprosení pošk. je to nelogické, lebo sa jednalo len o jeho rozhodnutie
- neutiekol do ČR s tým, že nútil pošk. klamať, lebo sa ubytoval v ČR na svoj OP, jeho útek smeroval len do basy Leopoldov, keďže sa nekonal zásah polície, snažil sa ho rôzne aktivovať, miesto činu ponechal na oku verejnosti, 21.12.20 pošk. nijak nekontaktoval, až po vznesení obvi. ju žiadal o účasť na HP, dňa 31.12.20 ho PZ SR uniesla z VT Leopoldov za účelom mučenia
- odvoz pošk. do areálu nemocnice správne subsumuje ako mieru aktivity páchatel'a potrebnú pre záchranu života, ošetroval ju cestou do nemocnice, že po ceste ju mal v lese 2 krát bodnúť nad prsia je v rozpore s chronologickou simuláciou útoku v ZP Pamulu, s miestom činu B., ktoré je ustálené aj skutkovou vetou, s jeho výpoveďou že celý útok sa odohral v B.
- pošk. neodpadla, bola bez šokového stavu, znalec potvrdil, že nohy boli bez známok zranenia, pošk. vedela a mohla aj chodiť, pošk. neodviezol do nemocnice preto, lebo vedel, že z nemocnice zdrhne na diskotéku
- z odvolania KP nie je jasné, o ktoré dve ďalšie bodnutia sa jedná, je to abstraktné, rovnako ako nejaký les, jeho profil dokazuje aj to, že les nepotrebuje
- OS nevie prečo zistil ktoré dve rany boli ako časovo posledné, keď nie sú znalecké zistenia k tomu, ani lek.správy
- namieta, že R KSTT z 13.3.2025 obsahuje len výrok o vine v bode 1), čím došlo k zhoršeniu jeho procesného postavenia v konaní OS a to výrokom o treste z 14.7.2025. R KSTT po výroku o vine musí obsahovať aj výrok o treste, ktorý má prednosť pred väzbou, nevie čo bránilo KS k výroku o treste
- napadnutie pošk. sa nedá adekvátne obhájiť a sám nedokáže pochopiť čo to do neho vošlo, vytáčali ho dosť hádky za sprosté peniaze, nevztládol to, asi mu prešlo a dnes ho to mrzí a prenasleduje, odohralo

sa to....a mal pocit, akoby sa pošk. sotva dotkol, aj preto, že jej akoby nič nebolo, bol v tom, že nemôže byť ťažko ranená, lebo sa ani nedusila, až neskôr aj ťažšie dýchanie

- trest mu patrí ale určite sa nikdy nezmeri s nezmyslom o pomste
 - namieta predpoklady znalca Pamulu na spôsob vzniku postupného pneumothoraxu vľavo
 - znalec nemal spis.materiál, osobne pošk. nevyšetрил, ZP len na základe prepúšťacej lek. správy, dĺžku čepele odvodil z predpokladu, pošk. nikdy nevidel, pravdepodobnosť nie je istota, ZP bez civilnej zdr. dokumentácie
 - súd do skutkovej vety nepremietol preukázanú spoločnú interrupciu
 - nezabezpečená komunikácia po interrupcii, ktorý by dokázala, že nešlo o pomstu
- nemal spôsobilý nožík
- procesná segregácia vzhľadom na etnický pôvod aktérov tr. konania, ktorý mohol zohrať kľúčovú úlohu pri spôsobe povrchného vyšetovania
 - začatie tr. stíhania pre pokus vraždy bolo v rozpore so zákonom, pretože za bezprostredné ohrozenie života by išlo len vtedy ak by sa také ohrozenie života zhmotnilo pomocou neodkladnej internej rekonštrukcie revízie hrudnej dutiny
 - nekonaním o námietke pred vydaním R došlo k denegatio iustitiae
 - odsúdil ma neústavne zložený senát OS neskúmal existenciu pomsty, nahrávky výpovede pošk. bola prehratá na HP a nový nezákonný senát namietaný dôkaz ani reálne nevidel...poučenie bolo vykonané pred výsluchom – to tvrdí OS – a podpísané na každej strane, keď v spise to nie je, čo bolo 12.11.2025 preverené a zdokumentované obhajobou; nezákonný senát prišiel na to, že videovýsluch ako dôkaz sa vykonáva bez poučenia, ako ten policajt prišiel na to, že jeho kolegyňa vyš. PZ mohla pošk. samotne poučiť v šenku na pive a potom len samotne vypočúvať
 - súd je povinný aktualizovať individuálne posúdenie obete pre účely tr. konania, obeť tr. činu možno chrániť bez toho, aby bolo dotknuté právo na obhajobu
 - skutok som spáchal v hneve, ktorý sa ma zmocnil pri našej poslednej hádke o dlh 2300 eur, je mi ľúto, čo som pošk. urobil, to som prejavil aj fakticky po mojom odpornom skutku, musím však trvať na konfrontáciu o pomste, pošk. brala Lexaurin, užívala ho na psychiku po potrate, vedel som o liečbe, som nevinný z pomsty a vraždy
 - spochybňuje vraždu z dôvodu početnosti a závažnosti poranení, z dôvodu doby liečenia len 8-10 dní, charakter zranení – neboli také závažné, ani život ohrozujúce
 - absentuje úmysel smerujúci k spôsobeniu následku (smrti), aj preto, lebo poškodenú obratom zaviezol do nemocnice
 - trestnosť pokusu zaniká, ak páchatel dobrovoľne upustí od ďalšieho konania potrebného na dokonanie TČ a odstránil nebezpečenstvo, ktoré vzniklo záujmu chránenému TZ
 - upustenie od ďalšieho konania = páchatel nepodniká ďalej žiadne kroky, ktoré by viedli k tomu, aby sa podniknutý pokus dostal do štádia dokonateného trestného činu, je si vedomý toho, že môže trestný čin dokončiť, avšak nechce tak už urobiť; ak má objektívnu možnosť TČ dokončiť a túto možnosť si uvedomuje avšak upustí
 - odstránenie nebezpečenstva = aktívne kroky, ktoré vedú k tomu, že už existujúcemu nebezpečenstvu je zamedzené
 - ku smrti nedošlo, a to z dôvodu, že dobrovoľne upustil od konania a nepokračoval v ňom, zároveň ju zaviezol do nemocnice
 - podľa judikatúry ak upustil a odstránil nebezpečenstvo, trestnosť pokusu zaniká bez ohľadu na to, že v rovnakej dobe v dôsledku páchatelovho nebanlivostného konania vznikol ten následok, ktorý chcel pôvodne spôsobiť podniknutým pokusom
 - trest aj negatívny záver o nemožnosti ukladania súhrnného trestu musí mať oporu vo vykonanom dokazovaní,
 - spis OS Pezinok sp.zn. 1T3/2018 bol oboznámený len po prvý rozsudok zo dňa 21.5.2021, uniklo súdu že druhý rozsudok je zo dňa 14.12.2023
 - 4.6.2025 súd odročil z dôvodu pripojenia spisov, ale 14.7.2025 tieto odmietol oboznámiť spôsobom ktorý vyžaduje zákon aj výrok o treste
 - dňa 14.12.2020 bol vyhlásený rozsudok OS Malacky sp.zn. 1T/63/2019, bol roztrhnutý súbeh medzi bodom 1 a 2 v prejednávanej veci a preto mal byť ukladáný samostatný alebo súhrnný trest v bode 1 aj 2 ale nie úhrnný
 - medzi vinou v bode 1) a rozhodnutím súdu z 14.7.2025 bol vyhlásený rozsudok OS Topolčany 3T/10/2017 dňa 9.7.2025
 - už OČTK bol povinný skúmať zánik trestnosti, a ak by sa to uzavrelo už v roku 2022 vyhlásením o vine bez straty benefitov do výroku o treste, ktorý je dnes drakonický

- je treba zohľadniť dobu od spáchania skutku a dĺžku konania premietnuť podľa §36 písm. p) a § 36 písm. l) TZ, lebo od začiatku priznávam napadnutie poškodenej a namietam len právnu kvalifikáciu
- súd mal zväžiť aj aplikáciu § 39 TZ pretože zistenie znalcov, že motiváciou činu bol veľký afektívny náboj nevylučuje právny záver o zníženej ovládacej schopnosti
- pošk. obdržala v novembri 2023 kompenzáciu cez 17 tisíc eur od MSSR na základe zákona o obetiach, čo je okolnosť, ktorú mala výmera trestu tiež zohľadňovať, pretože MS SR nárokuje pozíciu pošk. subjektu čo súd na základe písomného návrhu obhajoby opomenul oboznámiť
- 7. Obžalovaný v rámci svojich podaní sformuloval aj vyjadrenia, ktoré možno subsumovať pod námietky zaujatosti, či žiadosti o odňatie veci. Na tomto mieste krajský súd tieto zhrnie a kvôli prehľadu uvedie (vrátane doslovnej citácie obsahu jeho podaní v častiach formulovaných ako „námietky“ a „žiadosti o odňatie veci“):
- je tu dôvod dovolania, pretože v konaní súdu bolo 14.7.2025 zistené a preverené, že členom senátu je aktívny policajt M. H. D.
- namietka porušenie čl. 6 ods. 1 ods. 2 ods. 3 b c d Dohovoru v kombinácii s čl. 5 ods. 3 ods. 4 Dohovoru a čo. 17 Ústavy SR, porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru namietka z dôvodu nadmernej dĺžky tr. konania z dôvodu objektívnej pochybnosti a nestrannosti a nezávislosti senátu OS TT v konaní 10Tk/1/2021 4.6.2025 a 14.7.2025
- namietka zaujatost' súdov v prospech žalobcu vo veci, lebo v rozpore s ÚSR ochraňujú chybný postup OČTK
- generálna námietka zaujatosti, lebo KS TT v rámci svojho prieskumu na prieťahy v konaní 6Tos/151/2025 ignoruje judikatúru ESLP o primeranej lehote podľa Dohovoru, argument o náročnosti, zložitosti a obtiažnosti veci KS TT založil len na tom, že sudkyňa je pracovne vyťažená a spis má 3000 strán
- trvá na §23 TP, lebo KSTT ignoruje namietanú nezákonnosť dôkazu, na kt. je založená vina, ignoruje špekulácie o pomste, ignoruje nezákonne zložený senát a jeho nezákonné rozhodovanie o väzbe, ignoruje citovanú judikatúru, právne normy, zákaz deformácie pr. normy, ignoruje zákaz výkladu právnej normy v neprospech obž., ignoruje možné ohýbanie práva v každom smere, ignoruje relevantné argumenty obhajoby, revízny prieskum pr. konania, námietky obhajoby neodpovedal, ignoruje ochranu ústavnosti, nezákonný výklad a aplikácia §32 ods. 6 TP uznesením 6Tos/151/2025 z 18.9.2025, z dôvodu objektívnej pochybnosti o spravodlivosti, zákonnosti a nestrannosti rozhodovania v konaní KS TT na základe odvolania, súčasťou je námietka, že o vine a treste rozhodol nezákonne zložený senát, čo ale súd uznesením 6Tos/151/2025 už vopred svojvoľne bagatelizuje cez filter § 32 /6 TP ktorý ale vykrútil a ohol v neprospech obž. v zásadnej otázke práva na slobodu a teda ohol aj čl. 17 ÚSR, ktorý sa týka väzby, viny a trestu, aj zákonného rozhodovania zákonným súdom
- rozhodovanie KS TT odmieta, je krivé, svojvoľné a rizikom v budúcnosti
- nezákonný úhybný manéver KSTT ohrozuje jeho právo z Dohovoru v odvolacom konaní proti nezákonnému R, súčasťou je vina, motív pomsta, ktorý je výsledkom nezákonne zloženého senátu členom ktorého je policajt ŽSR, možno agent žalobcu
- KS TT námietku na nezákonne zložený senát v konaní OS TT nezodpovedal adekvátnym spôsobom v konaní o väzbe
- žiada NSSR aby odňal jeho vec Z KS TT a prikázal ju KS TN z dôvodu ohýbania práva
- dáva do pozornosti NSSR, že bolo podané tr. oznámenie cestou ÚSMSSR a GP SR na nezákonne zložený senát súdu 1.stupňa vo veci, SAK bola upozornená na túto anomáliu, aby mohla aktivovať MOP v prípade potreby podľa §371/1b TP
- namietka postup súdu 1.st., lebo nebola vznesená námietka zaujatosti, ale námietka na nezákonne zložený senát o ktorej bol súd povinný riadne procesným spôsobom konať a rozhodnúť, išlo o námietku spôsobilú podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku
- KS TT nerešpektuje ani jeho právo na prístup k NSSR, právo na zákonného sudcu, policajt v uniforme PZ pod talárom
- senát podradil námietku zaujatosti pod námietku o ktorej sa nekoná, ale námietka na nezákonne zložený senát je námietka spôsobilá, nejedná sa o námietku zaujatosti
- vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu, žiada NSSR o pomoc, polícia nie je zákonom povolaná na výkon súdnej právomoci
- nemôže veriť v spravodlivosť sudcov OS TT a už vôbec neverí sudcom KSTT, pretože táto inštitúcia je bezmocná proti policajtom v senáte OSTT, vec žiada prikázať sudcom to TN, tam rešpektujú Ústavu SR a právo Únie, súdy v TT sú rukojemníci silovej zložky štátu-Polície ŽSR
- súd mal zaujať kvalitné stanovisko k namietanej anomálii už 18.9.2025, ale rozhodnutie KSTT vykazuje paralýzu právnej sily

- generálnou námietkou zaujatosti napáda aj rozhodnutie pôvodnej revízie proti rozsudkom, lebo celkový kontext revíziých rozhodnutí k námietkam zaujatosti vykazuje arbitrárnosť a odmietnutie práv subjektov tr.konania zaručených Dohovorom, odmieta KSTT, nesúhlasí aby jeho sudcovia rozhodovali o odvolaní, pretože závažným spôsobom cez svoje rozhodnutia zdeformovali jeho dôveru v zákonnosť, nestrannosť a spravodlivosť
 - 5Tos/175/2025 uvádza že člen senátu D. neporušuje jeho práva na nestranný súd, a toto odôvodnenie možno považovať za rozhodnutie odvolania, prejudikovanie viny a porušenie práv
 - pochybnosť o policajtovi, uniforma, nepreveril či bol v službe, objektívna pochybnosť o nedostatku nestrannosti, vnímal ho ako kolegu prokurátora, ktorý sa tváril, že námietku nepočuje
 - 6Tos/151/2025 je k rovnakej otázke zdržanlivý
 - svojvoľné konštrukcie KSTT 5Tos/175/2025 sú hrozbou pre princípy právneho štátu, odmieta zveriť svoj osud do siete segregácie a selekcie plnej skrivodlivosti, ohýbania práva a výhovoriek KS TT
 - prieťahy v konaní KSTT, dal ho do väzby 21.11.24, druhýkrát rozhodol až 13.3.2025, tretí R 14.7.25 s nezákonným policajtom v senáte, prvá revízia trvala tiež rok
 - dovolaniu, ktoré bude nutné, mal predísť už OS TT
 - treba vysvetliť, na základe akej právnej normy bol postup súdu zákonný, odkaz na správnosť postupu je príliš všeobecný
 - pseudosudca policajt
 - žiada cez §23 TP NSSR aby ex offo inicioval cez Súdnu radu SR vyšetovanie resp. disciplinárne konanie s vyodením trestnoprávnej zodpovednosti v širokospektrálnom zábere na základe skutočností v obsahu návrhu na delegáciu vecí, KSTT má príliš omisívny postoj k zloženiu senátu
 - nesúhlasí aby rozhodovalo súdnictvo v TT, lebo celý čas nezákonnosť vo veci len ľahkovážne obhaja, nechcú preveriť psych. liečbu pošk., nie je jasné, ako pošk. bola schopná pochopiť úkon, do akej miery a ex post poučenie v prepise pod vplyvom psychofarmakoterapie, kt. preukazovala lek. správou od psychiatra J. N., mala mať pri výsluchu psychológa, alebo znalca, lebo šlo o obeť, dôkaz o pomste súd nemá, nič nebránilo, aby svedka vypočul cez telemosť, KS TT pristupuje k revízii zjavne povrchno, čím SR vystavuje riziku nastúpenia medzinárodnej zodpovednosti za extrémne porušovanie jeho práv v Ústave a Dohovor, žiada vec odňať
 - policajt má v krvi len tvrdý boj proti kriminalite a kódex na ochranu zdravia, života a majetku
 - súčasťou sú zločinné praktiky ako útok na majetok pošk. t.j. jej fin. zneužitie a útok na brachio, čiže všetko to, proti čomu PZ SR bojuje aj preventívne, PZ SR nemôže teda zároveň nestrannne spravodlivo vykonávať súdnu právomoc pre účely čl. 5 a 6 Dohovoru
 - nekonaním o námietke pred vydaním rozsudku došlo k denegatio iustitiae, je nepodstatné, či bol policajt ako člen senátu v službe, po službe alebo pred službou,
 - námietka senátu 5To, pretože v konaní pred odvolaním vo veci OS TT 5Tk1/2021 sa senát 5To právnym aktom 5Tos/175/2025 vyjadril k otázke zákonného sudcu spôsobom, ktorý objektívne vyvoláva obavu o nedostatku nestrannosti – tam v uznesení 5Tos/175/2025 sa vyjadril KS, že policajt v senáte súdu môže byť skutočnosť, ktorá môže byť posudzovaná ako námietka zaujatosti, s kt. sa už súd 1.stupňa vysporiadal, pričom OS uviedol, že námietka nemá náležitosti podľa §31 TP
 - senát 5To k otázke zákonného sudcu, čo je pojem ústavný, poskytol odpoveď kt. je v rozpore s jeho povinnosťou rešpektovať relevantnú judikatúru pri otázke ústavnej relevancie, svojvoľný odklon od ústavnej judikatúry k č. 48 ods. 1Ú SR v kontexte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ú SR zakladá obavu, že je obeťou kabinetnej justície, ktorá mu odoprela spravodlivosť spôsobom, ktorý odporuje aj Dohovoru, je ústavne neprijateľné, aby mu predseda revízneho senátu 5To už rozhodnutím o väzbe v podstate vybral za zákonného prísediaceho sudcu súdu 1.st. – člena PZ a to s odôvodneným v právnom akte, ktoré jasne signalizuje, že senát 5To bude aj túto neústavnosť chrániť v odvolacom konaní o veci a to bez toho, aby náležite preskúmal aj to, či je rozvrh práce OS Trnava v súlade s relevantnou systémovou poistkou na ochranu nezávislosti a nestrannosti súdu, požiadavka je aj na rozvrh práce a jeho transparentnosť obsadenia senátov,
 - postoj KS TT je šokujúci a vyvoláva obavu z likvidácie princíпов právneho štátu, podľa III. ÚS 287/2020 medzi požiadavky ktoré vyplývajú z čl. 48/1 ÚSR pre rozvrh práce patrí transparentnosť obsadenia senátov vo vzťahu k účastníkom konania
 - svojvoľný výklad zákonov a ústavy SR je dôkazom extrémnej zaujatosti voči jeho osobe senátom 5To, pre obhajobu jeho práv je navyiac obeť organizovanej svojvôle justície v Trnave.
8. Obžalovaný v rámci svojich podaní formuloval aj návrh dôkazov, ktoré žiada vykonať (opätovne krajský súd uvádza aj doslovný prepis časti obsahu jeho podaní, a pre prehľadnosť a možnosť na tieto návrhy reagovať ich zhŕňa do istého prehľadu nasledovne):
- preskúmať dôvod psych. liečby svedka I., čo OS odmietol

- vyzvať N. o sprístupnenie psych. dokumentov pošk. či je dôvod liečby pošk. pred vecou
- nezabezpečili komunikáciu s pošk. k tomu, že po interrupcii nemohlo ísť o pomstu, vidno tam aj že ide o spor o 2300 eur, aj formu citového zdieľania od pošk. za potrat ktorý musela strpieť, za dlh voči pošk, aj za to, že chce obž. odísť do Írska, aj užívanie Lexaurínu pošk. po potrate, čo môže vyvrátiť motív pomsty
- odmietol doplniť ZP pomocou spisu, ktorý znalec nemal, išlo len o dohady znalca
- návrh na konfrontáciu s pošk. k znaku pomsta
- vypočutie pošk. pred revíznym orgánom alebo súdom 1.st., aj konfrontáciu o pomste, mrzí ma že má stále strach, ale strach nie je zákonný dôvod z povinnosti svedka pred súdom formou telemostu
- vyžiadať informácie z kancelárie Prezidenta SR, keďže poškodená žiadala prezidentku o audienciu a milosť pre obžalovaného z dôvodu tehotenstva a skonfrontovať to s poškodenou, keďže ide o rozpor s jej tvrdením, že pri vedomosti o nástupe obžalovaného do VTOS si uvedomila, že dieťa nechce
- zabezpečiť potvrdenie o 7 týždňovom tehotenstve, pretože týmto žiadala súd o odklad jeho VTOS
- zabezpečiť e-recept na Lexaurin, pretože poškodená ho užívala na tlmenie psychického stavu po interrupcii, čo poprela.

9. Na podaných odvolaniach zotrvali tak obžalovaný ako aj prokurátor aj na verejnom zasadnutí, ktoré Krajský súd v Trnave ako odvolací súd nariadil za účelom ich prejednania. Prokurátor sa pridržiaval podaného odvolania, navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné rozhodnutie, prípadne aby krajský súd sám rozhodol tak, že obžalovaný svojim konaním naplnil znaky obzvlášť závažného pokusu vraždy v štádiu pokusu. Obhajca navrhol, aby odvolací súd ich odvolaniu vyhovel, zrušil napadnutý výrok o vine a treste a sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby vo vzťahu ku skutku 2 v bode obžaloby oslobodí a zároveň navrhol, aby odvolanie prokuratúry zamietol ako nedôvodné. Obžalovaný navrhol zamietnuť odvolanie prokurátora ako nedôvodné a navrhol vec vrátiť podľa § 316 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a podľa obsahu odvolania aj z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 Trestného poriadku. Uviedol, že mu je naozaj ľúto čo H. urobil a spôsobil, ale nekonal z pomsty. Bolo to v hneve, ktorý sa ho zmocnil z dôvodu ich poslednej hádky o peniaze. Má zato, že v tomto smere nebola vyvrátená jeho obhajoba prokurátorom, ani súdom. Na nezákonný dôkaz o pomste navyše nenaväzuje reťaz dôkazov. V konaní pred súdom nebol nikdy z úradnej povinnosti realizovaný výsluch poškodenej, ako dôležitého svedka. Žiada zákonný súdny proces pred zákonným súdom zopakovať. Doplnil tiež, že predkladá odvolaciemu súdu rozsudok súdneho dvora z 29.07.2019 a chcel požiadať o jeho aplikáciu, pretože sa týka postavenia obete trestného činu. Podľa tohto rozsudku je nový senát povinný vypočuť obeť trestného činu. Chce doplniť odvolanie, chce požiadať, aby súd analogicky vychádzal z nálezov Ústavného súdu ÚS 16/2000. Ide o situáciu, kedy sa ÚS vyjadroval k otázke nestranného a nezávislého súdu, konkrétne išlo o sudcu krajského súdu, ktorý vykonával činnosť zároveň na sekcii ministerstva. Citoval: „Sudcovská nezávislosť a nestrannosť špecifikujú súdnictvo a odlišujú sudy od orgánov iného typu. Výkon sudcovskej funkcie je nezlučiteľný s akoukoľvek inou ústavnou funkciou ako aj funkciou vo verejnej správe.“ V jeho prípade, čo aj nespuruje okresný súd, ide o policajta, ktorý nemá prerušenú pracovnú zmluvu s MV SR, a nemôže teda v dresse inej štátnej moci vykonávať zároveň funkciu prísediaceho. Nový senát OS Trnava sám odkazuje nato, že videovýsluch poškodenej bol prehratý 07.06.2022. Zotrváva na tom, že sa nestotožňuje a nemôže stotožniť so záverom OS, ktorý mu pripísal za vinu aj kvalifikačný znak spáchania trestného činu z pomsty a najmä k tomuto záveru prišiel na podklade nezákonného postupu, kedy vychádzal z dôkazu, ktorý pred senátom, ktorý rozhodoval, nebol vykonaný. Nebola preskúmaná v dostatočnom rozsahu vierohodnosť poškodenej. Sám súd opakovane povedal, že ide o tvrdenie proti tvrdeniu. Nemohla byť preto pomsta jednoznačne preukázaná. Nemá sa preto ako brániť, proti takémuto obvineniu, obžalovaniu a teraz aj rozsudku, žiadal konfrontáciu cez telemost.

10. Krajský súd pred rozhodnutím o podaných odvolaniach oznámil obžalovanému, že podania označené ako námietky zaujatosti a žiadosti o odňatie a prikázanie veci inému súdu, doručené odvolaciemu súdu (vrátane podaní doručených do spisu pred predložením na krajský súd, po vyhlásení ostatného odsudzujúceho rozsudku okresným súdom a adresované odvolaciemu súdu), vec prejednávajúci senát posudzoval podľa ich obsahu a dospel k záveru, že v zmysle ustanovenia § 32 ods. 6 Trestného poriadku nemožno o týchto konať, nakoľko ide o námietky, ktorých dôvodom je len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, resp. ide sčasti o námietky založené na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku. Rovnako tak nie je žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý v zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa. Nakoľko obžalovaný svoju žiadosť o odňatie veci prednášal z dôvodu nesúhlasu s procesným postupom a rozhodovaním sudcov Krajského súdu v Trnave, čo nemôže byť posudzované ako námietka zaujatosti voči týmto sudcom a následne nie je potom dôvod na odňatie veci tunajšiemu súdu, vyžadovaný ustanoveniami §

23 Trestného poriadku. Obžalovaný sa opakovane domáhal vyslovenia, že v konaní pred prvostupňovým súdom rozhodoval súd v nezákonnom zložení a to z dôvodu, že jeho členom (prísediacim) bol policajt. Vzhľadom na to, že nebolo rozhodované o vylúčení člena senátu, ani senátu ako takého, domáhal sa obžalovaný opakovane vyslovenia zaujatosti tak okresného súdu ako aj krajského a to z dôvodu, že „nerozhodovaním“ a nepotvrdením/nevyslovením nezákonného zloženia senátu majú potvrdzovať svoju zaujatosť voči obžalovanému. Krajský súd v tomto smere (okrem toho, čo uviedol vyššie v tomto odseku a teda že o takejto námietke nemožno rozhodovať, nakoľko obžalovaný namieta procesný postup okresného či krajského súdu, ktorý nerozhodol tak, ako žiadal obžalovaný) môže zopakovať argumentáciu, ktorú už formuloval aj pri rozhodovaní o väzbe obžalovaného: „Nezákonnosť senátu prvostupňového súdu, ktorú namieta obžalovaný, nie je možné vyvodiť zo žiadnych skutočností, ktoré vyplývajú zo súdneho spisu alebo z písomných podaní obžalovaného. Zákonosť zloženia senátu rozhodujúceho v trestnej veci obžalovaného vyplýva z toho, že za prísediacich senátu boli určení sudcovia, ktorí boli do tejto funkcie zákonným spôsobom ustanovení a sú zaradení rozvrhom práce prvostupňového súdu v príslušnom súdnom oddelení. Námietky obžalovaného de facto smerovali iba proti tomu, že ním spochybňovaný člen senátu je zároveň príslušníkom Policajného zboru. Táto skutočnosť by mohla byť posudzovaná iba ako námietka zaujatosti podľa § 31 a nasledujúcich Trestného poriadku a s touto možnosťou sa prvostupňový súd správnym spôsobom vysporiadal. Názor obhajoby o tom, že pokiaľ má člen senátu na hlavnom pojednávaní na sebe policajnú uniformu, je zrejmé, že je vo výkone služby, je iba dohadom. Z ničoho, čo je uvedené v súdnom spise nevyplýva, žeby tento člen senátu na hlavnom pojednávaní vykonával akúkoľvek právomoc, ktorá by prislúchala vykonávať príslušníkovi Policajného zboru Slovenskej republiky. V tejto časti sťažnosti obžalovaného, je uvedená námietka iba všeobecná a neobsahuje žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by identifikovali nezákonnosť pôsobenia prísediaceho v jeho funkcii.“ K uvedenému ešte krajský súd dodáva, že okresný súd na vznesenú námietku obžalovaným reagoval aj oznámením, že o nej nekoná, okrem iného aj z dôvodu, že nebola vznesená bezodkladne, resp. že nespĺňa podmienky podľa § 31 a § 32 ods. 6 Trestného poriadku. Obžalovaný nepoukázal na žiaden konkrétny pomer člena senátu k veci, či osobám uvedeným v §31 ods. 1 Trestného poriadku, okrem vyslovenia vágnej domnienky, že rozhodoval „aktívny policajt v uniforme (tričku polície) v talári“ a že „policajt má v krvi len tvrdý boj proti kriminalite a kódex na ochranu zdravia, života a majetku, jeho súčasťou sú zločinné praktiky ako útok na majetok poškodenej t.j. jej finančné zneužitie a útok na brachio, čiže všetko to, proti čomu PZ SR bojuje aj preventívne, PZ SR nemôže teda zároveň nestranné spravodlivo vykonávať súdnu právomoc“.

11. Ide o podania obžalovaného obsahujúce vyjadrený nesúhlas obžalovaného s doterajším rozhodovaním a procesným postupom súdu (či už odvolacieho alebo prvostupňového), vyjadrenie presvedčenia že ide o dovolací dôvod v konaní keďže členom senátu má byť aktívny policajt, namietanie nadmernej dĺžky konania, objektívnej pochybnosti o nestrannosti a nezávislosti senátu OS TT v konaní 10Tk/1/2021 4.6.2025 a 14.7.2025 z dôvodu, že namieta zaujatosť súdov v prospech žalobcu, lebo v rozpore s Ústavou SR ochraňujú chybný postup OČTK, podanie vyjadrujúce generálnu námietku zaujatosti, lebo KS TT v rámci svojho prieskumu na priedaň v konaní 6Tos/151/2025 ignoruje judikatúru ESLP o primeranej lehote podľa Dohovoru, argument o náročnosti, zložitosti a obtiažnosti veci KS TT založil len na tom, že sudkyňa je pracovne vyťažená a spis má 3000 strán, námietka, že KS TT ignoruje namietanú nezákonnosť dôkazu, na ktorom je založená vina, ignoruje špekulácie o pomste, nezákonne zložený senát a jeho nezákonné rozhodovanie o väzbe, citovanú judikatúru, právne normy, zákaz deformácie pr. normy, že súd ignoruje zákaz výkladu právnej normy v neprospech obž., ignoruje možné ohýbanie práva v každom smere, ignoruje relevantné argumenty obhajoby, revízny prieskum konania, že súd neodpovedal na námietky obhajoby, že súd ignoruje ochranu ústavnosti, namieta nezákonný výklad a aplikáciu §32 ods. 6 TP uznesením 6Tos/151/2025 z 18.9.2025, súčasťou je námietka, že o vine a treste rozhodol nezákonne zložený senát, čo ale súd uznesením 6Tos/151/2025 už vopred svojvoľne bagatelizuje cez filter § 32 /6 TP, rozhodovanie KS TT odmieta, je krivé, svojvoľné a rizikom v budúcnosti, súčasťou rozsudku je vina, motív pomsta, ktorý je výsledkom nezákonne zloženého senátu členom ktorého je policajt ŽSR, možno agent žalobcu, namieta, že KS TT námietku na nezákonne zložený senát v konaní OS TT nezodpovedal adekvátnym spôsobom v konaní o väzbe, žiada NSSR aby odňal jeho vec z KS TT a prikázal ju KS TN z dôvodu ohýbania práva, namieta postup súdu 1.st., lebo nebola vznesená námietka zaujatosti, ale námietka na nezákonne zložený senát o ktorej bol súd povinný riadne procesným spôsobom konať a rozhodnúť, išlo podľa neho o námietku spôsobilú podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku, KS TT nerešpektuje ani jeho právo na prístup k NSSR, právo na zákonného sudcu, policajt v uniforme PZ pod talárom, žiada vylúčenie všetkých sudcov príslušného súdu, žiada NSSR o pomoc, polícia nie je zákonom povolaná na výkon súdnej právomoci, súdy v TT sú rukojevníci silovej zločky štátu-Polície ŽSR, súd mal zaujať kvalitné stanovisko k namietanej anomálii

už 18.9.2025, ale rozhodnutie KSTT vykazuje paralýzu právnej sily, generálnou námietkou zaujatosti napáda aj rozhodnutie pôvodnej revízie proti rozsudkom, lebo celkový kontext revízijských rozhodnutí k námietkam zaujatosti vykazuje arbitrárnosť a odmietnutie práv subjektov tr. konania zaručených Dohovorom, nesúhlasí s odôvodnením 5Tos/175/2025, ktoré uvádza že člen senátu D. neporušuje jeho práva na nestranný súd, a toto odôvodnenie možno považovať za rozhodnutie odvolania, prejudikovanie viny a porušenie práv, je pochybnosť o policajtovi, uniforma, súd nepreveril či bol v službe, je tu objektívna pochybnosť o nedostatku nestrannosti, obžalovaný vnímal prísediaceho ako kolegu prokurátora, ktorý sa tváril, že námietku nepočuje, namieta svojvoľné konštrukcie KSTT 5Tos/175/2025, namieta súd kvôli prietiahom v konaní KSTT, žiada cez §23 TP NSSR aby ex offo inicioval cez Súdnu radu SR vyšetrovanie resp. disciplinárne konanie s vyvodením trestnoprávnej zodpovednosti v širokospektrálnom zábere na základe skutočností v obsahu návrhu na delegáciu vecí, KSTT má príliš omisívny postoj k zloženiu senátu, nesúhlasí aby rozhodovalo súdnictvo v TT, lebo celý čas nezákonnosť vo veci len ľahkovážne obhajuje, nechcú preveriť psych. liečbu poškodenej, nie je jasné, ako poškodená bola schopná pochopiť úkon, do akej miery a ex post poučenie v prepise pod vplyvom psychofarmakoterapie, ktoré preukazovala lek. správou od psychiatra J. N., mala mať pri výsluchu psychológa, alebo znalca, lebo šlo o obeť, dôkaz o pomste súd nemá, nič nebránilo, aby svedka vypočul cez telemosť, KS TT pristupuje k revízii zjavne povrchno, čím SR vystavuje riziku nastúpenia medzinárodnej zodpovednosti za extrémne porušovanie jeho práv v Ústave a Dohovor, žiada vec odňať, lebo policajt má v krvi len tvrdý boj proti kriminalite a kódex na ochranu zdravia, života a majetku, jeho súčasťou sú zločinné praktiky ako útok na majetok poškodenej t.j. jej finančné zneužitie a útok na brachio, čiže všetko to, proti čomu PZ SR bojuje aj preventívne, PZ SR nemôže teda zároveň nestrannne spravodlivo vykonávať súdnu právomoc pre účely čl. 5 a 6 Dohovoru, nekonaním o námietke pred vydaním rozsudku došlo k denegatio iustitiae, je nepodstatné, či bol policajt ako člen senátu v službe, po službe alebo pred službou, námietka senátu 5To, pretože v konaní pred odvolaním vo veci OS TT 5Tk1/2021 sa senát 5To právnym aktom 5Tos/175/2025 vyjadril k otázke zákonného sudcu spôsobom, ktorý objektívne vyvoláva obavu o nedostatku nestrannosti – tam v uznesení 5Tos/175/2025 sa vyjadril KS, že policajt v senáte súdu môže byť skutočnosť, ktorá môže byť posudzovaná ako námietka zaujatosti, s kt. sa už súd 1.stupňa vysporiadal, senát 5To k otázke zákonného sudcu, čo je pojem ústavný, poskytol odpoveď kt. je v rozpore s jeho povinnosťou rešpektovať relevantnú judikatúru pri otázke ústavnej relevancie, svojvoľný odklon od ústavnej judikatúry k č. 48 ods. 1 Ú SR v kontexte práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ú SR zakladá obavu, že je obeťou kabinetnej justície, ktorá mu odoprela spravodlivosť spôsobom, ktorý odporuje aj Dohovoru, je ústavne neprijateľné, aby mu predseda revízneho senátu 5To už rozhodnutím o väzbe v podstate vybral za zákonného prísediaceho sudcu súdu 1.st. – člena PZ a to s odôvodneným v právnom akte, ktoré jasne signalizuje, že senát 5To bude aj túto neústavnosť chrániť v odvolacom konaní o veci a to bez toho, aby náležite preskúmal aj to, či je rozvrh práce OS Trnava v súlade s relevantnou systémovou poistkou na ochranu nezávislosti a nestrannosti súdu, požiadavka je aj na rozvrh práce a jeho transparentnosť obsadenia senátov, svojvoľný výklad zákonov a ústavy SR je dôkazom extrémnej zaujatosti voči jeho osobe, pre obhajobu jeho práv je navyiac obeť organizovanej svojvoľne justície v Trnave.

12. Krajský súd ako odvolací súd sa tiež musel vysporiadať s návrhmi obžalovaného na doplnenie dokazovania, obsahnutými v jeho podaniach, označené ako odôvodnenie odvolania. Z formulácií obžalovaného nebolo jednoznačné, či obžalovaný namieta skutočnosť, že okresný súd mu nevyhovelo a nedoplnil dokazovanie v ním naznačovanom smere, alebo ide o žiadosť doplniť dokazovanie v rámci odvolacieho konania. Krajský súd vyhodnotil podľa obsahu každý takýto návrh obžalovaného a následne podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku v spojení s § 274 ods. 1 Trestného poriadku odmietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania v odvolacom konaní, o čom oboznámil obžalovaného, obhajcu aj prokurátora na verejnom zasadnutí. K jednotlivým návrhom, ktoré bolo možné vyhodnotiť a z ktorých bolo aspoň v hrubých rysoch zrejmé, o aký návrh a z akého dôvodu sa jedná, uvádza krajský súd nasledovné (žiadosť obžalovaného sú uvádzané v podobe, ako ich formuloval obžalovaný vo svojich podaniach):

- preskúmanie dôvodu psychiatrickej liečby svedka I.
- vyzvať J. N. o sprístupnenie psychiatrických dokumentov poškodenu, či je dôvod liečby poškodenej pred vecou
- zabezpečiť e-recept na Lexaurin, pretože poškodená ho užívala na tmenie psychického stavu po interrupcii, čo poprela

Krajský súd sa vyjadril už pri predchádzajúcich rozhodovaniach o podaných odvolaniach voči predchádzajúcim rozsudkom okresného súdu k návrhu obžalovaného na doplnenie dokazovania, ktorý sa týkal svedkyne - poškodenej I. a obžalovaným tvrdenej psychiatrickej liečby svedkyne – poškodenej. Krajský súd už uviedol, že obžalovaný spochybňuje vierohodnosť poškodenej (a zároveň spochybňuje

že malo ísť o jeho pomstu voči nej, keďže poškodená mala mať psychické problémy práve z dôvodu potratu, s ktorým mal obžalovaný súhlasiť) tým, že tvrdí, že poškodená bola psychiatrickou pacientkou už pred obdobím, kedy malo prísť k prejednávanej skutku. Odvolací súd už upozornil, že ku skutočnosti, od akého obdobia a z akého dôvodu bola poškodená pacientkou C. N. boli vykonané iné dôkazy a to oboznámené lekárske správy.

- zabezpečiť komunikáciu s poškodenou k tomu, že po interrupcii nemohlo ísť o pomstu, ale že ide o spor o 2300 eur, aj formu citového zdierania od poškodenej za potrat, ktorý musela strpieť, za dlh voči poškodenej aj za to, že chce obžalovaný odísť do Írska, aj užívanie Lexaurínu po potrate, čo môže vyvrátiť motív pomsty

- vyžiadať informácie z kancelárie Prezidenta SR, keďže poškodená žiadala prezidentku o audienciu a milosť pre obžalovaného z dôvodu tehotenstva a skonfrontovať to s poškodenou, keďže ide o rozpor s jej tvrdením, že pri vedomosti o nástupe obžalovaného do VTOS si uvedomila, že dieťa nechce

- zabezpečiť potvrdenie o 7 týždňovom tehotenstve, pretože týmto žiadala súd o odklad jeho VTOS

Obžalovaný neupresnil, nekonkretizoval, o akú komunikáciu má ísť a ako z komunikácie medzi ním a svedkyňou – poškodenou pred skutkom má vyplynúť skutočnosť rozhodná pre vyvrátenie kvalifikačného znaku pomsty ako osobitného motívu trestného činu. V prvom rade však treba uviesť, že krajský súd sa ako odvolací súd už v predchádzajúcich rozhodnutiach o podaných odvolaniach vyjadril aj k tomu, že sa stotožňuje so záverom okresného súdu o naplnení kvalifikačného znaku spáchania trestného činu z pomsty. Vyjadril sa k tomu, prečo vyhodnotil výpoveď poškodenej ako jediný priamy dôkaz k priebehu skutku aj k slovám, ktoré hovoril obžalovaný pri konaní, ktoré bolo subsumované v skutkovej vete pod bod 2, ako vierohodnú, akým spôsobom, akými kritériami ju vyhodnocoval. Zároveň však bolo už uvedené aj to, že sa pri výpovedi svedkyne-poškodenej nejedná o jediný dôkaz, z ktorého možno vyvodíť skutočnosť rozhodnú pre správne kvalifikovanie spáchaného trestného činu. Odvolací súd sa už zaoberal obranou obžalovaného uplatnenou v doterajšom konaní, a to, že on mal byť iniciátorom rozchodu, že on mal oznámiť poškodenej svoj odchod do Anglicka, zaoberal sa tvrdeniami obžalovaného ohľadom „kompromatu“ v súvislosti so sľubmi vrátenia peňazí za úvery. Odvolací súd už raz skonštatoval, že obžalovaný sa aj podľa obsahu odôvodnenia svojich podaní (odvolania) stavia do pozície osoby, ktorá cielene „vmanévrovala“ poškodenú do urči-tých situácií, ktorá vedome zavádzala poškodenú /či už v otázke toho, či si praje spoločné dieťa, alebo či má vôbec záujem na spoločnom vzťahu/, sám seba označuje ako toho, kto „vedie kompromaty“ voči poškodenej. Takýmto spôsobom v odvolacích námietkach sa obžalovaný snaží objasniť podľa neho skutočnú motiváciu svojho konania, keď navodzuje dojem, že na vzťahu s poškodenou mu až tak nezáležalo, pretože mal iné súdežné vzťahy, že nemal záujem mať spoločné dieťa, pretože on ako osoba nemal nikdy záujem o deti, že predstieral iné konanie ako v skutočnosti cítil. Navrhovaný dôkaz vo forme komunikácie s poškodenou by tak mal objasniť skutočnosť, s ktorými sa tak okresný ako aj krajský súd už vysporiadali. Možno poukázať aj na odôvodnenie napadnutého rozsudku na strane 48 a nasledujúce. Okrem iného tiež treba upozorniť, že jeden páchatel' pri jednom trestnom čine môže mať zároveň aj viac motívov, nielen osobitný, a ak sám obžalovaný tvrdí, že v prípade jeho konania išlo o reakciu na spor ohľadom peňazí, teda ohľadom dlhu, nevylučuje zároveň skutočnosť, ktorú mal súd za preukázanú ohľadom spáchania trestného činu zároveň z pomsty, ako osobitného motívu a teda naplnenie kvalifikačného znaku. Rovnako už súdy odpovedali aj na námietky obžalovaného a s tým súvisiace návrhy na doplnenie dokazovania k nožnej, teda obžalovaným namietanej „pomste zo strany poškodenej, jej reakcie, citového vydierania“ z dôvodu dlhu, či z dôvodu plánovaného odchodu obžalovaného do Írska.

- doplnenie znaleckého posudku pomocou spisu, ktorý znalec nemal, a tak išlo len o dohady znalca

Už v predchádzajúcich rozhodnutiach v tejto trestnej veci sa odvolací súd opakovane vyjadroval k námietkam obžalovaného k osobe znalca MUDr. Pamulu, k znaleckému posudku vrátane toho, z akých podkladov znalec vychádzal a či obžalovaným namietané skutočnosti sú spôsobilé spochybníť znalecké dokazovania. Okrem iného bol znalec opätovne v konaní pred súdom vypočutý.

- konfrontovať poškodenú k znaku pomsta

- vypočúť poškodenú

K žiadostiam obžalovaného o výsluch poškodenej, o konfrontáciu s ňou krajský súd opakovane uvádza, že skutočnosti, ktoré chce týmto dôkaznými prostriedkami obžalovaný preukazovať, nie sú takými, na ktorých objasnenie by vyplynula nutnosť opätovne vypočúť poškodenú. Krajský súd už vo svojom rozhodnutí upozornil, že poškodená bola vypočutá v prípravnom konaní dvakrát, za prítomnosti obhajcu obžalovaného, v konaní pred súdom obžalovaný ani prokurátor netrvali na osobnom výsluchu poškodenej, a súhlasili s oboznámením obrazovozvukových záznamov z jej výsluchov z prípravného konania

13. Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd nemôže sám

a) uznať obžalovaného za vinného zo skutku, pre ktorý bol napadnutým rozsudkom oslobodený,

b) uznať obžalovaného za vinného z ťažšieho trestného činu, než z akého ho mohol v napadnutom rozsudku uznať za vinného súd prvého stupňa.

14. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolaní v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podali obžalovaný a prokurátor ako oprávnené osoby a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

15. Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že ide v poradí už o tretie rozhodnutie Okresného súdu Trnava, prvýkrát okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 10Tk/1/2021 zo dňa 2.12.2022 tak, že uznal obžalovaného za vinného v oboch bodoch obžaloby na skutkovom aj právnom základe v zhode s obžalobou. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný, a to do výroku o vine, ako aj výroku o treste. Krajský súd rozsudok okresného súdu sp. zn. 10Tk/1/2021 zo dňa 2.12.2022 uznesením

sp. zn. 5To/36/2023 zo dňa 7.12.2023 zrušil v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Okrem iného v zrušujúcom rozhodnutí uviedol:

„Krajský súd ako odvolací súd v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Trestného poriadku nemohol sám rozhodnúť rozsudkom, nemohol zmeniť skutkový stav zistený súdom prvého stupňa na základe toho, že inak hodnotí dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa, nadôvažok keď sám nevykonáva žiadne dôkazy. Na základe uvedeného zrušil napadnutý rozsudok, keďže bol pre nedostatok náležitého odôvodnenia nepreskúmateľný, resp. v napadnutom rozsudku boli chyby - skutková veta nezodpovedala právnej vete a právnej kvalifikácii uvedenej v napadnutom rozsudku.“

Upozornil, že okresný súd nevyhodnotil konanie obžalovaného ako úkladnú vraždu s odôvodnením, že nevzhladol vopred uváženu pohnútku a to z dôvodu, že mal preukázané spáchanie vraždy (v štádiu pokusu) z pomsty, čo však podľa krajského súdu nebolo vyčerpávajúce a správne zhodnotenie. Vyhodnotenie toho, či a prečo možno urobiť záver o vopred uváženej pohnútku je totiž rozhodujúce pre právnu kvalifikáciu úkladnej vraždy. Vyhodnotenie toho, či konal páchatel' z osobitného motívu - pomsty, je rozhodné pre zistenie kvalifikačného momentu § 145 ods. 2 písm. d) Trestného zákona. Rozporne potom vyznieva úvaha okresného súdu o tom, že má za to, že obžalovaný vylákal poškodenú do motorového vozidla. Pritom však okresný súd správne poukázal na to, čo možno považovať za pomstu a že aj vražda z pomsty môže byť buď obyčajná (podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona) alebo úkladná (podľa § 144 ods. 2 Trestného zákona). Preto nemožno záver, že nejde o úkladnú vraždu, vyvodzovať len z toho, že ide o pomstu.

Rovnako upozornil na to, že pri vyhodnocovaní skutočností dôležitých pre posúdenie, či išlo o úmysel obžalovaného usmrtiť poškodenú z pomsty, rovnako aj pri vyhodnotení, či prišlo ku konaniu obžalovaného uvedeného v skutkovej vete pod bodom 1, okresný súd ako ťažiskový dôkaz uviedol výpoveď poškodenej H. I.. Tak ako sa vyjadrovala k priebehu skutku pod bodom 1, tak pri popise udalostí zo dňa 21.12.2020 uviedla aj to, akými slovami obžalovaný sprevádzal svoj útok na jej osobu. V prípade, že súd opiera svoje rozhodnutie ohľadom preukázania určitej skutočnosti o jediný priamy dôkaz, musí venovať zvýšenú pozornosť zhodnoteniu a dôkladnému prevereniu toho jediného priameho usvedčujúceho dôkazu a takýto dôkaz musí byť starostlivo hodnotený. Ide prípad schémy „tvrdenia proti tvrdeniu“, pri ktorom je potrebné detailne posudzovať vierohodnosť jednotlivých proti sebe stojacich výpovedí, a to pri rešpektovaní princípu prezumpcie neviny. Zároveň je nevyhnutná zvýšená opatrnosť pri vyhodnocovaní dôkazov, ktoré si navzájom rozporujú. Okresný súd sa mal vysporiadať aj s námietkami obžalovaného, či sú dôvodné pochybnosti o pravdivosti tvrdení poškodenej; podľa obžalovaného mala byť poškodená pacientkou C. N., psychiatricky, už pred prejednávateľnými skutkami. Z predloženého spisového materiálu vyplynulo, že poškodená bola na psychiatrickej kontrole v dňoch 12.2.2021 a 18.5.2021, teda po skutku zo dňa 21.12.2020, liečená pre adaptačnú poruchu, ktorá sa rozvinula po fyzickom útoku bývalého priateľa.

K námietke obžalovaného ohľadom nezákonnosti výsluchu poškodenej krajský súd pripomenul, že ustanovenie § 134 ods. 4 Trestného poriadku má ochranný charakter vo vzťahu k výsluchu svedka, ktorý je obzvlášť zraniteľnou obeťou podľa osobitného predpisu, cieľom osobitných pravidiel je poskytnúť svedkovi zvýšenú ochranu oproti bežným svedkom, s ohľadom na jeho špecifické, zraniteľné postavenie. Neslúži teda na ochranu práv obvineného (obžalovaného).

K námietke obžalovaného k osobám znalcov krajský súd upozornil, že uznesenia o pribratí znalkyne PhDr. Tóthpetiovej a znalkyne Gregorovej boli obžalovanému doručené dňa 15.4.2021 a voči týmto uzneseniam mohol podať (vtedy) obvinený sťažnosť do 3 dní od oznámenia uznesenia, a to jednak z vecných dôvodov a jednak pre osobu znalca. Čo sa týka znaleckého posudku, na vyhotovenie ktorého bol znalec pribratý pred vznesením obvinenia, rozhodujúce je, aby bol znalec pribratý po začatí trestného stíhania. Uznesenia časovo predchádzajúce vznesenie obvinenia sa nedoručujú obvinenému, či jeho obhajcovi, tým však nie je vylúčené oprávnenie obvineného, aby voči znaleckým posudkom, ktoré boli vypracované pred vznesením obvinenia využil oprávnenie navrhnúť vypočutie znalca a kládol mu otázky. Nie je tiež vylúčená možnosť, aby navrhol obvinený ďalšie znalecké dokazovanie, resp. predložil iný znalecký posudok. Orgány činné v trestnom konaní a ani súd však nemajú povinnosť pribrať iného znalca len z dôvodu, že obvinený nesúhlasí so závermi znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný pred vznesením obvinenia.

Krajský súd sa vzhľadom vrátenie veci na opätovné prejednanie vyjadril len k niektorým odvolacím námietkam obžalovaného. Zároveň uviedol, že okresný súd sa musí vysporiadať aj s relevantnými námietkami obžalovaného (avšak časť z nich obžalovaný vzniesol už ako súčasť obrany v konaní pred vydaním napadnutého rozsudku) a taktiež nanovo posúdiť či prišlo k naplneniu znakov trestných činov uvedených v Trestnom zákone, pri rešpektovaní zásady zákazu zmeny k horšiemu - prohibitio reformationis in peius.

Krajský súd ohľadom skutku pod bodom 1 mal vyhodnotiť dôvodnosť odvolacích námietok, spočívajúcich v tom, že sa skutok nestal, čo má preukazovať jednak absencia dôkazov, že bola poškodená škrtená, jednak z namietaného nevykonania kamerového záznamu o tom, že nemala známky škrtenia. Po oboznámení sa so závermi okresného súdu, aj s odvolacími námietkami však krajský súd v prvom rade zistil, že skutková veta pod bodom 1 tak ako je formulovaná v napadnutom rozsudku nezodpovedá právnej vete a právnej kvalifikácii uvedenej v napadnutom rozsudku, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, na ktorý je odvolací súd povinný prihliadnuť ex offio. Krajský súd tiež skúmal, či predmetný skutok, vzhľadom na ďalšie skutkové okolnosti tohto prípadu, napĺňa znaky konkrétneho trestného činu. A či skutkové zistenia premietnuté do skutkovej vety vyplývajú z vykonaných dôkazov tak, ako tieto dôkazy uviedol okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, že boli vykonané a že z nich vychádzal pri svojich záveroch.

16. Po vrátení veci okresný súd vykonal hlavné pojednávanie na ktorom opätovne vykonal dokazovanie výsluchom znalca MUDr. Mariána Pamulu, oboznámil sa s pripojeným spisom Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 4T/66/2017.

17. V poradí druhým rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 23. februára 2024, sp. zn. 10Tk/1/2021 bol obžalovaný uznaný za vinného

v bode 1) z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona

a v bode 2) z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 140 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe v ňom uvedenom.

Zároveň mu bol podľa § 145 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) rokov a 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona spolu s uložením súhrnného trestu súd zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov nepodmienečne, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. februára 2023, sp. zn. 4T/66/2017, právoplatným dňa 12. apríla 2023 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený aj ochranný dohľad vo výmere 3 (tri) roky. Podľa § 77 ods. 1 Trestného zákona bola obžalovanému uložená povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody: oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať, osobne sa hlásiť jedenkrát za kalendárny mesiac u probačného a mediačného úradníka okresného súdu v mieste svojho trvalého bydliska, a vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska uvedeného v rozhodnutí súdu. Podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona a § 51 ods. 4 písm. i), písm. j) Trestného zákona boli obžalovanému po dobu výkonu ochranného dohľadu uložené povinnosti spočívajúce v príkaze podrobiť sa psychologickému poradenstvu a zamestnať sa alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodenú s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Ul. P. O. Hviezdoslavova 26, IČO: 35937874, škodu vo výške 1.283,- Eur a poškodenej spoločnosti Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava, so sídlom ul. V. Clementisa 24/A, Trnava, IČO: 30807484, škodu vo výške 1.470,10 Eur.

18. Proti tomuto rozsudku zahlásil obžalovaný, ihneď po jeho vyhlásení, odvolanie proti výroku o vine aj proti výroku o treste, v oboch bodoch obžaloby. Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd rozhodol rozsudkom zo dňa 13. marca 2025, č. k. 5To/75/2024 - 2636 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu.

19. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku krajský súd obžalovaného uznal za vinného, že v bode 1) dňa 04.12.2020 v čase o 5.00 hod. sa A. B. po predchádzajúcej dohode s poškodenou H. I., s ktorou predtým obžalovaný žil v spoločnej domácnosti a tvoril pár, sa stretol na zastávke v obci K., následne poškodená nasadla do motorového vozidla bližšie nezisteného typu vpredu na miesto spolujazdca a spoločne sa presunuli do mesta B. F. G. F. L. XXX na parkovisko pred spoločnosťou SanecaPharmaceuticals a.s., kde po ich vzájomnej výmene názorov a následnej hádke, A. B. vystúpil z motorového vozidla a zo zadnej časti motorového vozidla zobral bližšie nešpecifikovaný kábel a začal škrtiť zozadu poškodenú H. I. v oblasti krku, pričom po chvíli prestal a presadol si na miesto vodiča, následne A. B. povedal poškodenej H. I. slová „nech je rada že žije, že idú do lesa a či chce byť mrzák“,

čím predmetným vyjadrením u poškodenej H. I. vzbudil dôvodnú obavu o jej život a zdravie tým, že svoje vyhrážky aj uskutočnil,

teda v bode 1) inému sa vyhrážal smrťou, ťažkou ujmu na zdraví takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu a spáchal čin na chránenej osobe - blízkej osobe,

čím spáchal v bode 1) prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu aby ju v potrebnom rozsahu vo vzťahu k výroku o vine ku skutku v bode 2, výroku o treste, výroku o ochrannom opatrení a výroku o náhrade škody znovu prejednal a rozhodol.

20. Krajský súd ohľadom vrátenia veci okresnému súdu v súvislosti so skutkom pod bodom 2 uviedol v odôvodnení, že v skutkovej vete pod bodom 2 absentuje premietnutie tej časti skutkových zistení, ktoré neboli spochybňované, ktoré sú preukázané, a to tie, z ktorých je zrejmé, prečo napriek konaniu obžalovaného popísaného v skutkovej vete neprišlo k dokonaniu trestného činu vraždy, teda smrti poškodenej. Z vykonaného dokazovania a zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že k smrti obžalovanej neprišlo, napriek zraneniu životne dôležitého orgánu, z dôvodu včasného lekárskeho zásahu. Z vykonaného dokazovania by bolo možné vyvodiť aj záver, že napriek úmyslu usmrtiť poškodenú, obžalovaný nožom nezasiahol ďalšie životne dôležité orgány aj z dôvodu obrany poškodenej. Uvedené okolnosti majú svoj význam v tom, že ide o právne relevantné skutočnosti, z ktorých bolo možné urobiť jeden zo záverov, a to že nešlo o dokonaný trestný čin vraždy, ale o pokus. Preukázanou skutočnosťou je, že bol poškodenej poskytnutý včasný lekársky zákrok, a aj tým sa podarilo zabrániť jej smrti a až vtedy došlo k dokončeniu skutku právne kvalifikovaného ako trestný čin vraždy v štádiu pokusu. V následnosti je potrebné vytknúť, že v skutkovej vete absentuje, a teda do skutkovej vety je v prejednávanej veci potrebné preniesť, aj skutkové zistenie ohľadom konania obžalovaného a udalostí nasledujúcich po tom, ako obžalovaný bodol poškodenú ostatný raz, až do doby, kedy bol poškodenej poskytnutý lekársky zákrok. Zvlášť, keď okresný súd venuje v odôvodnení svojho rozhodnutia časť aj právnomu posúdeniu, či skutkové zistenia, ku ktorým dospel, je možné subsumovať pod ustanovenie § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, a teda či prišlo k zániku trestnosti pokusu. Okrem toho okresný súd poskytol v časti vyhodnocovania skutkových zistení viažucich sa na dobu od posledného fyzického útoku nožom na poškodenú v odôvodnení svojho rozhodnutia rozporuplné závery a úvahy na strane 41, 42 a 44 odôvodnenia napadnutého v poradí druhého rozsudku okresného súdu. Vzhľadom na zistené pochybenie, bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť a to v celom rozsahu. Dôvod zrušenia napadnutého rozsudku aj v časti výroku o vine v bode 1, napriek tomu že krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu ohľadom preukázania viny obžalovaného vo vzťahu k tomuto skutku, je vymedzený už v bode 46 a následne 64 odôvodnenia v poradí druhého rozsudku okresného súdu a krajský súd ho rozvinul v ďalšej časti tohto odôvodnenia. Úlohou súdu po vrátení veci tak bolo vysporiadať sa opätovne s tým, či prišlo alebo neprišlo k zániku trestnosti pokusu trestného činu vraždy v zmysle § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Úlohou súdu tak bolo aj opätovne prehodnotiť vykonané dokazovanie tak, aby nevzbudzovali závery súdu dôvodné pochybnosti.

21. Po opätovnom vrátení veci na ďalšie konanie okresnému súdu vo vzťahu ku skutku v bode 2/ okresný súd na hlavnom pojednávaní doplnil dokazovanie výsluchom obžalovaného, oboznámením pripojených spisov, a to spis Okresného súdu Trenčín pod sp. zn. 4T/66/2017: č.l. 1108-1111 zápisnica o hlavnom pojednávaní z 22. februára 2022, rozsudok Okresného súdu Trenčín, zo dňa 22. februára 2022 č.l. 1119, doručenie obžalovanému 11. apríla 2022, doručka na č.l. 1125, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19. septembra 2022 sp. zn. 23To/63/2022, rozsudok Okresného súdu Trenčín zo dňa 14. februára 2023, č.k. 4T/66/2017 - 1355, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 12. apríla 2023 sp. zn. 23To/17/2023, z pripojeného spisu Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/3/2018: z uvedeného spisu súd oboznámil zápisnicu z hlavného pojednávania zo dňa 21. mája 2021, rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 21. mája 2021 sp. zn. 1T/3/2018-1024, doručený obžalovanému dňa 09. júla 2021 (č.l.1033 spisu), z pripojeného spisu Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 3T/13/2019: zápisnica o hlavnom pojednávaní zo dňa 10. septembra 2020 č.l. 627 a 634, rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 10. septembra 2020 č.k. 3T/13/2019-635, uznesenie Krajského súdu v Trnave, zo dňa 02. septembra 2021 sp. zn. 5To/17/2021, z pripojeného spisu Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/243/2019: trestný rozkaz Okresného súdu Trnava zo dňa 23. septembra 2019, sp zn. 0T/243/2019-55, zápisnica o výsluchu zadržanej osoby č.l. 57. Ďalej súd oboznámil zo spisového materiálu č. I. 2492 -2493 spisu trestný rozkaz Okresného súdu Malacky zo dňa 24. novembra 2017, sp. zn. 1T/47/2017 na č. I. 2523 sa nachádza doručka o prevzatí tohto trestného rozkazu obžalovaným dňa 06. júna 2017, č. I. 2494-2499 rozsudok Okresného súdu Malacky zo dňa 14. decembra 2020, sp. zn. 1T/63/2019, č. I. 2539-2541 spisu, rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 29. septembra 2020, sp. zn. 1T/7/2019, č. I. 2529 - 2534, trestný

rozkaz Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/64/2022, č. I. 2525 spisu sa nachádza doručenka o prevzatí trestného rozkazu dňa 30. januára 2023, č. I. 2532-2534 spisu trestný rozkaz Okresného súdu Senica sp. zn. 2T/15/2020, č. I. 2526 spisu sa nachádza doručenka o doručení trestného rozkazu obžalovanému dňa 25. augusta 2020, aktuálny odpis RT obžalovaného a lustrácia CESDAP obžalovaného.

22. Následne napadnutým rozsudkom okresný súd opätovne rozhodol o podanej obžalobe, a to ohľadom viny v bode 2 podanej obžaloby, ohľadom trestu, ochranného opatrenia a náhrady škody.

23. Po preskúmaní napadnutých výrokov a konania, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, dospel odvolací súd k nasledovným záverom.

24. Úlohou prvostupňového súdu, teda okresného súdu, bolo vyrovnať sa s obhajobou obžalovaného, s dôkazmi proti jeho osobe, z odôvodnenia rozsudku musí byť vždy zrejmé, k akým skutkovým zisteniam súd na základe vykonaného dokazovania dospel, pričom tieto skutkové zistenia buď potvrdzujú obhajobu obžalovaného, alebo ju vyvracajú. Uvedené sa týka nielen otázky viny, ale aj trestu.

25. Súd sa musí aj vysporiadať s tým, prečo nevyhovel návrhu na vykonanie ďalších dôkazov prednesených či už obžalovaným, jeho obhajcom, prokurátorom, prípadne inou stranou v súdnom konaní. Odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah posudzovania dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny nadväzuje na odôvodnenie výroku o vine (oslobodení spod obžaloby), ktoré musí vyplývať z jednoznačného záveru nevzbudzujúceho dôvodné pochybnosti, že skutok zavinene spáchal práve obžalovaný, zisteným spôsobom a z preukázaného motívu a že ním spôsobil súdom ustálený následok, v dôsledku čoho bol podradený práve pod príslušné ustanovenie zákona, prípadne že sú dôvodné pochybnosti, ktoré neumožňujú dospieť k záveru o vine obžalovaného.

26. Tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí krajského súdu ako súdu odvolacieho (ktorým bol zrušený v poradí prvý odsudzujúci rozsudok prvostupňového súdu), ohľadom skutku pod bodom 2 mal aj krajský súd bez dôvodných pochybností za preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba. Krajský súd už odpovedal na odvolacie námietky obžalovaného, ktorý namietal obranný charakter zranení poškodenej, na námietky k tomu, že ani početnosť, ani závažnosť zranení poškodenej nenasvedčujú právnej kvalifikácii podľa podanej obžaloby, na námietky voči znaleckému posudku MUDr. Pamulu že ho vypracoval len na podklade prepúšťacej správy, aj na námietky k tomu, že u obžalovaného podľa obhajoby absentoval úmysel smerujúci k následku t.j. k smrti. Krajský súd na námietky obhajoby k nepreukázaniu kvalifikačného znaku pomsty vytkol okresnému súdu že vzhľadom na existenciu výpovede poškodenej H. I. ako ťažiskového dôkazu (keďže práve pri popise udalostí zo dňa 21.12.2020 uviedla aj to, akými slovami obžalovaný sprevádzal svoj útok na jej osobu), musí súd venovať zvýšenú pozornosť zhodnoteniu a dôkladnému prevereniu toho jediného priameho usvedčujúceho dôkazu vo vzťahu k motívu pomsty a takýto dôkaz musí byť starostlivo hodnotený. Naopak, krajský súd vtedy vyhodnotil námietku k tomu, že poškodenej mala byť psychiatrickou pacientkou, čo podľa obžalovaného malo ovplyvniť jej konanie pred skutkami, prípadne aj dôveryhodnosť jej osoby ako svedkyne, ako nedôvodnú, a to vzhľadom k zisteniam, že poškodenej síce bola na psychiatrickej kontrole, ale po skutku a to z dôvodu liečby adaptačnej poruchy, ktorá sa rozvinula po fyzickom útoku bývalého priateľa. Krajský súd vo svojom v poradí prvom rozhodnutí o odvolaní tiež uložil okresnému súdu, dôsledne sa vysporiadať s tým, či v tomto prípade neprišlo k zániku trestnosti pokusu trestného činu vraždy v zmysle § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

27. Následne sa tak okresný súd ako aj krajský súd zaoberali a vysporiadali v poradí druhom rozhodnutí aj s tým, z akého dôvodu nemožno charakterizovať zranenia poškodenej spôsobené jej útokom obžalovaného aj popisom ich hĺbky v tele poškodenej, po opätovnom vypočutí znalca z odboru zdravotníctva sa tento vyjadril aj k tomu, z čoho usudzoval na najkratšiu možnú dĺžku čepele predmetu, ktorým mal obžalovaný poškodenej spôsobiť v skutkovej vete uvedené zranenia. Krajský súd sa už tiež podrobne vyjadril k obhajobnej námietke ktorá spočívala v tom, že nielen v prípade usvedčujúceho dôkazu k spáchaniu skutku pod bodom 1, ale najmä k motívu spáchania trestného činu pod bodom 2 (pomsta) ide len o nepreukázané tvrdenie poškodenej, o jediný dôkaz. Krajský súd dal odpoveď na túto odvolaciu námietku aj s odkazom na takzvanú doktrínu RAVEN. Naopak, okresnému súdu vytkol, že sa nevysporiadal v dostatočnom rozsahu s tým, či v prípade skutku pod bodom 2 napadnutého rozsudku neprišlo k zániku trestnosti pokusu trestného činu vraždy. V skutkovej vete pod bodom 2 absentovalo premietnutie tej časti skutkových zistení, ktoré neboli spochybňované, ktoré sú preukázané, a to tie, z ktorých je zrejmé, prečo napriek konaniu obžalovaného popísaného v skutkovej vete neprišlo k dokonaniu trestného činu vraždy, teda smrti poškodenej. Úvahy okresného súdu v odôvodnení boli protirečivé a skutkové zistenia v časti konania obžalovaného po útoku vzbudzovali pochybnosti o svojej správnosti

28. Na rozdiel od v poradí prvého aj druhého rozsudku, okresný súd ako súd prvostupňový do skutkovej vety napadnutého rozhodnutia v bode 2 po slovách „nožom spôsobilým spôsobiť smrteľné zranenia“

doplnil slová „avšak po dobrovoľnom prepravení poškodenej do areálu nemocnice Myjava A. B. a po včasnom lekárskom zákroku sa podarilo jej smrti zabrániť“ a skutok právne kvalifikoval ako zločin ublíženie na zdraví podľa §155 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. c) s poukazom na §139 ods. 1 písm. c), §140 písm. b) Trestného zákona a to z dôvodu aplikácie § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona, teda z dôvodu, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že došlo k zániku trestnosti pokusu trestného činu vraždy.

K odvolaniu obžalovaného (odôvodnenie odvolania obhajcom obžalovaného):

29. Obžalovaný namietal, resp. poukazoval na to, že podľa skutkovej vety v rozsudku mal poškodenú „začať bodat“ a táto „utrpeľa zranenia“ „s dobou liečenia minimálne 6 týždňov“. Skutková veta potom podľa neho nepoukazuje na žiadny príčinný súvis medzi „začatím bodania“ a „utrpenými zraneniami“ a pri takejto formulácii, ani nemôže byť podkladom pre právnu kvalifikáciu skutku. Začatie bodania, ani utrpenie zranení nie je podľa obhajoby trestné podľa právneho poriadku SR. Rovnako namietal, že podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku mal byť celý útok dokonaný v časovom momente, ktorý presahuje rámec skutkovej vety keďže podľa nej bol odsúdený za skutok v čase 8.30 hod. a posledné dve rany mali byť zasadené cestou autom.

30. Túto odvoláciu námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Podľa 163 ods. 3 Trestného poriadku skutková veta má stručne a výstižne vyjadriť žalovaný skutok, ktorého sa obžalovaný podľa zistenia súdu dopustil. Súd v nej uvedie konkrétne údaje týkajúce sa miesta, času a spôsobu spáchaného skutku a údaje relevantné z hľadiska zákonných znakov stíhaného trestného činu, ako aj z hľadiska individualizácie skutku, tak aby tento nemohol byť zamenený s iným. Skutok sú všetky prejavy páchatel'a, ktoré majú odraz v materiálnom svete, sú významné z pohľadu trestného práva a sú pokryté zavinením páchatel'a. Skutková veta však nevyžaduje, aby znak trestného činu bol v nej uvedený v jeho doslovnom znení, t. j. tak ako ho popisuje ta-ktorá skutková podstata. Pre úplnosť skutkovej vety postačuje, ak obsahuje pojmy a gramatické formulácie, ktoré významovo zodpovedajú (všetkým) znakom skutkovej podstaty trestného činu.

31. Zvolená formulácia „začal bodat“ doposiaľ neustáleným nožom spôsobilým spôsobiť smrteľné zranenia“ ... „pričom poškodená utrpeľa zranenia“ podľa krajského súdu dostatočne a zrozumiteľne vyjadruje slovný popis konania spočívajúceho v bodaní nožom. Slová „začal bodat“ vyjadrujú podľa názoru krajského súdu nielen to, že konajúci „urobil prvé bodnutie“ ale aj to, že v bodaní pokračoval. Logickým a nespochybniteľným záverom vo vzťahu k tomu, aké konanie popisuje skutková veta napadnutého rozsudku v bode 2, je že ide o konanie ktorým páchatel' nielen „začal“ bodat, ale aj ďalej bodal a to tak, že následkom bodania boli v skutkovej vete vymenované a popísané zranenia, ktoré „bodaná osoba“ utrpeľa. Uvedená skutková veta potom popisuje konanie páchatel'a (formu, spôsob), ktorým v konečnom dôsledku bola spôsobená ťažká ujma na zdraví inej osobe, t.j. vážna porucha zdravia a to vo forme poškodenia dôležitého orgánu. Následne je možné takéto konanie podradiť pod konkrétny trestný čin. Rovnako tak je pod trestný čin možné podradiť aj také konanie, ktoré je v skutkovej vete premietnuté slovami „začal bodat, pričom poškodená utrpeľa zranenia“ spolu so slovami „v úmysle usmrtiť“ osobu ktorú bodal. K námietke ohľadom časového nesúladu spáchania útoku podľa skutkovej vety a podľa odôvodnenia rozhodnutia krajský súd uvádza, že na správnosť rozhodnutia nemá vplyv ak v skutkovej vete nie je dopodrobna rozpísaný celý priebeh konania páchatel'a, s úplnými podrobnosťami ohľadom tak jeho činnosti ako aj presného miesta, času, vrátane podrobného časového rozpisu, v prípade, že sú v skutkovej vete uvedené všetky pojmy vystihujúce podstatu konania tak, aby tento skutok nebol zameniteľný s iným a aby vystihoval všetky skutočnosti významné pre podradenie skutku pod konkrétny trestný čin. Pokiaľ sa popis skutku začína opisom konania ktoré začalo o 8.30 hod. v B. a zároveň je v skutku, resp. skutkovej vete uvedené, že osoba poškodenej nastúpila do vozidla a neskôr bola ním aj prepravená do areálu nemocnice Myjava, nie je tento popis v rozpore so skutkovými zisteniami a úvahami súdu tak, ako ich premietol do odôvodnenia svojho rozhodnutia, kedy objasňoval, prečo má za to, že išlo o ukončený pokus trestného činu.

32. Čo sa týka námietky k dobe liečenia, ktorá je podľa obhajoby v skutkovej vete aj v odôvodnení rozsudku uvedená len hypoteticky (konkrétne v skutkovej vete spôsobom „s dobou liečenia najmenej 6 týždňov“) a že je ju možné štyri a pol roka po skutku objektivizovať a že v skutkovej vete ustálená 6-týždňová doba liečenia nemá podklad vo vykonanom dokazovaní, krajský súd poukazuje na skutkové zistenia a ich právne posúdenie okresného súdu, tak ako ich na strane 41 premietol do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Okresný súd zranenia poškodenej spôsobené jej konaním obžalovaného podradil pod ustanovenia §123 ods. 3 písm. e) Trestného zákona a § 123 ods. 3 písm. i) Trestného zákona a uviedol, že vychádzal zo znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva. Tieto zranenia zodpovedajú ťažkej ujme na zdraví, keďže ide o poškodenie dôležitého orgánu a zároveň o poruchu zdravia trvajúcu dlhší čas (s odkazom na §123 ods. 4 Trestného zákona je to porucha ktorá si objektívne

vyžiadala liečenie, prípadne aj pracovnú neschopnosť v trvaní najmenej štyridsaťdva kalendárnych dní, počas ktorých závažne ovplyvňovala obvyklý spôsob života poškodeného). V prejednávanom prípade tak spôsobený následok vo forme poškodenia zdravia iného možno podradiť hneď pod dve formy ťažkej ujmy na zdraví. Krajský súd má za to, že pri zisťovaní povahy poranenia musia byť objasňované skutočnosti odborného rázu a preto je nutné vychádzať prioritne z poznatkov lekára/znalca. Znalec podľa vlastných odborných posudkov posúdi poruchu zdravia, nielen z hľadiska vysvetlenia možných príčin jej vzniku, ale aj z hľadiska následkov, kde zohľadňuje reálnu situáciu, reálny zdravotný stav vyšetrovanej osoby. Rozhodujúce je, akými príznakmi, ťažkosťami a bolesťami sa prejavuje, nie je pritom rozhodujúce že poškodený napríklad na vlastné riziko vykonáva prácu, ale to, že ide o poruchu zdravia, ktorá má objektívne povahu ťažkej ujmy, vyžaduje si pracovnú neschopnosť. Vykonaným dokazovaním tak bolo objektivizované, že zranenie životne dôležitého orgánu – pľúc si vyžadovalo dobu liečenia najmenej 6 týždňov spojené s obmedzeniami v obvyklom spôsobe života poškodeného. Naviac poškodená pri výsluchu v prípravnom konaní dňa 4.3.2021 uviedla, že bola hospitalizovaná v nemocnici vyše týždňa, chodí na kontroly každých 14 k chirurgovi, mesačne psychiatricky, nemôže spať, bojí sa, bojí sa ísť niekam sama, má predpísané antibiotiká, injekcie do brucha, lieky na bolesť, na chrbticu.

33. Ďalšou námietkou obhajoby je nepreukázanie fakultatívneho znaku pomsty. Krajský súd už v bodoch 26 a 27 tohto odôvodnenia upozornil, že k táto odvolacia námietka už bola vznesená a súdy (prvostupňový a odvolací) už poskytli obžalovanému odpoveď. Správne sa tejto námietke – keďže ide o obranu obžalovaného opakovane uplatňovanú už v konaní pred prvostupňovým súdom - venoval okresný súd aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, a to v bode 64 a bodoch 107 až 109, pričom s jeho úvahami a závermi vyvozenými z vykonaného dokazovania sa v plnom rozsahu krajský súd stotožňuje a bez potreby ich opakovania na ne odkazuje. Dopriňa len, že na záver o prítomnosti kvalifikačného znaku pomsty, nemá v tomto prípade vplyv, či predmetné slová zazneli pri posledných bodnutiach. Túto odvolaciu námietku preto krajský súd považuje za nedôvodnú.

34. K námietke obhajoby voči znaleckému posudku MUDr. Pamulu, že ten bol vypracovaný len na podklade prepúšťacej správy, bez osobného vyšetrenia, že žiadal o priratie ďalšieho znalca a k námietkam, že znalecký posudok je založený len na hypotézach, krajský súd znova zdôrazňuje, že ide o opakovanú námietku na ktorú už prvostupňový aj odvolací súd odpovedali. Možno doplniť, že ak mal obžalovaný pochybnosť o správnosti znaleckého posudku napriek tomu, že súdy sa opakovane vyjadrili k tomu, že vykonané znalecké dokazovanie považujú za spôsobilý dôkazný prostriedok a zistenia z neho za podklad ku skutkovým zisteniam a následne právnym záverom, mohol predložiť súdu ním zabezpečený znalecký posudok. Štyri citácie zo znaleckého posudku uvedené v podanom odvolaní, kde znalec mal napísať že „nevie potvrdiť...poškodená ležala na chrbte...predpokladá, že...netvrdí, že...“ nie sú spôsobilé spochybníť uvedený názor tak okresného ako aj krajského súdu.

35. Opakujúcou sa námietkou, na ktorú už súdy v prejednávanej veci dali odpoveď, je námietka nedostatočného skúmania subjektívnej stránky trestného činu (obhajoba nesúhlasí so záverom, že úmysel mal byť zrejmy z okolností a intenzity vykonaného útoku).

K odvolaniu obžalovaného, odôvodneného jeho vlastnými podaniami

36. Z odvolacích námietok, ktoré formuloval vo svojich podaniach sám obžalovaný, sa krajský súd vyjadrí iba k tým, ktoré nie sú opakovanými námietkami, a k tým, z ktorých je zrejmé, aspoň v hrubom rámci, čoho konkrétne sa týkajú. Opakovanými námietkami, na ktoré už súdy dali odpoveď a vyhodnotili ich ako nedôvodné, sú námietky k nezákonnosti výsluchu poškodenej, k jej (ne)dôveryhodnosti s ohľadom na tvrdenú psychiatrickú liečbu, k nezákonnosti stíhania len vo veci, keď už boli indicie o konkrétnej osobe, námietky k neoboznámeniu a nezohľadneniu komunikácie medzi obžalovaným a poškodenou, k odchodu do Českej republiky po skutku, námietky k znaleckému posudku MUDr. Pamulu, k nespôsobilej zbrani-nožu. Jednou z odvolacích námietok obžalovaného bola aj tá, že v jeho veci rozhodoval na prvom stupni nezákonne zložený senát (§316 ods. 3 písm. a)), nakoľko mal byť jeho členom – prísediacom, policajt. Zároveň ide aj o skutočnosť, pre ktorú namieta obžalovaný zaujatosť rozhodujúcich súdov. K tejto otázke, teda prečo nekonal súd o vznesenej námietke zaujatosti, ale aj k tomu, prečo nejde o dôvodnú odvolaciu námietku, sa krajský súd vyjadril v bode 10 tohto rozhodnutia vyššie.

37. Obžalovaný namieta, že nešlo o pomstu z dôvodu interrupcie, ale o konflikt pre peniaze, v hneve. K otázke dôveryhodnosti poškodenej, motivácie konania obžalovaného, jeho osoby, sa už krajský súd vyjadril, na tomto mieste len poukáže opätovne na predchádzajúce odôvodnenie v poradí druhého rozhodnutia krajského súdu, aj na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 107 a nasledujúce). K námietke, ktorú obžalovaný formuloval ako „okresný súd nevie prečo zistil ktoré dve rany boli ako časovo posledné, keď nie sú znalecké zistenia ani lekárske správy k tomu“ krajský súd uvádza, že o konaní obžalovaného vo vozidle, ktoré je popísané v skutkovej vete pod bodom 2, vypovedala

poškodená. K námietke, že „súd do skutkovej vety nepremietol preukázanú spoločnú interrupciu“ uvádza, že do skutkovej vety preniesol okresný súd slová, ktoré podľa poškodenej hovoril obžalovaný pri konaní. K tomu, prečo nevyhodnotil súd ako dôvodnú námietku k znaku pomsty sa už opakovane vyjadril. Zároveň už v bode 30 a 31 upozornil, že do skutkovej vety nemusia byť prenesené do podrobnosti všetky, aj skutku predchádzajúce konania, pokiaľ táto obsahuje všetky podstatné skutočnosti pre podradenie pod konkrétny trestný čin. To sa týka aj okolnosti podstúpenia interrupcie poškodenou.

38. Ako dôvodnú vyhodnotil krajský súd ako súd odvolací len námietku kvalifikačného znaku spáchania skutku pod bodom 2 voči blízkej osobe. Nie však z dôvodu, že ide o duplicitné vyjadrenie kvalifikačných znakov (aj pomsta aj blízka osoba) ako to uvádza obžalovaný. Dôvodom, prečo krajský súd nepovažuje za správny postup právnej kvalifikácie skutku pod bodom 2 ako trestného činu spáchaného na chránenej osobe – blízkej osobe, je ten, že obžalovaný a poškodená boli v čase kedy sa skutok odohral vo vzťahu bývalého druhu a družky. Na účely trestného činu vraždy, ani trestného činu ublíženia na zdraví sa nerozumie blízkou osobou bývalý druh. Krajský súd sa nestotožnil s úvahou okresného súdu o tom, že obžalovaný a poškodená v čase žalovaného skutku pociťovali ujmu tej druhej osoby ako svoju vlastnú. Takýto vzťah nebol preukázaný, medzi uvedenými osobami prišlo pred skutkom pod bodom 2 dokonca už ku konfliktu, ktorý vyústil do trestnoprávneho konania obžalovaného voči poškodenej (skutok 1), a vzťah poškodenej k obžalovanému už nebol harmonický, kladný. Uvedené skutočnosti boli v konaní zisťované, k čomu sa v súvislosti s otázkou dôveryhodnosti výpovedí poškodenej, či obžalovaného, už krajský súd vyjadroval v predchádzajúcich rozhodnutiach. Uvedené nemôže prelomiť ani poukazovanie okresného súdu na to, že obžalovaný sa nevedel zmieriť s interrupciou, ktorú poškodená podstúpila, ani s rozchodom s poškodenou a teda že pociťoval ujmu poškodenej ako vlastnú. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že obžalovaný sa nevedel zmieriť s tým, že poškodená konala inak ako si on prial, aj vo vzťahu k interrupcii, aj vo vzťahu k rozchodu s poškodenou. Ako ujmu pociťoval len „svoju stratu“, nie to, či prišla k ujme poškodená (napríklad interrupciou). Napokon je pravdou aj to, že kvalifikačný znak spáchania trestného činu v bode 2 voči blízkej osobe nebol uvedený ani pri vznesení obvinenia, ani pri podaní obžaloby, a ani v prvom odsudzujúcom rozsudku, pričom naň sa vzťahujúce odvolanie bolo podané len obžalovaným.

K odvolaniu prokurátora

39. Prokurátor namieta, že skutok v bode 2) sa stal a že ho spáchal obžalovaný tak ako sa mu kladie za vinu v obžalobe (nie tak ako rozhodol okresný súd napadnutým rozsudkom). Poukazuje na to, že obžalovaný skutočnosť, že dobdal poškodenú, nepopieral, svoje konanie zľahčoval, dokonca tvrdil, že ho sama provokovala a preto to spravil, vo svojej výpovedi sa vyjadril že „poškodená ho dokázala vytáčať takým spôsobom, on jej hovoril vítačka, že sa často musel premáhať, aby ju neprehol cez koleno a on si ten samotný moment nevie ani poriadne vybaviť a musel byť tak vytočený, že keby mal v aute mrkvu, tak by ani nevie prečo, zobral aj tú mrkvu a dobil by poškodenú tou mrkvou“. Poukázal na tvrdenie poškodenej, že obžalovaný ju viezol hlbšie do lesa, že povedal, že schová nôž a „tu ťa vyhodím“, poukázal na jej výpoveď že ho prosila „A., nechaj ma žiť“, že potom povedal, že dobre, že má povedať, že ju uniesli dvaja cudzinci, že ju omámili a dopichali a že ju potom nechá žiť, že mu to potom sľúbila. Obžalovaný však chytil nervy a ešte jej dal dve rany nožom nad prsia, pritom hovoril, že si nezaslúži žiť. Prokurátor zdôraznil stupňujúce agresívne správanie sa obžalovaného voči poškodenej aj poukázaním na skutok pod bodom 1, aj na závery znaleckých posudkov znalkyň z odboru zdravotníctva, odvetvie psychiatria a psychológia, z ktorých v súhrne vyplýva, že u obžalovaného A. B. sa v rámci disociality manifestujú príznaky ako egoizmus, bezcitnosť, bezohľadnosť, absencia vyšších citov, medzi ktoré patrí hlavne empatia, neuznávanie žiadnych predpisov, noriem, zákonov, narušený hodnotový rebríček, kedy u neho prím hrá uspokojovanie základných potrieb, nízka frustračná a konfliktová tolerancia. Obžalovaný ma naštrbené sebedovomie, potrebuje sa pomstiť tomu druhému, mať navrch. Ďalej poukázal prokurátor na výpovede rodinných príslušníkov poškodenej H. I., že obžalovaného A. B. vnímali ako manipulanta, ktorého poškodená poslúchala, voči poškodenej sa správal agresívne, túto napadol, vyhrážal sa zabitím poškodenej a aj celej jej rodine, podpálením ich domu.

40. Zdôraznil výsledky vykonaného dokazovania, ktoré podľa prokurátora bez najmenších pochybností preukázali, okrem iného že ...následne po opustení mesta B. smerom do mesta Myjava po ceste odbočil do lesa, kde chcel poškodenú s bodnými poraneniami vyhodiť z vozidla, pričom až potom, ako ho poškodená začala prosiť, aby ju nechal žiť, ju ešte bodol dvoma ranami a uviedol, že si nezaslúži žiť, ...až následne ju zaviezol do mesta Myjava, kde ju v areáli nemocnice nechal vystúpiť z vozidla s tým, že ju nechá žiť, že má povedať, že ju uniesli dvaja cudzinci, že ju omámili a dopichali. Následne bez toho, aby sa presvedčil, či poškodenej bola poskytnutá pomoc, odišiel do českej republiky, nakoľko vedel, že v prípade, že ho bude hľadať slovenská polícia, tak bude musieť postupovať cestou vydania jeho osoby na Slovensko, čo celý proces iba predĺži. Prokurátor zotrval na tom, ako právne kvalifikoval skutok

pod bodom 2 aj v podanej obžalobe, teda ako minimálne nepriamy úmysel iného usmrtiť, a zdôraznil, že obžalovaný konal bez bezodkladného poskytnutia pomoci poškodenej bezprostredne po skutku. Nestotožnil sa so záverom súdu, že pokiaľ sa obžalovaný dobrovoľne a aktívne podieľal na odstránení nebezpečenstva prevozom do nemocnice, kde poškodenej prostredníctvom tretej osoby - lekára, bola poskytnutá adekvátna zdravotná pomoc, pričom pokiaľ by ju on svojim aktívnym konaním nedoviezol do nemocnice, vtedy by nebolo možné ani uvažovať o aplikácii ustanovenia § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v tomto konkrétnom prípade, tak boli naplnené zákonom požadované podmienky pre zánik pokusu trestného činu vraždy podľa § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Opakovane poukázal na spôsob útoku (bodanie na oblasť hrudníka, nožom, v hornej polovici chrbta, počet rán, rany, ktoré prepichli pľúca.

41. Najmä však prokurátor nesúhlasil s tým, že by obžalovaný bezprostredne po útoku pustil od ďalšieho konania a poukázal na to, že obžalovaný bezprostredne po útoku nevyhľadal lekársku pomoc, aby poškodenej pomohol, ale z B., kde k útoku obžalovaného na poškodenú došlo, sa s vozidlom začal presúvať smerom von z mesta B., po ceste podľa vyjadrenia poškodenej - ju zaviezol do lesa, kde ju chcel vyložiť. Len po uprosení poškodenej tak neurobil, načo ale obžalovaný ďalej zareagoval tak, že jej povedal, že si nezaslúži žiť, a zároveň napriek tomu, že s bodaním poškodenej skončil ešte v meste B. po útoku na poškodenú, s odstupom času ju opätovne pichol s týmto nožom ešte dvakrát a až následne sa presunuli do mesta Myjava, kde poškodenú vyložil v areáli nemocnice a následne na vozidle odišiel smerom do českej republiky.

42. V takom konaní obžalovaného podľa prokurátora nemožno vzhľadom na konanie definované súdom ako aktívne a dobrovoľné, nakoľko obžalovaný tak začal konať až ako reakciu na „uprosenie“ poškodenej potom, čo ju mal vyložiť v lese na neznámom mieste bez možnosti akejkoľvek pomoci takto ťažko zranenej poškodenej H. I., pričom reakciou obžalovaného na poškodenú bolo uštedrenie ďalších dvoch bodných rán poškodenej. Až následne ju zaviezol do nemocnice, ktorá bola od miesta, kde došlo k dobodaniu poškodenej v B., vzdialené približne 55 kilometrov. Prokurátor zdôraznil, že obžalovaný v areáli nemocnice, kde poškodenú vyložil z vozidla, neprejavil žiadne aktívne konanie smerujúce v pomoci poškodenej, či už sprievodom k lekárovi, alebo zavolaním pomoci poškodenej, teda sa absolútne nepresvedčil, či poškodenej bude lekárska pomoc poskytnutá, a z miesta odišiel s úmyslom opustiť republiku a ukryť sa na území českej republiky s tým, že popritom zároveň vyhrážkami a vydieraním nútil poškodenú k tomu, aby ľživo vypovedala o tom, ako k zraneniam prišla, aby on ako páchatel' nebol zistený a usvedčený. Keďže podľa ustanovenia o upustení od dokonania trestného činu „rozhodnutie páchatel'a upustiť od dokonania trestného činu musí trvať až do konečného odvrátenia nebezpečenstva vzniku následku“, odchod obžalovaného z nemocnice bez presvedčenia sa, že poškodenej bola pomoc poskytnutá, obžalovaného jednoznačne diskvalifikuje z možnosti uvažovania o zvážení upustenia od dokonania trestného činu. Podľa prokurátora sa okresný súd pri svojom rozhodovaní priklonil iba k verzii obžalovaného bez toho, aby dôsledne vyhodnotil aj výpoveď poškodenej a túto zohľadnil pri svojej analýze priebehu skutku.

43. K prvej časti odvolania prokurátor vo svojej podstate nerozporuje úvahy okresného súdu, keďže aj ten dospel k tomu, že bolo preukázané, že obžalovaný dobodol poškodenú, s úmyslom usmrtiť ju. Nie je sporné ani to, že obžalovaný počas celého trestného konania zľahčoval svoje konanie, a postoj obžalovaného je zrejmý z obsahu trestného spisu, aj z odvolacích námietok obžalovaného. Rovnako ako na to poukazuje prokurátor, tak aj okresný súd dospel ku skutkovým zisteniam, že obžalovaný začal bodat' poškodenú v aute, bodal ju, spôsobil jej zranenia, v aute ju následne viezol, neskôr ho prosila aby ju nechal žiť, na čo jej ešte zasadil dve bodné rany a až potom ju zaviezol do areálu nemocnice. Okresný súd tiež konštatoval že u obžalovaného a v jeho správaní je prítomná a pri skutku aj bola prítomná stupňujúca sa agresia, rovnako ako to prokurátor uvádza v podanom odvolaní aj okresný súd prihliadol na uvedené znalecké dokazovanie, aj na ďalšie dôkazy vrátane výpovedí rodinných príslušníkov poškodenej.

44. Prokurátor však v konaní obžalovaného, ktorý po viacnásobnom bodnutí poškodenej túto viezol v aute, mimo B., do lesa, kde jej mal povedať že ju tam vyhodí, a kde po prosení poškodenej o zachovanie jej života ju ešte opakovane bodol a až potom ju zaviezol do areálu nemocnice (vzdialenej od miesta začatia útoku 55 kilometrov), kde ju však nechal samú vystúpiť, bez jeho pomoci alebo bez ohlásenia pomoci, s pokynom na uvedenie nepravdivej príčiny jej zranení, bez presvedčenia sa či jej skutočne bola poskytnutá pomoc, vidí prekážku použitia ustanovenia §14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

45. Krajský súd sa s uvedenou námietkou prokurátora nestotožňuje.

46. Ako už bolo uvedené v bode 28, okresný súd pozmenil skutkovú vetu oproti podanej obžalobe a to na podklade skutkových zistení, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania. Tento postup nerozporuje vo svojej podstate ani obžalovaný ani prokurátor. Prokurátor len namieta, aký právny záver z týchto

skutkových zistení okresný súd vyvodil. Poukazuje aj na ďalšie skutkové okolnosti, ktoré neboli v podrobnostiach premietnuté do skutkovej vety, ktoré však v súhrne neumožňujú konštatovať zánik trestnosti pokusu trestného činu vraždy. Krajský súd sa však v plnom rozsahu stotožňuje s postupom a s úvahami okresného súdu, na podklade ktorých dospel k záveru, že boli naplnené podmienky podľa § 14 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Okresný súd na stranách 31 až 39 odôvodnenia napadnutého rozsudku správnym a vyčerpávajúcim spôsobom objasnil, prečo považoval za nutné do skutkovej vety preniesť aj časť skutkových zistení týkajúcich sa konania obžalovaného po začatí útoku v B., vrátane toho, že obžalovaný poškodenú zaviezol do areálu nemocnice. Postupoval aj v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý bol vyjadrený v predchádzajúcom rozhodnutí o podanom odvolaní, a vysporiadal sa s otázkou zániku trestnosti pokusu trestného činu. Krajský súd sa plne stotožňuje s postupom okresného súdu a odôvodnenie tohto postupu, úvahy okresného súdu vrátane tých právnych, premietnuté do odôvodnenia napadnutého rozsudku nepovažuje za nutné opakovať, preto na ne v plnom rozsahu odkazuje. Dopĺňa len, že v prípade pokusu trestného činu a vyhodnocovania, či ide o pokus ukončený alebo nie, a pre posúdenie či prišlo k zániku trestnosti pokusu, nie je rozhodujúcou skutočnosťou, či dokonaniu trestného činu zabránila aktívna obrana poškodenej, alebo „šťastná náhoda“ pri útoku obžalovaného spočívajúca v tom, že pri opakovanom bodaní neprenikol nôž ešte hlbšie do hrudníka, prípadne že ním nezranil aj iný životne dôležitý orgán. S úvahami okresného súdu sa však možno stotožniť v tom, že z vykonaného dokazovania poškodenej nevyplýval záver o aktívnom spôsobe obrany voči útoku obžalovaného. Avšak aj to, že sa poškodená predklonila, zakrývala si rukami hlavu, možno vyhodnotiť ako spôsob bránenia sa útoku, a v konečnom dôsledku tým boli aj ovplyvnené miesta, kam ju útočník bodal.

47. Je pravdou, že z výpovede poškodenej H. I. vyplynulo aj to, že po bodaní v aute ktoré začalo po jej nastúpení v B., obžalovaného prosila aby ju zaviezol do nemocnice, avšak išli hlbšie do lesa pričom obžalovaný mal vraviť, že schová nôž a že vyhodí poškodenú, načo ho prosila aby ju nechal žiť, s čím slovné obžalovaný súhlasil, ale inštruoval poškodenú, čo má hovoriť o príčine útoku, a následne znova bodal, a dal poškodenej dve rany smerom na prsia. Až potom ju zaviezol do nemocnice, avšak v Myjave.

48. Možno sa stotožniť s úvahami okresného súdu v tom, že konaním obžalovaného došlo k ukončenému pokusu trestného činu vraždy, keď obžalovaný vykonal všetko potrebné na dokonanie trestného činu a jeho ďalšie konanie už podľa jeho predstáv nemalo byť potrebné. Uvedené vyplýva zo spôsobu, akým útočil na poškodenú, akým spôsobom ju bodal, v obmedzenom priestore vozidla, opakovane, na miesta kde sa nachádzali životne dôležité orgány a spôsobom spôsobilým ich zraniť a poškodiť závažným, až fatálnym spôsobom. Pri použití noža ako bodnorezného nástroja nie je vylúčené ani zasiahnutie krčnej tepny, či zasiahnutie srdca, a teda aj iný spôsob usmrtienia ako prepichnutím pľúc. Konkrétne však obžalovaný spôsobil poškodenej 23 rán. V kombinácii so slovami, ktoré obžalovaný pri tom hovoril, je zrejme, že konal v úmysle usmrtiť a či už obrana poškodenej, prípadne šťastná náhoda, ako uviedol aj okresný súd, spôsobili, že k dokonaniu trestného činu bezprostredne pri útoku neprišlo, tak ako páchatel zamýšľal. Krajský súd sa stotožňuje aj s tým, že útok obžalovaného pokračoval aj po tom, čo bolo zrejme, že poškodená je pri vedomí, komunikovala s ním, prosila ho aby ju nechal žiť, teda po tom, čo bolo aj obžalovanému zrejme, že následok vo forme dokonaného trestného činu vraždy nenastal. Obžalovaný viezol poškodenú v aute a po určitom čase, kedy prezentoval slovné, že poškodenú vyhodí z auta, a opakoval jej, že si nezaslúži žiť, ju znova bodol, do oblasti prs, teda hrudníka. V súvislosti s odvolacou námietkou prokurátora poukazuje krajský súd na to, že práve od tohto okamihu bolo potrebné posúdiť konanie obžalovaného, či okrem zdržania sa ďalšieho útoku vykonal aj dobrovoľný zásah na odvrátenie hroziaceho nebezpečenstva (následku zlyhania životne dôležitého orgánu). Okresný súd správne vyhodnotil, že keď napriek ďalším bodným ranám do hrudníka poškodenej neprišlo k jej okamžitému usmrtieniu, a skutočne zostávala určitá doba, v ktorej ešte napriek zásahu pľúc, ich prepichnutiu, sa dalo smrti poškodenej zabrániť, obžalovaný upustil od ďalšieho útoku a rozhodol sa k odvezeniu poškodenej do areálu nemocnice, pričom dobrovoľnosť takéhoto konania je možné konštatovať, aj keď rozhodnutiu obžalovaného zaviesť poškodenú do nemocnice predchádzalo časovo jej prosenie aby ju nechal žiť a aby ju zaviezol do nemocnice. Okresný súd v bode 78 správne vyhodnotil, že bolo na uvážení obžalovaného, či poškodenú bez pomoci nechá na mieste kde sa nachádzali (podľa poškodenej boli vtedy niekde v lese). Dobrovoľnosť znamená, že obžalovaný neupustil od ďalších útokov (od dokonania zamýšľaného trestného činu) pod vplyvom nejakej prekážky, pod vplyvom vonkajších okolností, pod vplyvom zásahu iných osôb, objavenia sa svedkov, ale z vlastného rozhodnutia. Obzvlášť za situácie, kedy takéto rozhodnutie urobil v čase a mieste, kde relatívne bez objektívnych prekážok by mohol v ďalšom útoku pokračovať. Čo sa týka námietok prokurátora k tomu, že konkrétne preukázané konanie obžalovaného po posledných útokoch malo spočívať v snahe nechať poškodenú v lese, bez možnosti pomoci, následne mala byť zavezená do nemocnice síce obžalovaným, ale až 55 kilometrov

od miesta kde začal útok v B., a že sa nepresvedčil po vyložení poškodenej v areáli nemocnice, či jej bola skutočne poskytnutá pomoc, nemožno vyhodnotiť ako splnenie zákonom vyžadovaných podmienok pre zánik trestnosti pokusu trestného činu, krajský súd podotýka, že vykonané dokazovanie vyhodnotil v prospech obžalovaného v tom zmysle, že dôkazmi z ktorých bolo možné vyvodiť skutkové aj právne závery, boli len výpovede obžalovaného a poškodenej. Ani z výpovede poškodenej ani obžalovaného nemožno ustáliť s presnosťou, kde bolo miesto na ktoré zaviezol obžalovaný poškodenú, „kde ju chcel v lese nechať“ (podľa slov, ktoré mal povedať), v akej vzdialenosti bolo to miesto od nemocnice v Myjave, kam napokon poškodenú skutočne zaviezol. Obžalovaný uvádzal, že „vyviezol ju na urgentný príjem“ a že mala prísť nejaká žena k nemu, ktorej síce neodpovedal na položenú otázku, ale mal uviesť, že má zranenú osobu, následne mala poškodená podľa jeho slov „odísť tam kam jej to predtým ukázal“. Doplnil, že to malo byť tri až päť metrov od urgentu, na mieste, kde je rezervované parkovisko pre vozidlá RZP. Poškodená uviedla vo výpovedi ohľadom miesta, kam ju mal po poslednom útoku obžalovaný zaviesť, že „s autom vošiel dovnútra nemocnice, kde ju vysadil, a povedal, že má povedať tú verziu, videla detskú ambulanciu a zabúchala im na dvere, vyšla sestrička, prosila ju o pomoc, že je dopichaná...“ Z uvedeného nemožno potom vyvodiť, že poškodenú vyložil obžalovaný z auta na mieste tak vzdialenom od reálneho poskytnutia pomoci, že bolo len „šťastím“ že poškodenú „našli“ a poskytli jej pomoc, alebo že bolo len „šťastím“, že sa poškodená dokázala s enormnou námahou presunúť až na miesto, kde jej mohla a bola poskytnutá odborná lekárska pomoc, ktorá reálne zabránila následku zamýšľaného konania a následku spôsobených zranení životne dôležitého orgánu. Treba tiež upozorniť, že iné dôkazy ohľadom skutkových zistení k tejto časti konania obžalovaného zabezpečené neboli. Prokurátor namietal, že obžalovaný neposkytol pomoc poškodenej bezodkladne po skutku. Vyššie uvedené skutkové zistenia však nemožno vyhodnotiť z časového hľadiska presnejšie, pretože ani obžalovaný ani poškodená neuvádzali presné časové (ani priestorové) údaje. Záverom možno uviesť, že odstránenie nebezpečenstva predstavuje konkrétne kroky páchatel'a smerujúce k tomu, že už existujúcemu nebezpečenstvu je zamedzené. Je potrebné posúdiť, či za daných okolností urobil, čo k tomu bolo potrebné, a zániku trestnosti nebráni okolnosť, že následok bol odvrátený za prispenia a pomoci iných osôb, ak sa tak stalo po aktívnom konaní páchatel'a. Ako už krajský súd uviedol, zistené skutočnosti (neupresnené miesto, kde prišlo k poslednému útoku, neupresnený čas, ktorý uplynul od tohto útoku po vysadenie poškodenej z auta v areáli nemocnice, nezistené presné miesto vyloženia poškodenej v areáli nemocnice), ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, vyhodnotil aj v zmysle výpovede poškodenej (sama uviedla, že ju vysadil, a ona videla detskú ambulanciu) tak, že sú naplnené podmienky zániku pokusu trestného činu.

49. Podľa krajského súdu tak okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestných činov, z ktorých uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu bolo kladené za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom, ktorý upravil skutkovú vetu na podklade vykonaného dokazovania. Okresný súd tiež správne poukázal na to, že modifikovaním skutku nedošlo ani k porušeniu zákazu reformatio in peius, keďže uvedený postup súdu mal v konečnom dôsledku za následok zmenu právnej kvalifikácie v prospech obžalovaného.

50. Keďže všetky dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z prvostupňového rozsudku, s výhradou uvedenou v bode 38 tohto odôvodnenia, k nesprávnemu posúdeniu kvalifikačného znaku spáchania skutku pod bodom 2 napadnutého rozsudku voči blízkej osobe. Súd sa okrem toho vysporiadal a logicky a právne konformne odôvodnil, prečo dospel k záveru o vine obžalovaného, a vysporiadal sa s obhajobou obžalovaného, ktorá v podstate v takmer tej istej podobe, ako bola prezentovaná už v konaní pred súdom, bola vyjadrená aj v odvolaní obžalovaného, vrátane predchádzajúcich odvolaní. V konečnom dôsledku obžalovaný vo svojich podaniach neskôr vyjadroval aj určitú ľútosť, „nechce aby sa poškodená bála, chce aby bola zdravá a šťastná“, najmä však pripúšťa napadnutie poškodenej, uvádza že „nedokáže pochopiť čo to do neho vošlo, nezvládal to, asi mu prešlo a mrzí ho to dnes, mal pocit že sa poškodenej ledva dotkol“.

51. Okresný súd následne správne postupoval keď po zistení, že zanikla trestnosť pokusu trestného činu vraždy, posudzoval či je skutok trestný vo vzťahu k inému dokonanému trestnému činu. V tomto smere, rovnako ako už krajský súd viackrát urobil, je možné poukázať v plnom rozsahu na odôvodnenie okresného súdu, kde vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil z akého dôvodu, na podklade akých skutkových zistení a právnych úvah dospel k záveru, že obžalovaný spáchal trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Krajský súd odpovedal na odvoláciu námietku obhajoby ku kvalifikačnému znaku pomsty už vyššie, a vyhodnotil ju ako nedôvodnú. Rovnako sa vyššie

vyjadril k odvolacej námietke v súvislosti s kvalifikačným znakom blízkej osoby, ktorú vyhodnotil ako dôvodnú.

52. Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené, zistil potrebu zrušenia napadnutého rozsudku vo výroku o vine pod bodom 2 (nesprávne kvalifikovanie znaku blízkej osoby). Podľa §321 ods. 2 Trestného poriadku, ak odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

53. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, krajský súd rozhodol o výroku o vine pod bodom 2 sám, pričom rovnako ako okresný súd poukázal na už právoplatný výrok o vine obžalovaného zo skutku pod bodom 1 rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.3.2025, sp.zn. 5To/75/2024 (v nadväznosti na predchádzajúce rozsudky okresného súdu v prejednávanej veci).

54. Obžalovaného uznal za vinného zo skutku formulovaného zhodne s tým, ako skutkové zistenia preniesol do skutkovej vety okresný súd v napadnutom rozsudku, avšak právnu vetu formuloval krajský súd tak, že obžalovaný v bode 2) inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čin spáchal z osobitného motívu - z pomsty, a právne kvalifikoval takého jeho konanie v bode 2) ako zločin ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024 (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona.

55. Obžalovaný vzniesol námietky aj k výroku o treste napadnutého rozsudku okresného súdu. Považuje ho za neprimerane vysoký (podľa vlastného podania obžalovaného za drakonický) s ohľadom na individualizáciu trestu, keďže ho uložil na najvyššej hranici trestnej sadzby pri kombinácii spáchaného prečinu a zločinu. Namietal tiež že mal byť ukladaný súhrnný trest, keďže ku spáchaniu skutkov malo prísť v decembri 2020 a vo vzťahu k obžalovanému bolo vydaných niekoľko odsudzujúcich rozsudkov po decembri 2020. Namietá, že je teda jednoznačné, že v tejto veci ho súd odsudzuje za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin (resp. iné trestné činy) a nie je zrejmé, z čoho prameňa úvahy súdu o tzv. viacčinnom súbehu, prezentované v bode 99 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Tvrdí, že v každom prípade by však podkladom pre úvahy súdu malo byť len vykonané dokazovanie (z ktorého je následnosť odsudzujúcich rozsudkov po decembri 2020 zrejماً) a právny poriadok (ust. § 42 ods. 1 TZ je napísané jednoznačne). V ustanoveniach Trestného zákona nie je ani zmienka o „viacčinnom súbehu“ a takéto úvahy (snažiac sa o odklon od jednoznačného zákonného ustanovenia), jednoznačne v neprospech obvineného, sú neprípustné. Svojim vlastným podaním obžalovaný poukázal na rozsudok Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/63/2019, ktorým mal byť roztrhnutý súbeh medzi bodom 1 a 2 prejednávanej veci a tiež namietal že medzi vinou v bode 1 a rozhodnutím súdu z 14.7.2025 bol vyhlásený rozsudok OS Topoľčany sp.zn. 3T/10/2017 zo dňa 9.7.2025, a preto mal byť ukladaný samostatný alebo súhrnný trest a nie úhrnný. Namietal tiež nedostatočné dokazovanie, keď okresný súd neoboznámil spisy spôsobom, ktorým to vyžaduje zákon. Žiada nižší trest aj z dôvodu, že ak by súd správne skúmal zánik trestnosti už skôr, mohol dostať benefity do výroku o treste. Namietá tiež, že výrok Krajského súdu v Trnave z 13.3.2025 obsahuje len výrok o vine v bode 1 a nie aj trest, čím malo dôjsť k zhoršeniu jeho postavenia, keďže výrok o vine musí obsahovať aj výrok o treste, ktorý má prednosť pred väzbou. Ako dôvod na zníženie trestu uvádza posúdenie neprimerane dlhej doby konania, a teda potrebu priznať mu poľahčujúce okolnosti podľa §36 písm. p) a l) Trestného zákona, aj zohľadniť, že motiváciou činu bol veľký afektívny náboj, preto žiada aplikovať §39 Trestného zákona a žiada zohľadniť aj kompenzáciu, ktorú mala poškodená obdržať od MS SR na základe zákona o obetiach. Zaradenie do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia podľa obžalovaného nezodpovedá tomu, že poškodenej zachránil život, a preto nie je narušený nenapraviteľným spôsobom.

56. Krajský súd vo výroku o treste, ktorý sám ukladal obžalovanému ako úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov, so zaradením do ústavu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona, postupoval v zhode s okresným súdom a zohľadnil rovnaké poľahčujúce okolnosti, a rovnako vyhodnotil, že obžalovanému je potrebné ukladať úhrnný trest, za použitia tzv. asperačnej zásady a nie trest súhrnný. Na rozdiel od okresného súdu neuložil trest na samej hornej hranici zvýšenej trestnej sadzby, keďže zohľadnil prítomnosť jedného kvalifikačného znaku (pomsty), na rozdiel od okresného súdu, ktorý vzhľadom obžalovaného za vinného podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) aj písm. c) Trestného zákona.

57. Uložený trest odňatia slobody vo výmere, ktorá je v hornej polovici zákonnej trestnej sadzby, je trestom zákonným, spravodlivým a primeraným. Trestná sadzba najprísnejšie trestného činu - zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 2 Trestného zákona (5-12 rokov) sa v jej hornej hranici z dôvodu ukladania úhrnného trestu a potrebu aplikácie tzv. asperačnej zásady (keďže bol obžalovaný odsudzovaný za spáchanie prečinu a zločinu spáchaných dvoma skutkami, zvyšuje sa horná hranica o 1/3) zvýšila na 16 rokov, spodná je 5 rokov. V plnom rozsahu možno odkázať na odôvodnenie

okresného súdu ohľadom posúdenia osoby obžalovaného, jeho povesti, vrátane znaleckých zistení, jeho trestnej minulosti, početnosti a druhu trestnej činnosti, ktoré obžalovaný páchal pred spáchaním prejednávanych skutkov, a vrátane zohľadnenia ukladaných a vykonaných trestov za dovtedy spáchané trestné činy.

58. Čo sa týka námietky obžalovaného k tomu, že súd nevykonala dostatočné dokazovanie k rozhodnutiu o treste, nakoľko nepripojil a neoboznámil všetky relevantné spisy, krajský súd upozorňuje, že v prípade do úvahy pripadajúcej zbiehajúcej sa trestnej činnosti je potrebné v prvom rade zabezpečiť také podklady, ktoré umožnia zákonným spôsobom rozhodnúť o tom, či sú alebo nie sú určité trestné činy v súbahu. Ak zabezpečí súd odpis z registra trestov a z údajov v ňom uvedených je zrejmé, že vo vzťahu k určitým odsúdeniam je súbeh s prejednanou trestnou činnosťou vylúčený, je neehospodárne pripájať a oboznamovať celý obsah trestných spisov, ktorých existencia vo vzťahu k obžalovanému je zistiteľná z odpisu z registra trestov. Ak potom okresný súd zistí informácie, teda doplní dokazovanie o skutočnosti, ktoré sú dodatočnými podkladmi k posúdeniu, kedy bol predmetný rozsudok v určitej trestnej veci vyhlásený, obdobne tak trestný rozkaz (vrátane nevyhnutnej informácie o doručení trestného rozkazu obvinenej osobe), k posúdeniu akých skutkov sa ten ktorý rozsudok / trestný rozkaz týkal, nemožno vytknúť že takýto procesný postup súdu trpí vadami, alebo že rozhodnutie vo výroku o treste trpí vadami. Obžalovaný nenamietal, ktoré konkrétne listiny, spisy, rozhodnutia mali byť vo vzťahu k výroku o treste ešte vykonané, teda pripájané, oboznámené a z ktorých mal súd pri ukladaní trestu, okrem tých, ktoré tvorili súčasť dokazovania, vychádzať. Námietka, že zákon ukladá povinnosť uložiť súhrnný trest, ak bol spáchaný trestný čin pred tým, ako bol vyhlásený súdom prvého stupňa odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin, a to bez ďalšieho posudzovania viacčinného súbehu, nie je dôvodná. Okresný súd v bode 99 napadnutého rozsudku objasnil, že súhrnný trest môže byť ukladaný len v prípade viacčinného súbehu.

59. Obžalovaný namietol, že prekážkou ukladaní úhrnného trestu, tak ako to urobil okresný súd, má byť rozsudok Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/63/2019, ktorým mal byť roztrhnutý súbeh medzi bodom 1 a 2 prejednávanej veci a tiež rozsudok OS Topoľčany sp.zn. 3T/10/2017 zo dňa 9.7.2025. Už okresný súd poskytol odpoveď na túto obranu obžalovaného, keď poukázal na to, že súbeh skutku, za ktorý bol obžalovaný odsúdený v konaní Okresného súdu Malacky sp.zn. 1T/63/2019 – skutku zo dňa 18.4.2017- s prejednanými skutkami bol prerušený vyhlásením odsudzujúceho rozsudku/ doručením trestného rozkazu v iných trestných veciach, tak ako to uviedol v bode 101 napadnutého rozsudku. Rovnako tak okresný súd zistil a správne vyhodnotil, že bol neskoršie vyhlásenými odsudzujúcimi rozsudkami/ doručením trestných rozkazov prerušený súbeh skutku, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný v konaní Okresného súdu Topoľčany, sp.zn. 3T/10/2017 (skutok zo dňa 12.8.2016 a 9.11.2016), s prejednanými skutkami. Uvedené platí aj o trestnom stíhaní obžalovaného v konaní Okresného súdu Pezinok sp.zn. 1T/3/2018, keďže sa tam prejednávali skutky zo dňa 3.3.2017, 6.3.2017, 25.4.2017.

60. V prípade, že by do úvahy prichádzalo vo vzťahu k niektorému skoršiemu odsúdeniu obžalovaného uloženie súhrnného trestu, je z hľadiska oboznámenia sa s okolnosťami, za akých bol obžalovaný za skutky v súbahu už odsúdený, pripojenie predmetných spisov žiaduce. Ak však súd nezistí možnosti ukladaní súhrnného trestu, nie je námietka nepripojenia všetkých spisov, týkajúcich sa predchádzajúcich odsúdení obžalovaného, dôvodná.

61. K námietke obžalovaného že ak by sa ukončilo konanie už v roku 2022 po skúmaní zániku trestnosti, nestratil by benefity, krajský súd uvádza, že mu nie je zrejmé, o akých benefitoch obžalovaný píše. Rovnako tak nie je zrejmé, akým zákonným spôsobom má byť do výroku o treste zohľadnená obžalovaným tvrdená kompenzácia, ktorú mala poškodená obdržať ako obeť trestného činu.

62. K námietke, že mala byť zohľadnená poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. p) Trestného zákona, prípadne zohľadniť dobu spáchania podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, krajský súd uvádza, že skutky, pre ktoré bol obžalovaný stíhaný v prejednanom trestnom konaní, spáchal v decembri 2020. Krajský súd vyhlásil rozsudok, ktorým uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku pod bodom 2 (ohľadom viny vo vzťahu ku skutku pod bodom 1 bol už rozsudok právoplatný skôr) a zároveň uložil trest dňa 11.12.2025. Doby piatich rokov počas ktorých sa viedlo plynulo trestné stíhanie vrátane trestného konania pred súdom, napriek tomu, že rozsudky okresného súdu bol v odvolacom konaní opakovane zrušené, nemožno považovať za dobu, oprávňujúcu ukladať trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, ani aplikovať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. p) Trestného zákona. Rovnako tak skutočnosť tvrdená obžalovaným, že je nutné zohľadniť veľký afektívny náboj ako motiváciu trestného činu a zníženú ovládaciu schopnosť a preto je potrebné mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 39 Trestného zákona, nie je dôvodná námietka. U obžalovaného nebolo podľa vykonaného znaleckého dokazovania zistené, že by pre duševnú poruchu v čase spáchania činu nemohol rozpoznať jeho protiprávnosť alebo ovládať svoje konanie, prípadne že by tieto schopnosti boli znížené. Konštatovanie znalcov, že „s najväčšou

pravdepodobnosťou motiváciou činu bol veľký afektívny náboj, v ktorom už agresivita nebola vyvažovaná úzkosťou a prežívaná formou výčitiek svedomia ako doteraz, ale pod vplyvom pocitu raneného Ega a pomstychtivosti sa pretavil do aktívne agresívneho správania vo forme fyzického napadnutia, keďže sa situácia zrejme nevyvíjala podľa jeho predstáv“, nenaplnia podmienky aplikácie § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Nie je teda splnená podmienka, že páchateľ spáchal trestný čin v stave zmenšenej príčetnosti, a vzhľadom na zdravotný stav páchateľa by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania. Znalci konštatovali abnormne štrukturovanú osobnosť, jeho pobyt na slobode vyhodnotili ako potenciálne nebezpečný pre spoločnosť, s prítomným predpokladom páchania trestnej činnosti, avšak nebola u neho zistená duševná porucha/choroba v pravom slova zmysle a ochranné liečenie psychiatrické nie je opodstatnené. Až absurdne napokon vyznieva požiadavka obžalovaného zohľadniť, že poškodenej zachránil život a preto nie je dôvodné zaradenie do ústavu s výkonom trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia. Obžalovaný opomenul, že práve svojim konaním dostal poškodenú do ohrozenia života. Okolnosti, ktoré nastali po ukončení pokusu vraždy, a spočívali v konaní páchateľa, zohľadnil okresný aj krajský súd tým, že konštatoval zánik trestnosti pokusu trestného činu vraždy. K uvedenému dodáva, že námietka obžalovaného, že nie je narušený nenapraviteľným spôsobom (pretože podľa jeho vyjadrenia poškodenej zachránil život), nie je rozhodná k namietaniu zaradenia obžalovaného do konkrétneho stupňa stráženia, keď tu bol pre okresný súd rozhodujúci faktor trestnej minulosti obžalovaného aj osobnosť obžalovaného z hľadiska poskytnutých znaleckých posudkov z odboru psychiatrie aj psychológie. Napriek tomu, že krajský súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody neprevyšujúci 15 rokov, považuje výrok o vonkajšej diferenciácii výkonu trestu odňatia slobody, za správny. Napriek záveru, že vo vzťahu ku skutku pod bodom 2 prišlo k zániku trestnosti pokusu obzvlášť závažného trestného činu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 140 písm. b) Trestného zákona a teda k následnej kvalifikácii ako zločinu ublíženie na zdraví podľa § 155 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení účinnom od 6.8.2024 s poukazom na § 140 písm. b) Trestného zákona, nemení sa nič na tom, že obžalovaný sa dopustil závažného trestného činu, (a zároveň aj prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona). Krajský súd má za to, že v prípade rozhodnutia o ústave, v ktorom bude obžalovaný trest vykonávať, možno zohľadniť právnu kvalifikáciu trestného činu, ktorého sa obžalovaný v štádiu pokusu dopustil, aj keď prišlo následne k zániku trestnosti pokusu. S ohľadom na závery znaleckého posudku možno konštatovať vyššiu pravdepodobnosť prognózy recidívy, nižšiu úspešnosť resocializácie. Súd pri rozhodovaní o zaradení páchateľa do ústavu toho ktorého konkrétneho stupňa stráženia môže prognózovať lepšiu nápravu páchateľa v inom ústave ako v tom, do ktorého by bol zaradený podľa § 48 ods. 2 Trestného zákona, pričom zohľadňuje doterajší spôsob života páchateľa, aj jeho postoj k trestnej činnosti. Obžalovaný B. bol doposiaľ dvadsaťkrát súdne trestaný, boli mu opakovane ukladané tak podmienené ako aj nepodmienené tresty odňatia slobody. Ku spáchaniu prejednávanych trestných činov sa nepriznával, vo vzťahu ku skutku pod bodom 2 neskôr vyhlasoval, že „sa to nestalo tak ako uvádza poškodenej“, neskôr uvádzal, že jej zranenia spôsobil on, nožikom, aj jej dal úder pästou, ale zranenia neboli spôsobené preto že by na ňu útočil, následne uviedol, že poškodenú nikdy nenapadol, následne zas že „na základe toho ako ho vyprovokovala, poškodenú dobodol a pýtal sa jej pritom alebo kričal, či chce ešte peniaze, alebo či už stačí“, v konaní pred odvolacím súdom uviedol že „mu je naozaj ľúto čo H. urobil a spôsobil, ale nekonal z pomsty, bolo to v hneve, ktorý sa ho zmocnil z dôvodu ich poslednej hádky o peniaze“. Uvedený postoj obžalovaného nemožno vyhodnotiť ani ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda priznanie páchateľa a úprimné oľutovanie trestného činu. Oľutovanie musí byť úprimné, nielen formálne prezentované.

63. O ochrannom dohľade rozhodol krajský súd v súlade s rozhodnutím okresného súdu, kedy rovnako prihliadol na to, ako závažného trestného činu sa obžalovaný dopustil (ukončený pokus obzvlášť závažného trestného činu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 140 písm. b) Trestného zákona, aj keď následne došlo k zániku trestnosti tohto pokusu, a skutok bol kvalifikovaný ako zločin), pričom nemožno opomenúť, že obžalovaný sa v prejednanom prípade dopustil úmyselných trestných činov, je mu za ne ukladaný nepodmienený trest odňatia slobody a pritom bol už v minulosti opakovane vo výkone trestu odňatia slobody aj za úmyselný trestný čin. Vzhľadom na osobu obžalovaného, tak ako bola charakterizovaná nielen z hľadiska jeho kriminálnej minulosti ale aj z hľadiska znaleckého skúmania, sa nedá očakávať, že po výkone trestu odňatia slobody povedie riadny život. Ďalej možno odkázať na rozhodnutie okresného súdu a jeho odôvodnenie na strane 46 a 47.

64. Ohľadom výroku o náhrade škody rozhodol krajský súd v zhode s rozhodnutím okresného súdu, nakoľko tieto výroky a aj odôvodnenie okresného súdu vo vzťahu k uplatneným nárokom, k procesnému postupu a k rozhodnutiu považuje za správne.

65. Keďže krajský súd nevyhovел odvolaniu prokurátora, ktorý namietal záver o zániku trestnosti pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy, a to z dôvodov uvedených vyššie v tomto rozhodnutí, jeho odvolanie ako nedôvodné zamietol.

66. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.